Mục lục

Mở Đầu
1
2
3
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16. (End)

Colorful

Mori Eto
www.dtv-ebook.com

Mở Đầu

Linh hồn của tôi - một kẻ đã chết - đang dật dờ trôi dạt đến nơi tối tăm nào đó, bỗng một thiên sứ mang khuôn mặt lạ hoắc thình lình xuất hiện, dang rộng đôi tay chắn ngay trước mặt.

"Cậu đã trúng số may mắn, xin chúc mừng."

Thiên sứ nở nụ cười rạng rỡ đúng chất thần tiên.

"Kiếp trước phạm tội nặng nên giờ cậu là một linh hồn tội lỗi, đáng ra đã hoàn toàn mất tư cách và bị loại khỏi vòng luân hồi, không thể tái sinh. Có điều quá nhiều linh hồn kêu gào rằng, thế này thì tàn nhẫn quá, nên thi thoảng sếp sẽ tổ chức phiên xổ số để ban cho họ một cơ hội tái thử thách. Và lần này linh hồn trúng số đó chính là cậu."

Thông tin quá ư bất ngờ khiến tôi không biết phản ứng thế nào. Nếu còn mắt, chắc chúng đang trợn tròn đầy ngạc nhiên, nếu còn miệng, chắc nó đang há hốc ra vì kinh ngạc. Nhưng đáng tiếc, tôi chỉ là một linh hồn không hình dạng. Vậy mà tại sao tôi vẫn cảm nhận được dáng vẻ và giọng nói của thiên sứ này nhỉ? Kỳ lạ thật.

Cậu thiên sứ rất xinh đẹp, lại có vẻ hiền hậu. Làn da trắng muốt, thân hình mảnh dẻ, dong dỏng cao, nhìn thoáng qua thì chẳng khác gì người bình thường. Điểm đặc biệt duy nhất có lẽ là đôi cánh trên lưng, ngoài ra thì đến quầng sáng trên đầu cũng chẳng có.

Dù thế nào, tôi cũng phải nói với cậu ta một điều.

"Cảm ơn, nhưng tôi xin từ chối."

"Tại sao vậy?"

"Tại sao à?"

Đến thời điểm này, tôi đã mất hoan toàn ký ức. Đang xưng "boku" nên chắc tôi là nam, nhưng gã trai đã-từng-là-tôi ấy thế nào và cuộc đời vừa trải qua ra sao thì tôi tuyệt nhiên không nhớ. Chỉ biết là có cảm giác mệt mỏi với cuộc sống đó. Tôi không muốn quay lại trần gian thêm lần nữa đâu.

"Tại vì, tôi không thích. Tình cảnh của tôi bây giờ y như một người vừa bước chân vào siêu thị, đột nhiên, một quả cầu to tướng trên đầu vỡ ra, hoa giấy bung lả tả rồi mọi người xung quanh la hét ầm ĩ, 'Xin chúc mừng. Cậu là khách hàng thứ một triệu đến cửa hàng này.' Thế là tôi có một chuyến du lịch Hawaii và bị ép lên đường ngay lập tức, trong khi bây giờ tôi chỉ muốn ở nhà ngủ thôi."

Thiên sứ im lặng lắng nghe những lời phàn nàn, rồi đáp.

"Tôi hiểu ý cậu. Ngay cả chúng tôi cũng có vô số nghi vấn về cách thức chọn người thắng cuộc trong trò xổ số may mắn này, đáng tiếc, quyết định của sếp là tuyệt đối. Cậu và tôi, không ai được phép chống lại ngài. Bởi vì ngài chính là đấng khai sinh ra vạn vật."

Tốt thôi. Biết mình đã khiêu chiến nhầm người, tôi cũng chẳng còn gì để nói.

Thấy tôi im lặng ủ rũ, thiên sứ với đôi mắt sáng lấp lánh, xanh biếc như ngọc lưu ly nói tiếp.

"Vả lại, nơi đang chờ đợi cậu không phải là thiên đường như Hawaii đâu."

Tên của thiên sứ là Purapura, cậu ta là người hướng dẫn và hiện tại sẽ phụ trách tôi. Cậu có trách nhiệm dẫn tôi tới nơi tái thử thách.

Nhưng mà "tái thử thách" là cái quái gì thế?

Đến khoảng giao giữa thiên giới và trần gian, Parapura tranh thủ giải thích vắn tắt cho tôi - kẻ vẫn chưa tiêu hóa được tình trạng hiện tại của mình.

Tổng hợp lại thì có vài điểm mấu chốt như sau:

1) Như đã nói, tôi là một linh hồn mang trọng tội. Vốn dĩ không được tái sinh, nhưng may mắn "trúng số" nên có cơ hội thử thách lần nữa.

2) "Tái thử thách nghĩa là tôi sẽ quay về trần gian - nơi đã phạm sai lầm trước khi chết và tu hành lại từ đầu.

3) Tôi sẽ tu hành bằng cách mượn thân xác của ai đó ở cõi trần trong khoảng thời gian nhất định, khi linh hồn tôi vẫn còn tồn tại. Thân xác đó thuộc về ai, gia ảnh ra sao sẽ do "sếp" của Purapura chỉ định.

4) Các thiên sứ thường gọi việc tu hành này là "ở trọ".

5) Dĩ nhiên, nơi lưu trú cũng là kết quả của lựa chọn ngẫu nhiên. Có gia đình tốt thì cũng có gia đình không tốt. Có gia đình bất hạnh thì cũng có gia đình hạnh phúc. Và chẳng có gì đảm bảo tôi sẽ không rơi trúng một gia đình bạo hành nào đó. Tội trạng của tôi sẽ quyết định môi trường lưu trú, kêu ca cũng vô ích. (Cái gì chứ...)

6) Trong thời gian ở trọ, chẳng may gặp khó khăn có thể nhờ Purapura giúp đỡ, nhưng giúp được đến mức nào thì phải trông vào tâm trạng của cậu ta.

7) Nếu việc tu hành diễn ra thuận lợi, ký ức kiếp trước sẽ dần dần quay trở lại. Giây phút nhớ được tội lỗi mình đã gây ra cũng chính là lúc kết thúc quá trình ở trọ. Linh hồn tôi sẽ rời khỏi thân xác đi mượn và an toàn quay lại vòng luân hồi. Quả là đáng mừng, quả là đáng mừng. (Thật sao?)

"Là như vậy đấy, cậu Matoko."

Kết thúc màn thuyết giảng kiêm độc thoại, Parapura liền đập cánh phần phật.

"Chúng ta mau xuống trần gian thôi."

"Cậu Matoko?"

"Từ giờ trở đi cậu sẽ là Kobayashi Matoko. Thiếu niên này đã uống thuốc ngủ tự sát, hiện đang hôn mê, tình trạng nguy kịch. Tóm lại, cậu ta sắp chết rồi. Khi cậu ta chết, linh hồn thoát ra, cậu phải kịp thời nhập vào thân xác đó ngay."

"Nói ngắn gọn," tôi thêm vào, "là tôi phải cướp xác người ta chứ gì?"

"Đừng nói gở," Purapura đáp, "cứ nghĩ rằng chúng ta chỉ mượn cơ thể ấy một thời gian thôi. Hãy hướng tới những điều tích cực."

"Kobayashi Matoko là người thế nào?"

"Trở thành cậu ta rồi, cậu sẽ biết ngay thôi."

Tôi muốn thu lượm thêm ít thông tin phòng thân, nhưng Parapura đã dang rộng đôi cánh, vòng hai tay ôm lấy eo tôi và kéo lên, chẳng nói chẳng rằng, như thể đã phát ngán với việc giải thích.

Đột nhiên, chân tôi hụt xuống rồi ngay lập tức có cảm giác cả người đang rơi với tốc độ ánh sáng. Trong trường hợp này, đôi

cánh của Purapura đã thành ra vô dụng. Cậu ta là thiên sứ thật chứ, hay là một tên ác quỷ? Lòng tôi nhộn nhạo bất an, nhưng chẳng mấy chốc đã bất tỉnh và bị nuốt chửng vào một vòng xoáy hỗn độn đầy màu sắc...

Colorful

Mori Eto
www.dtv-ebook.com

Khi tỉnh lại, tôi đã là Kobayashi Makoto.

Có rồi có rồi, cuối cùng cũng có một cơ thể đàng hoàng. Cảm giác này thật chân thực. Ban nãy còn là linh hồn trần trụi, giờ đã có thân xác, tưởng đâu vừa khoác vào mình một tấm áo choàng nặng nề. Sao cái thân xác này lại nằm trên nệm nhỉ? À không, giường chứ. Xung quanh nồng nặc mùi thuốc sát trùng, chắc đây là giường bệnh viện. Đúng rồi, Makoto tự sát, và cậu ta đang trong tình trạng nguy kịch... Tôi nghe tiếng khóc sụt sùi bên tai.

Ai vậy nhỉ?

Chưa kịp chuẩn bị tinh thần, tôi đã mở mắt ra rồi.

Trước mặt tôi là một người phụ nữ đầm đìa nước mắt.

"Makoto..." Người phụ nữ ngây người lẩm bẩm, sau một lúc lại tiếp tục thốt lên đứt quãng, "Makoto..."

Mọi người xung quanh đồng loạt quay về phía tôi. Nơi này đúng là phòng bệnh thật, cạnh giường lố nhố toàn thiết bị y tế nặng nề, mấy y tá mặc áo blu trắng đang theo dõi chúng. Ai đó hét "Không thể tin được!" rồi những bóng người màu trắng bắt đầu lăng nhăng nhốn nháo.

"Makoto." Lại có tiếng la nghẹn ngào, lần này là của người đàn ông đang đỡ người phụ nữ nói trên. "Makoto sống lại rồi..."

À, ra vậy. Về sau tôi mới biết rằng mười phút trước người ta vừa tuyên bố Kobayashi Makoto "tử vong". Linh hồn cậu ta hẳn là đã bay lên thiên đường, trong lúc đó tôi nhập vào thân xác trống rỗng rồi mở bừng mắt ra. Chẳng trách bọn họ sửng sốt.

"Nhịp tim... huyết áp... Ôi... không thể tin được."

Thậm chí bác sĩ cũng phải kinh ngạc.

Xác nhận Makoto đã thực sự sống lại, hai cô chú này vui sướng không bút nào tả xiết. Nghĩ bằng đầu gối cũng biết họ chính là cha mẹ của Makoto, đương nhiên phải mừng rỡ khi thấy con trai từ cõi chết trở về. Cả hai nghẹn ngào gọi tên tôi, rồi nựng má, sờ tay tôi và ôm chặt lấy tôi. Bị đụng chạm bởi những người xa lạ mà tôi không hề cảm thấy khó chịu hay kỳ quặc. Có lẽ trước khi phản ứng kịp lên đến não thì cơ thể của Makoto đã hoàn toàn chấp nhận những tiếp xúc đó rồi.

Gia đình Makoto còn một thành viên nữa, một nam sinh mặc đồng phục đang đứng cuối giường. Từ nãy đến giờ, anh ta cứ ở đó gồng vai lên và lườm tôi bằng đôi mắt vằn tia máu. Trong khi cha mẹ và các y bác sĩ có mặt ở đây đều đang cực kỳ phấn khích trước sự hồi sinh của Makoto, anh ta chỉ đứng lẳng lặng một mình. Về sau tôi mới biết anh ta chính là anh trai của Makoto, Kobayashi Mitsuru. Tuy nhiên lúc này, tôi hoàn toàn mù tịt về Mitsuru, thậm chí còn chẳng biết tuổi của Makoto nên chỉ phỏng đoán mơ hồ, "Chắc hai người là anh em."

"Makoto, con đã về rồi, con về thật rồi." Ông bố cuồng loạn gọi tên đứa con trai còn bà mẹ cứ bám chặt lấy tôi không rời.

Người anh em kia vẫn im như thóc.

Chưa thể quan sát cẩn thận trong tình trạng này, nhưng cuối cùng, tôi đã gặp gia đình "ở trọ" của mình lần đầu tiên.

Thật đáng tiếc, gia đình này không có vẻ gì là đặc biệt khá giả, cũng chẳng phải kiểu gia đình nghệ sĩ nổi tiếng, nhưng với tên thiên sứ xấu bụng thế kia thì chẳng nên mong chờ gì nhiều. Nhìn qua, họ chỉ là những người bình thường nhưng như vậy là tốt rồi. Tôi vừa suy nghĩ vừa âm thầm chấp nhận gia đình mới của mình.

Chẳng có gì đảm bảo tôi sẽ không gặp những tình huống oái oăm, kiểu như vừa mở mắt ra đã thấy tám người đàn ông lực lưỡng mặc đồ bó sát sọc vàng sọc đỏ ôm chầm lấy mình và khóc rống lên. Tóm lại, làm người "bình thường" là tốt nhất.

Khi cảm xúc dần ổn định, cơn buồn ngủ chợt ập đến tấn công tôi.

Dường như cơ thể vừa chết của Kobayashi Makoto vẫn chưa hoạt động trở lại. Toàn thân tôi rã rời, gắng gượng lắm mới cử động được, cuối cùng đành bỏ cuộc, im lặng chìm vào giấc ngủ.

Lần đầu tôi xuất hiện với tư cách Kobayashi Makoto như thế đấy.

Cảm giác buồn ngủ và mệt mỏi sau đó vẫn kéo dài dai dẳng. Mặc dù bác sĩ điều trị cũng phải ồ lên kinh ngạc vì tốc độ hồi phục phi thường của "Kobayashi Makoto", nhưng không biết có phải do cữ thuốc ba lần một ngày không mà tôi luôn cảm thấy bải hoải. May mà nằm viện chỉ có mỗi việc ngủ, nên tôi cứ thoải mái ngủ suốt ngày.

Trong những giấc ngủ chiếm ba phần tư thời gian của ngày, có đôi lần giật mình tỉnh dậy như chợt nhớ ra điều gì đó, tôi lại thấy cha hoặc mẹ Makoto, hoặc tấm lưng của Mitsuru.

Nếu thức giấc khi bên ngoài cửa sổ ngập ánh nắng, nhất định là mẹ đang ở bên. Người phụ nữ có vóc dáng nhỏ nhắn và khuôn mặt sắc nét, luôn ngôi trên chiếc ghế cạnh giường và nhìn tôi chằm chằm như thể đếm được tôi chớp mắt bao nhiêu lần. Thấy tôi mở mắt, bà sẽ luôn hỏi những câu ngắn gọn như "Con thấy sao rồi?" hay "Mẹ bật ti vi nhé?" Chỉ có thế. Bà giao tiếp với tôi hết sức cẩn trọng, gần như ngượng ngùng. Ngay từ đầu tôi đã cảm thấy như vậy. Ngẫm ra thì Makoto là một thiếu nhiên vừa tự sát, chắc hẳn cậu ta đã gặp vấn đề rất nghiêm trọng nên mẹ cậu ta cũng phải cư xử dè chừng.

Ông anh trai Mitsuru thì lúc nào cũng xuất hiện vào chiều tối, tiếp tục trông nom tôi trong vài giờ để mẹ nghỉ ngơi. Một gã rất kiệm lời, dù ở bệnh viện bao lâu đi chăng nữa. Đưa phần cơm tối cho tôi rồi im lặng, dọn dẹp xong xuôi, anh ta sẽ quay lưng đi, dán mặt vào cuốn sách giáo khoa hoặc là sách tham khảo. Nhờ những cuốn sách mà tôi biết anh ta đang học năm cuối phổ thông, thế là hôm đó, tôi quyết định mở lời hỏi thăm, "Thi cử chắc vất vả lắm nhỉ?" Có vậy thôi mà Mitsuru quay phắt sang lườm tôi tóe lửa, thô bạo đóng ập quyển sách lại rồi đi thẳng ra hành lang. Bộ anh ta bị loạn thần kinh do thi cử hay sao?

Giờ thăm bệnh buổi tối là từ 7 giờ đến 9 giờ. Cha của Makoto chưa bao giờ vắng mặt trong khoảng thời gian đó. Ông luôn nở nụ cười hiền lành, mỗi khi ông đến, căn phòng trống trải chỉ có mình tôi bỗng chốc thật tươi vui. Cha không dè chừng sắc mặt tôi rồi lựa chọn những từ ngữ để nói như mẹ, hằng tối trước khi đi về, ông đều nói những lời vô cùng tình cảm, đại để như, "Makoto sống lại thật hạnh phúc biết bao", hay "Chưa bao giờ cha biết ơn thần linh đến vậy." Các cô y tá cũng rất quý mến cha, họ thường bảo tôi rằng, ông thật sự là một người cha tốt. Dù ông không phải cha tôi, tôi cũng không có cảm giác khó chịu.

Hừm... ấn tượng với từng người một thì khác nhau, nhưng tôi cảm nhận rõ ràng điểm chung giữa ba thành viên trong gia đình này là, họ đều thật lòng lo lắng cho Makoto. Cả cái gã anh trai lầm lì kia nữa, nếu không có tình cảm thì đã không vào viện hằng ngày rồi.

Đối với tôi, bọn họ chỉ là gia đình ở trọ mà thôi, nhưng đối với bọn họ, Makoto chính là máu mủ ruột rà. Trong suốt khoảng thời gian nằm viện, tôi dần nhận ra điều đó.

Điều duy nhất tôi học được trong bệnh viện là cảm giác toàn thân rã rời, lúc nào cũng mơ màng buồn ngủ.

Cuộc sống trên giường bệnh kết thúc sau một tuần. Mặc dù cơ

thể đã hoàn toàn bình phục nhưng ca của tôi lại quá đặc biệt (hình như họ không thể xem chuyện một người đã chết tim khoảng mười phút sống dậy là chuyện bình thường được), nên phía bệnh viện phải theo dõi tình trạng và thu thập thêm thông tin. Họ coi trọng tôi cứ như một thiếu niên đã làm nên kì tích.

"Thật sự cậu đã chết một lần rồi."

Trước khi xuất viện, bác sĩ điều trị còn khá trẻ vừa nói vừa nhéo má tôi.

"Mười phút là quá đủ, đừng chết lần thứ hai nữa nhé."

Mọi người cùng lên xe hơi đưa tôi về nhà vào một ngày Chủ nhật, giữa buổi chiều thu trong trẻo. Nhà Kobayashi nằm ở mộ góc đường trong một khu dân cư yên tĩnh. Thoạt trông căn nhà đơn giản này, tôi đã nghĩ, "Thế là hy vọng thành thiếu gia tan tành mây khói rồi." Nhưng lúc này, phòng khách sạch bong không một hạt bụi trang hoàng nhiều lọ hoa cùng sushi và bít tết bày ê hề trên chiếc bàn thấp đã khiến tôi quên luôn ý nghĩ ấy. Tình cảm ruột thịt ấm áp làm tôi cảm động vô cùng. Thay thế Makoto, tôi ngồi vào một chỗ bên bàn như một thành viên của gia đình và nói, "Cảm ơn mọi người." Hồi còn ở bệnh viện, tôi hầu như ngậm miệng suốt để tránh bị phát hiện là kẻ mạo danh, vì thế nghe tôi lên tiếng, cha mẹ Makoto cảm động thiếu điều muốn rớt nước mắt.

Đây chính là tình cảm gia đình chăng?

Purapura từng nói, môi trường tái thử thách được quyết định tùy theo tội lỗi tôi đã phạm phải ở kiếp trước, thế nhưng dựa vào tình hình hiện tại thì chắc chắn đó chỉ là một tội nhỏ xíu mà thôi. Rượu chè be bét, tiêu xài hoang phí hoặc ăn bám phụ nữ chẳng hạn.

Nhưng tôi vẫn không hiểu, nếu được nuôi dưỡng ở một gia đình tốt thế này thì cớ gì Makoto lại tự sát? Mà "tự sát" hình như

đã thành từ cấm kỵ trong nhà, chẳng ai nhắc đến, nên đôi khi tôi cũng quên bẵng Makoto đã tự chọn lấy cái chết cho mình.

Khi đồ ăn đã được giải quyết sạch sẽ, mẹ của Makoto lo lắng nói với tôi, "Cơm tối mẹ sẽ làm toàn món Makoto thích, nhưng con phải nghỉ ngơi đã. Hay giờ con lên phòng chợp mắt một chút cho đến bữa tối nhé?"

Đúng là chẳng mong gì hơn, buổi đoàn tụ gia đình bắt đầu làm tôi mệt mỏi.

"Vâng, vậy con đi nghỉ một chút."

Tôi nhanh chóng đứng dậy nhưng chợt sững người, chết trân tại chỗ.

Phòng Makoto ở đâu?

Làm sao bây giờ?

"Sao vậy Makoto?"

"Con thấy không khỏe sao?"

Bộ dạng cứng đơ của tôi khiến mọi người bắt đầu nghi ngờ, đúng lúc ấy...

Purapura đột ngột xuất hiện phía cửa hệt như muốn thông báo đã đến phiên hướng dẫn của cậu ta. Trong bộ vét lịch lãm, Purapura vẫy tay ra hiệu cho tôi lại gần. Tôi khẽ gật đầu, nuốt tiếng "Hả" đầy kinh ngạc xuống bụng bởi rõ ràng ngoài tôi ra, chẳng ai nhìn thấy cậu.

Cậu bước lên cầu thang mà không gây một tiếng động gì, tôi im lặng đi theo. Phòng Makoto là một căn phòng kiểu Tây rộng chừng sáu chiếu nằm ở tầng hai. Bàn ghế trong phòng đa phần là màu đen đơn giản, một tấm thảm xanh da trời trải trên sàn. Có lẽ

do nhiều cửa sổ mà cả căn phòng như phát sáng, những tia nắng chiều tích lại nơi mấy tấm rèm màu cỏ non.

Purapura đứng bên rèm, còn tôi thì đổ vật xuống giường.

"Lâu quá không gặp." Tôi nói với giọng châm chọc. "Tôi cứ tưởng người hướng dẫn sẽ phải chỉ bảo nhiều hơn cơ."

"Đó là phương châm của tôi." Purapura nhanh chóng đáp trả. "Nói trước mất hay. Cậu phải tự cảm nhận chứ đừng nên trông chờ tôi chỉ dẫn mọi thứ."

Tôi quay lại nhìn Purapura lần nữa. Có gì đó là lạ.

"Này, hình như cậu khang khác?"

Purapura cười gượng.

"Nhập gia tùy tục thôi. Nói thật thì, ở trần gian mà mang bộ dạng thiên sứ thì đôi khi chính tôi cũng cảm thấy mình như một tên dở hơi vậy, cho dù người thường không nhìn thấy tôi đi chăng nữa."

"Cả cách ăn nói nữa, không phải ở 'trên đó' cậu toàn dùng những câu vừa dài vừa lịch sự?"

"Trang phục kỳ cục nên tâm tính cũng kỳ cục theo, ha ha. Đùa thôi, nhưng cậu thấy tôi gần gũi với trần gian hơn hẳn đúng không? Cứ xuống đây là tôi thành ra thế này."

"Hả?"

Cái tên thiên sứ này hơi bị thẳng thắn quá thì phải...

Tôi chưa hết sửng sốt, Purapura đã đổi sang giọng công việc.

"Vậy, việc ở trọ sao rồi?"

Tôi vỗ ngực dõng dạc trả lời, "Đến giờ thì vẫn suôn sẻ. Gia đình ở trọ toàn những người tốt, bà mẹ nấu ăn rất ngon, căn phòng này trông cũng được. Khả quan hơn tôi tưởng. Sinh ra trong một gia đình tử tế như vậy, tại sao Kobayashi Makoto lại phải tự sát chứ, thật kỳ lạ."

"Nếu cậu hỏi tại sao, thì đó là do..." Purapura nói mà không thèm chớp mắt lấy một cái "... cậu vẫn chưa biết được bộ mặt thật của gia đình này."

"Hả?"

"Có rất nhiều vấn đề." Purapura tặc lưỡi, nói bằng giọng đều đều vô cảm.

"Nghĩa là sao?"

Cha của Makoto, ông ta là người ích kỉ, chỉ biết mỗi bản thân. Còn bà mẹ thì gần đây đang có mối quan hệ không đứng đắn với vũ sư lớp học nhảy flameco. Chuyện là vậy đấy."

Tôi cố gắng ngăn tiếng ợ đang chực dâng lên. Dạ dày bắt đầu biểu tình sau khi bị nhồi một đống bít tết. Ngẫm lại, việc ăn chung sushi với bò bít tết quả là kinh khủng.

... Ừm, mà Purapura vừa nói gì nhỉ?

"Đừng bỏ sót bất cứ điều gì nhé."

Purapura nhìn tôi, cười nhăn nhở.

"Thế này vậy, tôi sẽ kể chi tiết hơn một chút về cuộc sống bế tắc của Makoto. Nguyên nhân khiến Kobayashi Makoto tự sát vô cùng kỳ quái và phức tạp. Cậu không chỉ mượn cơ thể của Makoto mà còn phải cùng cậu ta vượt qua những chuyện khó khăn này."

Purapura thẳng thừng tuyên bố, khiến tôi có cảm giác mình

đang ở thiên đàng thì rơi thẳng xuống địa ngục vậy. Sau đó cậu ta ngồi phịch xuống bậu cửa sổ, lôi từ trong túi ra một quyển sách dày, và bắt đầu lật loạt soạt.

"Cái gì thế?"

"Sách hướng dẫn bỏ túi ghi chép về cuộc đời Kobayashi Makoto."

Tay cậu ta dừng lại trên một trang.

"Có rồi. Đây là tình hình vài ngày trước khi Kobayashi Makoto tự sát."

Tôi nuốt ực một cái.

Có nhiều điều tôi không muốn biết, nhưng cũng có nhiều điều tôi rất muốn biết.

"Trong cuộc đời nối dài những bất hạnh thì mấy ngày cuối cùng đặc biệt tệ hại. Có rất nhiều nguyên nhân tự sát, nhưng cái ngày bóp cò súng kết liễu chính là ngày này đây."

Sau khúc dạo đầu đầy vẻ ngạo nghễ, Purapura bắt đầu kể bằng tông trầm buồn.

Đó là trang ký ức đúng với tên gọi: Ngày tồi tệ nhất.

"Thứ năm, ngày 10 tháng Chín. Đêm hôm ấy, Kobayashi đang trên đường trở về từ lớp học thêm thì bắt gặp Kuwabara Hiroka đang khoác tay một người đàn ông trung niên."

"Kuwabara Hiroka?"

"Là học sinh lớp dưới cùng trường cấp hai với Makoto, và cũng là mối tình đầu của cậu ấy."

"Xui nhỉ."

"Cô bé ấy đang cặp kè với một gã trung niên, thú vị chưa? Makoto bám theo hai người, và trông thấy họ bước vào khách sạn tình yêu."

"Ái chà."

"Makoto sốc nặng. Cậu ta bất động hồi lâu. Và rồi, lại một bi kịch nữa ập đến. Lần này là mẹ cậu ta cùng giáo viên dạy nhảy flamenco tay trong tay bước ra từ chính khách sạn đó."

"Là cô dưới nhà sao?"

Thật khó tin một người mẹ đảm đang dịu dàng lại có thể gây ra chuyện động trời như vậy, huống chi cậu ta còn là con ruột, không biết đã tổn thương đến mức nào.

"Quả là một đêm kinh khủng, cứ như số phận trêu ngươi. Hơn nữa, tấn bi kịch không dừng ở đó."

Purapura hít một hơi thật sâu, điều chỉnh lại nhịp thở. Tôi cũng hít sâu để ổn định cảm xúc của mình.

"Khi Makoto về đến nhà, anh trai Mitsuru đang nhìn trân trối màn hình ti vi với khuôn mặt tái nhợt. Anh ta nói với Makoto rằng, mới vài phút trước, công ty của người cha xuất hiện trên bản tin thời sự. Giám đốc và một số vị trí cấp cao bị bắt giữ vì nghi ngờ có hành vi kinh doanh gian lận."

"Lẽ nào người cha cũng bị bắt?"

"À không, cha của Makoto chỉ là một nhân viên bình thường như bao nhân viên khác, không dính líu gì đến vụ gian lận. Xem ra tay giám đốc ma mãnh kia đã tạo dựng một nhóm bí mật để triển khai dự án."

"Gian lận như thế nào?

"Theo lời thú tội thì vụ việc liên quan đến sản phẩm có tên 'Bánh manju giảm cân dễ dàng'. Chúng được bày bán ở siêu thị với dòng chữ in đậm quảng bá đại loại là ăn một cái giảm một ký, ăn hai cái giảm hai ký. Nhưng thực tế đó chỉ là loại manju bình thường vẫn bán ở các khu suối nước nóng, chẳng có gì đặc biệt. Ngoài ra còn rất nhiều sản phẩm tào lao lừa đảo khác nữa. Chỉ là một công ty thực phẩm non trẻ nhưng bọn chúng dám tuyên bố gây sốc rằng trái đất hình bát giác chỉ vì muốn bán được sản phẩm mới 'Bánh gạo hình bát giác'. Bọn chúng lấy nước từ vòi siêu thị gần đó và dán mác 'Super Water' để bán với giá cắt cổ... Những tên này còn xấu xa hơn cả những kẻ xấu xa nhất."

Purapura nhún vai, vẻ mặt chán nản.

"Nhưng dù xấu xa thế nào, bọn chúng vẫn là cấp trên của cha Makoto, cũng có tình có nghĩa. Các nhân vật cấp cao đồng loạt bị bắt giữ, số người giữ trọng trách còn lại cũng bị liên đới và buộc phải thôi việc tập thể. Cha của Makoto là một người tốt, hẳn ông ta sẽ thương cảm và suy sụp, đó là điều khiến Mitsuru lo ngại khi xem bảng tin. Đương nhiên Makoto cũng lo ngại theo. Tuy thế!"

"... Vẫn còn chuyện gì nữa à?"

"Sau cùng, người cha trở về, lảo đảo bước từ hành lang vào phòng khách. Thấy Makoto và Mitsuru, ông ta đột nhiên ôm chầm lấy chúng và hôn lấy hôn để, còn vừa hát vừa nhảy samba nữa chứ."

"Ông ấy say sao?"

"Ừm. Nhưng ông ta không uống vì buồn bã mà là vì vui mừng. Mất các vị trí cấp cao, công ty buộc phải cơ cấu lại. Người cha từ một nhân viên bình thường đột nhiên được thăng chức lên làm trưởng phòng. Nhảy một hơi ba bậc. Ông ta rất phấn khích vì sự kiện. Hình như chẳng thèm quan tâm đến việc cấp trên của mình bị bắt giữ hay đuổi việc, thậm chí còn thấy cảm kích nỗi bất hạnh

ấy. Nhờ thế mà được thăng tiến còn gì."

Purapura nói một mạch.

"À, đúng là khi thời cơ đến thì con người ai cũng thế, nhưng đó là hình ảnh mà một cậu bé không hề muốn chứng kiến ở cha mình. Dù người cha giản dị hay bình thường đến đâu, Makoto vẫn luôn kính trọng sự cần mẫn, cố gắng từng chút một của ông ta. Điều này càng khiến cậu tổn thương."

Câu chuyện của Purapura đã kết thúc, nhưng tôi vẫn thấy dạ dày nhộn nhạo. Không biết có phải do mặt trời ngả bóng hay không mà căn phòng ngập tràn ánh sáng ban nãy bỗng chốc trở nên tối tăm và u buồn. Né tránh ánh nhìn sắc lẻm của Purapura, tôi lơ đãng ngước lên trần nhà và ngắm nghía những bức tường.

Trên tường có một tấm gương.

Gương mặt của tôi... à không, của Makoto đang phản chiếu trong đó.

Mắt nhỏ. Mũi tẹt. Môi mỏng. Một gương mặt quá tầm thường, thậm chí còn xác xơ thảm hại. Lần đầu tiên đối diện với gương mặt này trong tấm gương bệnh viện, nỗi thất vọng tràn ngập tim tôi. Chẳng lẽ từ đây mình sẽ phải sống trong hình dạng này sao? Tôi thầm oán trách Purapura và ông sếp của cậu ta. Kể cả không săm soi đến từng đường nét thì khuôn mặt của Makoto cũng chẳng có gì sáng sủa. Nụ cười lạc lõng. Tròng mắt lờ đờ. Mỗi ngày, cha mẹ và anh trai đều đến thăm, khiến tôi không thể ngừng thắc mắc lý do Makoto tự sát trong khi có một gia đình tuyệt vời như vậy. Nhưng giờ có lẽ tôi đã hiểu ra rồi.

Mối tình đầu đi vào khách sạn tình yêu với một gã trung niên.

Người mẹ ngoại tình, người cha chỉ biết mỗi bản thân mình.

"À, tiện đây tôi có một câu hỏi."

Tôi nói, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào gương.

"Anh trai Mitsuru là người thế nào?"

"Ừm, để nói luôn, hắn là một gã xấu tính vô cảm. Cứ gặp Makoto là tuôn ra những câu khó nghe, đặc biệt là về chiều cao. BIết Makoto tự ti với vóc dáng thấp bé của mình nên hắn toàn cố tình châm chọc cậu ấy."

"Nhưng anh ta có thèm nói với tôi câu nào đâu?"

"Hắn đang ngó lơ cậu thôi. Chắc Mitsuru tức giận vì cậu dám làm một hành động đáng hổ thẹn như tự tử. Này, cậu thử thò tay xuống dưới gầm giường đi."

Tôi làm theo lời Purapura. Có vật gì cưng cứng, góc cạnh đụng vào đầu ngón tay. Lôi nó ra, tôi mới phát hiện... một đôi bốt sặc sỡ?!

"Đó là giày nâng chiều cao." Purapura nói.

"Người quá thấp bé đi đôi giày này trông sẽ cao lên. Cơ mà, bình thường Makoto không dùng đến đâu. Cậu ta đặt mua nó trên mạng, nhưng lại nhát cáy, chỉ sợ ai đó phát hiện mình đi giày tăng chiều cao. Thế là cậu ta giấu biệt đôi giày đi. Nhưng mấy ngày trước khi Makoto tự sát, Mitsuru đã phát hiện ra. Hắn chế giễu cậu mãi, rồi kết luận, 'Đừng có mà hy vọng hão huyền, một đứa cỡ chân bé xíu như mày thì cả đời sẽ luôn còi cọc như thế thôi.' Makoto đã bị đâm trúng chỗ đau nhất."

Tôi ném đôi giày xuống thảm rồi nằm lăn ra giường và nhìn trân trân lên trần nhà, cơ thể bỗng chốc rã rời. Bấy nay tôi cứ nghĩ đây là một gia đình tử tế, mọi người yêu thương nhau, giờ mới thấy mình đúng là một thằng ngốc.

"Bữa cơm gia đình" lúc nãy là cái quái gì chứ?

"Bây giờ tôi lại tự hỏi, làm sao Makoto sống được với những người đó đến tận lúc này?" Tôi nở nụ cười méo mó với Purapura. "Phải ở trọ một nơi thế này, chắc kiếp trước tội lỗi của tôi phải kinh khủng lắm."

"A, tôi quên mất một điều."

Purapura dường như chẳng để vào tai những lời than vãn của tôi.

"Kobayashi Makoto là học sinh lớp Chín."

"Hả?"

Với chiều cao này, tôi cứ tưởng cậu ta cùng lắm chỉ học lớp Bảy thôi.

Ơ?

Từ từ, học sinh lớp Chín, tức là...

Nhìn tôi đang ngẩn ra, Purapura hồ hởi nói tiếp.

"Tức là nửa năm nữa, cậu sẽ đối mặt với kỳ thi lên cấp ba."

Colorful

Mori Eto
www.dtv-ebook.com

Tôi từng nghĩ đây là một gia đình ấm áp bình thường như bao gia đình khác, nhưng sự thật thì căn nhà này cứ như hang ổ của ác quỷ. Trông bề ngoài tử tế và đầy ắp tình yêu thương, kỳ thực từng người bọn họ đều đang che giấu bản chất xấu xí vô lại của mình. Một gia đình giả dối với những diễn viên tài tình. Họ không biết Makoto thực ra đã chết nên vẫn vui vẻ tiếp tục vở kịch gia đình đoàn tụ. Đã thế thì tôi đây cũng đành sống theo cách của mình vậy.

Người mẹ đang bận rộn trong bếp, đeo chiếc tạp dề màu tím rất hài hòa, gương mặt nội trợ đảm đang và tiết hạnh. Nhưng xin lỗi nhé, tôi không thể đóng tròn vai con ngoan được nữa. Tôi có cảm giác những món ngon lành của bà ta bẩn thỉu đến mức không thể nuốt trôi, cuối cùng bỏ mứa vô số thức ăn.

Một người cha luôn nở nụ cười trên chuyến xe điện đông đúc, còn sẵn sàng nhường ghế cho người cao tuổi. Vậy chiếc ghế trưởng phòng có được từ nỗi bất hạnh của cấp trên có êm ái không? Đã nhảy múa ăn mừng cho việc thăng chức trơ trẽn của mình, mà còn dám trưng ra cái nụ cười đạo đức giả như thế. Thôi được, nếu ông muốn thì cứ sống như vậy, nhưng làm ơn đừng giả nhân giả nghĩa với tôi. Dù người cha này có nói "Cha đi nhé" hay "Cha về rồi", tôi cũng chẳng buồn đáp lại.

Mitsuru cũng nhanh chóng lộ mặt thật. Sau khi xuất viện, ngay sáng thứ Hai tôi đã đụng mặt hắn ở trước cửa phòng vệ sinh. Tôi vừa chạm tay vào nắm cửa, thì Mitsuru tặc lưỡi, "Thằng trời đánh." Một gã độc ác vô cảm, đúng như Purapura miêu tả. Tôi quyết định cũng phớt lờ Mitsuru y như hắn ta phớt lờ tôi.

Cứ như vậy, dần dần, tôi tự tách mình ra khỏi cuộc sống gia đình, ở lỳ trong phòng Makoto. Ngồi nghe CD và radio, đọc truyện

tranh, tối đến thì chơi hanafuda (một loại bài lá truyền thống của Nhật Bản) với Purapura, tôi chỉ xuống nhà vào mỗi bữa cơm, ăn rất ít, rồi lại về phòng ngay lập tức. Nằm ườn cả ngày nên cũng không thấy đói.

Cả nhà chẳng ai nghi ngờ thái độ của tôi.

Có lẽ trước khi tự sát, Makoto cũng là một người như thế.

Nói vậy chứ cuộc sống này đang làm tôi phát ngán đến tận cổ.

Bốn ngày tiếp theo, suy nghĩ đó càng lúc càng tăng, đến ngày thứ năm - nghĩa là vào một thứ Sáu trong tuần, cuối cùng tôi đã quyết định thử đi học ở trường cấp hai của Makoto. Coi như những ngày vừa rồi là khoảng thời gian tĩnh dưỡng để hồi phục hoàn toàn.

Mẹ chẳng nói gì, nhưng trong lòng cũng có vẻ lo lắng cho sự trễ nải học hành của tôi, nên hôm trước, khi tôi vừa nói "Ngày mai con sẽ đi học", đôi mắt bà liền rực sáng.

Sáng hôm sau tôi dậy rất sớm, chén sạch trứng và sandwich cá ngừ rồi đánh răng, rửa mặt kĩ càng, dùng lược chỉnh trang lại mái tóc đã mọc hơi dài quá. Tôi nhìn chằm chằm vào tấm gương ở bồn rửa mặt, suy nghĩ xem nếu để kiểu tóc phù hợp và ăn mặc đúng mốt thì liệu trông Makoto có khá hơn không... Rõ ràng là người đẹp vì lụa. Makoto hiện chỉ mặc đồng phục học sinh, bộ dạng lại rất thiểu não.

Chuẩn bị xong xuôi, tôi quay về phòng Makoto, xem thời khóa biểu và kiểm tra lại số sách giáo khoa cần thiết. Dậy quá sớm vì háo hức nên thời gian vẫn còn dư dả. Sắp xếp sách vở một loáng là xong, tâm trạng tôi bắt đầu trùng xuống.

Tôi lại gần cửa sổ, nhìn xuống con đường ngập tràn nắng mai. Các học sinh mặc đồng phục giống Makoto đang nối nhau đi dưới

đó.

Hai nữ sinh thân thiết nắm tay.

Một đám nam sinh vừa đi vừa đùa giỡn.

Một đôi yêu sớm.

Tiếng cười của bọn họ vang tới tận phòng tôi.

Tôi kéo rèm lại và tránh khỏi bệ cửa sổ, ngồi lên giường. Sắp đến giờ đi học nhưng tôi chẳng buồn nhúc nhích, mẹ gọi với lên nhắc cũng không buồn đáp, cứ ngồi cứng đờ như vậy. Cuối cùng, Purapura rục rịch xuất hiện phía sau kệ sách.

"Cậu đang làm gì vậy? Trễ giờ rồi kìa."

"Tôi đang chờ."

"Chờ gì?"

"Chờ xem có ai đến nhà và cùng đi học không."

Vừa mở miệng, tôi đã thấy trống rỗng ngập lòng, bắt đầu bộc bạch suy nghĩ của mình.

"Sao nào? Makoto tự sát rồi lại hồi sinh một cách kỳ diệu, nhập viện phải đến cả tuần đúng không? Xuất viện xong nghỉ liền bốn ngày, vậy mà không một ai thăm nom, không điện thoại, không thư từ, cũng không ai đem vở cho chép bài trên lớp. Hiện tượng này thực sự làm tôi thắc mắc đấy."

"Phải biết khó chịu thì mới nhận ra mình đang khó chịu vì cái gì nhỉ?"

Purapura nói với gương mặt cũng khó chịu không kém.

"Mà này, tiện tôi nói luôn, vụ tự sát của Makoto không được

công khai. Gia đình cậu thông báo riêng cho giáo viên thôi, còn các học sinh thì chỉ biết Makoto bị cảm nặng dẫn đến viêm phổi."

"Cứ cho là viêm phổi thì việc không ai thăm hỏi cũng vẫn quái lạ."

Tôi đăm đăm nhìn đôi mắt xanh biếc như ngọc lưu ly của Purapura. Đó là màu của bầu trời khi vầng dương vừa lặn, nhìn mãi nhìn mãi vẫn thấy màu xanh pha lẫn sắc tím ấy thật đẹp.

"Này, câu hỏi của tôi có gì đáng ngạc nhiên đâu, cậu cứ nói thẳng ra đi. Chắc Makoto không có bạn bè chứ gì? Ngay cả ở trường học cũng là một người cô đơn phải không?"

Đôi mắt của Purapura chuyển thành màu đêm.

Tôi đọc được câu trả lời trong đôi mắt ấy.

"Makoto là một người cô đơn, tôi chỉ biết vậy thôi. Quả thật lúc nào cũng lủi thủi, nhưng đó là vì cậu ấy có một thế giới của riêng mình." Purapura ngồi xuống cạnh tôi, giọng vô cùng nghiêm túc.

"Đúng là một gã lập dị."

"Bạn học cũng nghĩ cậu ta lập dị. Makoto là một người sống nội tâm, hơi ngây ngô. Cậu ta hầu như chẳng mở miệng với ai. Nói đúng hơn là, cậu ta luôn nghĩ mình bị cho ra rìa, không thể hòa hợp được với mọi người, thế là những rào cản cứ nối tiếp nhau, cậu ta dần dần xa cách tất cả."

"Chẳng ai tiếp cận được Makoto sao?"

"À không, có một người. Chỉ duy nhất người đó là dễ bắt chuyện với cậu ta."

"Ai vậy?"

"Kuwabara Hiroka."

Cái cô bé mối tình đầu ấy hả...?

"Chỉ mình cô ta cho rằng lối sống trên mây của Makoto là bình thường, lúc nào cũng vui vẻ bắt chuyện với cậu ta. Với ai cô ta cũng thân thiện như thế, nhưng Makoto lại coi đó là điều đặc biệt. Cậu hiểu không? Từng câu từng chữ của cô ấy, đối với Makoto đều rất ý nghĩa."

"Cô ta đã vào khách sạn tình yêu với một gã trung niên?" Tôi ngã phịch xuống tấm nệm. "Chuyện như vậy... mà cũng xảy ra sao?"

Xui xẻo đến mức này thì cũng hiếm có thật. Nhân tiện, người phải "sống thay" cậu ta cũng xui xẻo chẳng kém đâu. Càng lúc tôi càng chán nản với cái nhiệm vụ tái thử thách này.

"Có oán trách thì hãy oán trách kiếp trước của cậu ấy. Còn giờ thì lo học đi, cậu mà cứ chần chừ mãi thì sẽ trễ thật đấy." Purapura cố gắng kéo tôi ra khỏi giường.

"Tôi không muốn đi học nữa."

"Cậu làm vậy là mất tư cách Kobayashi Makoto đấy."

"Được thôi, cho mất luôn."

"Cậu cũng không quay lại vòng luân hồi được nữa đâu."

"Được thôi, không quay lại luôn."

"Tối nay tôi không chơi bài hanafuda với cậu nữa."

"Chuyện đó..."

Muốn giết người à? Hanafuda là thú vui duy nhất trong cuộc đời mới xấu xa tệ hại này đấy.

Tôi ngồi bật dậy.

"Thế nào hả? Cậu định cứ giữ cái kỷ lục thua liền năm ván..."

"Khỉ gió..."

Thế gian này làm gì có Thần tay Phật.

Chỉ có mỗi tên thiên sứ xấu xa đây thôi.

Trường học cách nhà chừng hai mươi phút đi bộ. Purapura vừa dẫn đường, vừa tiếp tục kể về Makoto, kết quả là tôi phải vắt chân lên cổ, phóng như điên đến cổng trường cho kịp giờ. May mà đặt chân vào lớp ngay trước tiết sinh hoạt chủ nhiệm.

Khi tôi mở cửa, cả lớp đang yên vị bỗng chốc đồng loạt quay ra nhìn, khiến tôi chột dạ không biết trên mặt mình có dính gì kỳ quái không.

Không khí im phăng phắc, giống như đang ném hàng đống dấu chấm hỏi ngạc nhiên về phía tôi vậy.

Chẳng có màn chào mừng ấm áp nào dành cho người bạn cùng lớp vừa dưỡng bệnh suốt một thời gian dài. Lúc này, tôi mới nhận ra Purapura không hề nói xạo.

"Được rồi. Bắt đầu giờ học thôi."

Tôi bước vào chỗ ngồi được vài phút, giáo viên chủ nhiệm đã xuất hiện.

"Hôm nay có rất nhiều giấy tờ, các em phát ra và nhanh chóng điền đầy đủ nhé. À, nhưng đầu tiên ta phải điểm danh đã."

Giáo viên chủ nhiệm Sawada là một người độc thân khoảng ba mươi tuổi. Thầy dạy thể dục, rất tự hào với vóc dáng khỉ đột của mình. Purapura nhận xét, mức độ ngốc nghếch hơn người của thầy cũng ngang hàng khỉ đột. Khi tôi nằm viện, thầy Sawada ghé thăm

vài lần nhưng đều đúng lúc tôi đang ngủ. Hết thông tin. Đó là toàn bộ hướng dẫn của Purapura.

"Kobayashi có đó không?"

Thầy Sawada đột ngột la lớn khiến tôi giật nảy mình.

Ánh mắt của các bạn học lại đổ dồn về phía tôi, trên bàn giáo viên là gương mặt đáng sợ của thầy Sawada. Từ nãy đến giờ, hình như thầy đã gọi tên tôi mấy lần rồi.

"Nếu trò có ở đó thì trả lời đi chứ."

"Dạ có, thưa thầy." Tôi đáp lại.

Ngay lập tức, trong lớp nổi lên tiếng xôn xao.

Thầy Sawada cũng mở to mắt vẻ bất ngờ.

"Ô, Kobayashi, hôm nay giọng trò tươi tỉnh quá."

... Trời ạ, đây là giọng nói bình thường mà.

Dù ngại ngùng nhưng nhân tiện đang muốn thăm dò phản ứng của mọi người, tôi liền nói thêm câu nữa.

"Vâng, nhờ trời mà em hoàn toàn khỏe rồi ạ."

Phòng học lại càng xôn xao gấp bội.

Makoto tươi tỉnh và khỏe khoắn là điều bất bình thường hay sao mà suốt một ngày trời mọi người cứ săm soi như thể tôi là sinh vật ngoài hành tinh mới xuống trái đất vậy. Ai cũng quan sát từ xa, như thể ghê sợ và nghi ngờ.

Đương nhiên họ chỉ ngạc nhiên vì Makoto-thay-đổi chứ không thể nào ngờ rằng linh hồn Makoto không còn trong thân xác cậu ta. Vậy nên, dù bọn họ thắc mắc hay nghi ngờ thì tôi cũng giả vờ

không để tâm. Hành động có kỳ quái đến đâu đi chăng nữa, chỉ cần cơ thể là Kobayashi Makoto, tôi vẫn sẽ là Kobayashi Makoto.

Phương châm cơ bản là thế, tuy nhiên vẫn có một vài người nhạy bén quá mức.

Vụ việc đáng sợ xảy ra vào giờ nghỉ trưa hôm ấy. Sau giấc ngủ trưa dưới bóng cây ở sau sân trường, tôi quay trở lại lớp học.

Đột nhiên, trên hành lang vang lên tiếng chân chạy lạch bạch, càng lúc càng rõ, rồi ngưng bặt, khiến tôi phải ngoảnh lại nhìn. Một đứa con gái với thân hình chibi cùng mái tóc ngắn đang ngước lên chăm chú quan sát tôi. Từ tầm mắt của Makoto mà còn thấy chibi, cũng đủ biết con nhỏ này chibi tới cỡ nào.

"Do buổi hội thảo à?" Con bé mở to đôi mắt sáng long lanh, đột nhiên cất lời. "Này, cậu đã đến buổi hội thảo đúng không? Hình như cậu thay đổi thật rồi."

"Cái gì vậy?"

"Đừng có giả vờ, tôi biết hết đấy. Cả ngày hôm nay Kobayashi lạ lắm, không phải là Kobayashi mọi ngày nữa."

"Nói cái gì vậy?"

Tôi giật lùi ra sau.

"Quả nhiên."

Đứa con gái chibi làm cái mặt á-à-nói-trúng-tim-đen.

"Quả nhiên là vậy. Tôi đã nhìn thấy ghi chú của cậu về buổi hội thảo đó. Trả một đống tiền để được tẩy não hoặc tái sinh thành một con người mới. Phải không, Kobayashi? Cậu nghỉ học rồi đến buổi hội thảo để tái sinh thành một người tích cực, lạc quan và vui vẻ. Nhưng tôi nghĩ kiểu này không hợp với Kobayashi

đâu."

"Xin lỗi nhé."

Tôi bắt đầu cảm thấy khó chịu.

"Trước hết tôi phải nói, tôi không hề có mặt ở cái buổi hội thảo gì gì đó."

"Vậy là sao? Cậu đã làm gì?"

"Tôi chẳng làm gì cả."

"Nói dối. Tôi không tin."

"Được, không tin thì thôi."

Con bé này là ai thế nhỉ, còn nói tôi là người tích cực, lạc quan, vui vẻ? Mặc kệ những câu hỏi liên tu bất tận của nó, tôi tiếp tục đi, bỏ con bé chibi lại. Tốt nhất là không dính líu tới nó.

"Tôi tuyệt đối không tin đâu đấy."

Tôi đã vòng vào khúc rẽ hành lang mà con bé chibi vẫn cứ lem lẻm cái miệng.

"Tôi biết, nhất định có uẩn khúc gì đó. Cậu có thể gạt mọi người chứ không gạt được tôi đâu."

Còn nhỏ chibi kỳ quặc, nhưng đúng là nó rất nhạy bén.

Thâm tâm tôi hơi dao động, lập tức chạy thẳng vào nhà vệ sinh nam và gọi Purapura.

"Vừa rồi là ai vậy?"

Khi Purapura xuất hiện, tôi thấy cậu ta đã mở sẵn cuốn sách hướng dẫn ra rồi. Không mang bản mặt ngạo mạn như mọi lần,

cậu sốt ruột lật giở các trang sách.

"Không có."

Cuối cùng, Purapura bỏ cuộc, gấp sách lại.

"Trong sách không hề ghi chép về cô bé đó."

"Vậy là sao?"

"Trong sách hướng dẫn không có thông tin, nghĩa là cô bé ấy không hề tồn tại trong ký ức của Makoto."

"Vậy ra..." tôi nói. "Makoto hoàn toàn không để mắt đến con bé đó?"

"Ừm." Purapra gật đầu. "Ngắn gọn là như thế."

Tôi liếc nhìn cuốn sách hướng dẫn khả nghi nọ, cảm giác thật phức tạp.

Con bé chibi kỳ quái kia không tồn tại trong mắt Kobayashi Makoto.

Nhưng nó là người duy nhất cảm giác được Makoto hiện đang là tôi...

Ngày đầu tiên đi học tưởng chừng dài vô tận. Phải chịu đựng ánh nhìn công kích của mọi người trong lớp đã đành, ra hành lang lại đụng mặt con nhỏ chibi quái gở. Khi giờ sinh hoạt cuối buổi kết thúc, tôi hoàn toàn kiệt sức. Tuy vậy, vẫn còn một chỗ tôi cần ghé qua. Đó là nơi được coi như phạm vi hoạt động của Makoto.

Phòng mĩ thuật ngoại khóa.

Sáng nay là lần đầu tiên tôi nghe Purapura nhắc đến việc Makoto là hội viên tích cực của câu lạc bộ mĩ thuật. Những tưởng cậu ta không có ưu điểm nào, hóa ra lại là chuyên gia hội họa.

Dường như niềm vui học đường duy nhất của cậu ta là sinh hoạt trong câu lạc bộ mỹ thuật.

Theo nguyên tắc thì học sinh chỉ được phép tham gia hoạt động ngoại khóa đến hết học kỳ một năm lớp Chín, vậy mà không biết tại sao câu lạc bộ mỹ thuật lại để Makoto tiếp tục tham gia khi cậu ta đã bước vào học kỳ hai. Các học sinh lớp Chín khác cũng là ngoại lệ, giáo viên cố vấn trong câu lạc bộ không những im lặng chấp thuận, mà còn ủng hộ sự nhiệt tình của bọn họ nữa.

Có điều, cậu ta không hẳn là chỉ nhiệt tình với mỗi khung vẽ.

Sau giờ học hôm đó, tôi chạy luôn vào phòng mỹ thuật trên tầng ba của dãy phòng học mới xây và lục tìm trên chiếc kệ. Ở đó có một bức sơn dầu Makoto chưa hoàn thành. Tôi mở bộ họa cụ, dựng giá vẽ và kê bức tranh lên.

Chỉ cần giả bộ màu mè vậy là đủ, nhưng khi bày mọi thứ xong xuôi, tự dưng tôi lại muốn vẽ.

Ngồi trên ghế gấp, tôi ngắm nhìn tấm khung trong vài phút. Lấy màu ra tấm bảng cỡ lớn, cầm dụng cụ lên, bắt đầu vẽ tiếp bức tranh còn dang dở. Lúc đầu tôi chỉ định nhìn thôi, vậy mà sau đó lại nhấc cọ và mê mải lạc vào thế giới hội họa tự lúc nào.

Ánh mặt trời màu đỏ gạch chiếu vào, sưởi ấm cho cả căn phòng.

Mùi màu dầu dễ chịu biết bao.

Trong khoảnh khắc tràn ngập bình yên này, tôi bỗng thấu hiểu cảm giác của Makoto hơn bao giờ hết. Trong phòng có một vài người nữa, nhưng ai cũng mang gương mặt say sưa và chăm chú với khung vẽ của mình. Không ai săm soi tôi như ở phòng học lớp 9-A. Thi thoảng những tiếng nói chuyện rì rầm hay giọng cười bất chợt cất lên càng khiến không gian thoải mái.

Ở đây, tôi thấy thật nhẹ nhõm.

Chỉ ở nơi này, tôi mới được thư giãn.

Đứng trước khung vẽ và cảm nhận rõ ràng điều đó, không hiểu sao ngực tôi bỗng thắt lại.

"Makoto, lâu quá không gặp."

Một giọng nói vang lên sau tôi, nghe vừa chua vừa ngọt, cứ như vị trái cây.

Không cần ngoái lại tôi cũng biết chủ nhân giọng nói là ai.

Kuwabara Hiroka. Tôi đã đến đây chỉ vì muốn nhìn thấy cô ta một lần.

Cô ta là người như thế nào?

Tôi bối rối quay lại.

Một cô nàng mũm mĩm với mái tóc nâu đang ngắm bức tranh của Makoto.

"Makoto, cậu sao vậy? Bỗng dưng lại biến mất, khiến bức tranh này cứ để vậy mãi. Hiroka lo lắm, vì đây là bức tranh Hiroka rất thích mà. Ngày nào Hiroka cũng đến đây để được nhìn nó. Ôi chà, nói đùa thôi."

Vì đã nghe Purapura kể nên tôi cũng biết cô ta nói đùa. Kuwabara Hiroka nằm trong nhóm học sinh không tham gia câu lạc bộ nào và thường rời trường luôn sau giờ học, nhưng bạn thân cô ta sinh hoạt ở câu lạc bộ này nên thi thoảng có hứng cô ta bèn thong dong đến đây chơi. Và rồi, mỗi khi nghe tiếng Hiroka, Makoto lại nín thở, chờ đợi.

"Nhưng mà, thật tốt quá, Makoto đã bình phục. Cậu sẽ tiếp tục vẽ thật nghiêm túc, phải không? Tranh của Makoto dạo gần đây cứ

u sầu thế nào ấy, lâu lắm rồi mới thấy một bức tươi sáng thế này, Hiroka thực sự mong chờ lắm.

Hiroka cúi người xuống bắt chuyện, cúi thấp đến mức má cô ta gần như chạm vào tôi. Thật khác xa với Kuwabara Hiroka tôi hằng tưởng tượng. Tôi đã nghĩ Hiroka là một cô nàng trưởng thành và ra vẻ người lớn hơn, đằng này cả giọng điệu lẫn cách nói chuyện của cô ta đều giống như con nít. Ấy vậy mà ở cô nàng vẫn toát ra sự quyến rũ kỳ lạ. Mỗi khi mái tóc dài của cô ta quệt vào má tôi, là trái tim tôi lại đập rộn ràng như muốn vỡ tung. Có lẽ cơ thể Makoto đã tự phản ứng trái với ý muốn chủ nhân hiện tại của nó.

"Makoto, cậu đừng bỏ bê hội họa nữa nhé. Hứa với Hiroka đi, hứa là cậu sẽ hoàn thành một cách cẩn thận bức tranh có màu sắc xinh đẹp mà Hiroka yêu thích này. Được không nào? Để chú ngựa dang dở giữa chừng thì tội nghiệp lắm đấy."

Hiroka học lớp Tám, là đàn em khóa dưới của Makoto, nhưng cô ta không gọi cậu ta là "anh" mà cứ "Makoto, Makoto". Cái kiểu tim đập bình bịch như thế này, đích thị là do Makoto đang hồi hộp rồi.

"Mà nè, Hiroka nghĩ chú ngựa thật có hồn, đầy sức sống dù mới chỉ là những nét phác. Y như đang bay bổng giữa trời ấy. Thật là ngầu!"

Hiroka không đẹp nhưng vẫn hết sức lôi cuốn. Tôi rùng mình trước làn da mềm mại màu trắng sữa của cô. Có lẽ do hình ảnh khách sạn tình yêu vẫn ám ảnh trong đầu nên mới nghĩ đến chạm tay vào bờ môi đầy đặn mềm mại này là thân dưới của tôi như tê cứng. À không, là phần thân dưới của Makoto tự phản ứng đấy chứ...

"Màu nền xanh cũng thật kỳ diệu. Một màu xanh hiếm có. Giống như một bầu trời tuyệt đẹp, bát ngát và trong veo. Hiroka chưa từng thấy bầu trời nào như vậy cả, nhưng Hiroka rất thích."

Điểm hay nhất ở Kuwabara Hiroka là cho dù Makoto chẳng nói gì cô ta cũng tự độc thoại một mình. Một người tệ hại trong khoản ăn nói như Makoto quả là phải biết ơn cô ta lắm lắm.

Thế nhưng tôi chẳng tán thành được điểm nào trong câu chuyện của Hiroka.

Màu xanh ngập tràn trên khung vẽ. Con ngựa ở góc trên bên phải đang vẽ dở nên ấn tượng còn mờ nhạt, chủ đạo của bức tranh hiện thời là sắc xanh. Hiroka nói màu xanh này là bầu trời, nhưng tôi lại nghĩ khác...

"Tôi nghĩ đây là biển cơ."

Đột nhiên, một giọng nói quen quen cất lên từ phía sau. Tôi giật mình. Đó cũng chính là điều tôi đang nghĩ.

"Cảnh tượng chú ngựa đang bay giữa bầu trời rất đẹp, nhưng không hiểu sao nhìn bức tranh này tôi lại thấy hình ảnh một chú ngựa đang bơi giữa biển. Từ đáy biển sâu tĩnh lặng, chú ta đang thong thả ngoi lên mặt nước. Thế nên ở chỗ phía trên này này, màu xanh sáng hơn, đúng không?"

"Đúng là như vậy."

Tôi reo lên hào hứng và quay ngay lại để nhìn chủ nhân giọng nói.

Cơn hào hứng tụt luôn xuống.

"Này, tôi đã nói rồi còn gì?"

Con nhỏ chibi mỉm cười ngạo nghễ.

"Cậu không qua được mắt tôi đâu."

Con nhỏ chibi tên là Sano Shoko. Tôi biết nó học cùng lớp 9-A với Makoto, hơn nữa lại cùng là thành viên của câu lạc bộ mỹ thuật. Vậy mà Makoto không hề để mắt đến sự tồn tại của nó thì quả là kỳ lạ. Không biết Makoto thế nào, chứ tôi thì càng lúc càng thấy bực bội với nhỏ Sano Shoko này rồi đấy.

Shoko cứ khăng khăng cho rằng, "Makoto này không phải là Makoto trước đây!" (À, cho dù đúng là như vậy.) Con bé kiên trì đeo bám với quyết tâm bóc trần bằng được lớp vỏ bọc của tôi.

"Nếu cậu không tham gia buổi hội thảo, thì chắc cậu đã dùng thuật thôi miên?"

"Hay là... cậu đã thực hiện nghi thức trừ tà ở Sri Lanka?"

"Nói thật đi, cậu có thể bơi với cá heo phải không?"

"Người quen của ba tôi ấy mà, sinh em bé xong là như biến thành một người khác. Nhưng không lý nào Makoto lại như vậy nhỉ, sinh em bé ở tuổi này thì có hơi..."

Không biết con bé đào đâu ra mấy ý tưởng vớ vẩn rồi liên tiếp ném vào mặt tôi những giả thuyết mới.

"Tôi không tin có thuật thôi miên đâu."

"Lễ trừ tà? Chẳng phải nhờ thiên sứ còn hiệu quả hơn sao?"

"Tôi không thích bơi."

"Không nhớ, nhưng nếu là tôi thì tôi sẽ sử dụng biện pháp tránh thai."

Ban đầu tôi còn phản ứng lại như vậy, càng về sau càng phiền

phức, cuối cùng, tôi nghĩ thật sự quá lố bịch. Giờ cứ nhác thấy bóng Shoko là tôi sẽ chạy biến luôn.

Nơi lánh nạn an toàn nhất là phòng mỹ thuật. Kỳ lạ thật, chỉ khi tôi vẽ tranh là Shoko không đến làm phiền. Con bé thường giữ một khoảng cách nhất định, chăm chú nhìn khung vẽ, không gây bất kỳ tiếng động nào. Có lẽ đối với những người yêu hội họa, phòng mỹ thuật giống một thánh địa chăng?

Ừm, nói ra thì hơi xấu hổ, nhưng sau đó, tôi tiếp tục lui tới phòng mỹ thuật.

Dù gì tôi cũng là một người rảnh rỗi, sau giờ học về thẳng nhà cũng chẳng có gì để làm. Về sớm lại phải giáp mặt với gia đình đó, chỉ tổ chuốc bực vào thân, thà nán lại trường một lúc còn tốt hơn gấp trăm lần.

Tôi cũng hay để ý đến Kuwabara Hiroka. Nói chung, giống như Makoto, mỗi lần Hiroka cất tiếng là tôi lại nín thở chờ đợi. Tôi biết rất rõ bản thân không thích thú gì Hiroka, và cũng thừa biết cô ta là một trong những người đã làm Makoto đau khổ, nhưng ở Hiroka vẫn toát ra một lực hút khó cưỡng. Điều gì đó đã khiến tôi có những ý nghĩ kỳ quặc, rằng tôi muốn nghe Hiroka tiếp tục kể những câu chuyện nhạt nhẽo bằng giọng điệu lạ lùng của cô ta, rằng tôi muốn là người đàn ông trung niên kia...

Thế nhưng sau tất cả, lý do lớn nhất mà tôi hay lui tới phòng mỹ thuật chỉ đơn thuần là vì tôi có hứng thú với việc vẽ vời.

Tôi định sẽ bỏ công chăm chút và hoàn thành bức tranh màu xanh ấy. Không biết có phải nhờ cơ thể này từng thuộc về Makoto hay không mà tôi quen với bộ màu dầu ngay lập tức và tiến bộ nhanh chóng. Ngoài việc lĩnh hội cả kỹ thuật vẽ của Makoto, tôi còn có cam giác đang từng bước lấy lại thứ gì đó mình từng sở hữu trong quá khứ.

Thận trọng từng chút một, tôi đặt cọ lên khung tranh.

Một chấm màu nhỏ xíu lập tức lưu lại trên khoảng trống vừa nãy.

Tôi phủ đè nhiều lớp màu lên, những chấm màu nho nhỏ ấy lớn dần.

Cuối cùng, cả một thế giới mờ ảo hiện ra trước mắt tôi.

Thế giới của chúng tôi.

Của tôi, và của Makoto...

Chỉ khi vẽ bằng say mê và đắm chìm trong thế giới của những bức tranh, tôi mới hoàn toàn quên được cuộc sống bất hạnh, nỗi cô đơn, sự đau khổ, và cả chiều cao khiêm tốn của Makoto. Lực hút của tranh sơn dầu đối với tôi ngày càng mạnh. Kỳ thi giữa học kỳ hai đang tới gần, người trong phòng sinh hoạt mỹ thuật thưa dần đi, chỉ mình tôi vẫn siêng năng tìm tới đây mỗi ngày.

Kết quả là gì?

Sau kỳ thi, thầy chủ nhiệm Sawada lập tức gọi tôi lên nói chuyện.

"Ổn chứ? Kobayashi? Tôi hiểu là trò đã nghỉ học khá lâu, suốt thời gian đó, thần kinh của trò rất căng thẳng. Tôi hoàn toàn thông cảm cho hoàn cảnh của trò, nhưng nếu cứ theo cái đà này thì..."

Thầy Sawada vừa nói vừa phe phẩy bảng điểm trước mắt tôi.

"... thật sự quá kinh khủng."

Tôi hoàn toàn đồng ý.

Phòng giáo viên sau giờ học tối lờ mờ, tôi và thầy Sawada cùng đau đầu trước những vấn đề nghiêm trọng của Makoto. Kết quả thi

giữa kỳ, điểm bình quân ba môn là ba mươi lăm điểm, còn điểm bình quân năm môn là ba mươi mốt điểm. Tệ hại đến bất ngờ.

"Không thể thế này được, so với học kỳ một, trò không thay đổi gì hết, trong khi đó, mọi người qua học kỳ hai đều khẩn trương hơn. Hiện tại trò đang là học sinh năm cuối đấy biết không, nếu cứ giữ mãi tốc độ này thì chẳng kịp đâu."

Thầy Sawada nhíu đôi mày rậm, ra chiều khổ sở.

Tôi cũng đang khổ sở đây.

Rõ ràng đây là bài kiểm tra của Kobayashi Makoto đấy chứ, tôi toàn làm bằng khối kiến thức mà cậu ta tích lũy từ đó đến giờ. Từ khi bước vào học kỳ hai, tôi nghe giảng được có vài tiết, nhưng tin rằng chỉ cần lật đề thi lên là các tế bào não của Makoto sẽ tự hoạt động. Thực tế là ngay giây phút đọc đề, tôi đã có dự cảm không lành, nhưng không ngờ tế bào não của Makoto lại đáng thất vọng đến vậy...

"Với kết quả này, việc chuyển cấp của trò rất nguy hiểm đấy."

Thầy mềm mỏng chuyển hướng câu chuyện sang kỳ thi lên cấp.

Theo lời thầy Sawada, thành tích cả năm lớp Chín cũng sẽ ảnh hưởng đến việc chuyển cấp. Ngoài kỳ thi đầu vào còn có điểm đánh giá thành tích lớp Chín, điểm này không chỉ dựa trên kết quả kiểm tra mà còn bao gồm cả thành tích trên phương diện tổng thể, bao gồm thái độ học tập trong giờ, tần suất có mặt trên lớp, hay tần suất nộp bài báo cáo... Điểm đánh giá của Makoto ở học kỳ một rất tệ hại. Tuy thầy Sawada không nói rõ ra, nhưng chữ "tệ hại" trong trường hợp này chắc chắn là ám chỉ hạng bét ở lớp.

Tóm lại là trong học kỳ hai này, tôi phải làm gì đó để cứu vãn tình thế.

"Chuyện là thế đấy."

Chắc thầy Swada cũng đang rất hoang mang với Makoto.

"Kobayashi, giờ trò định thế nào? Cứ như vậy thì không thể nộp nhiều nguyện vọng, chỉ còn nước nộp nguyện vọng đơn thôi."

"Nguyện vọng đơn ạ?"

Từ giờ trở đi, nếu trò cố gắng bứt phá, dồn sức học tập và đạt điểm cao trong kỳ thi vào cấp ba thì tôi không bàn tới, thế nhưng với điểm đánh giá hiện tại, việc thi cử của trò sẽ vô cùng áp lực. Để chắc ăn, trò có thể nộp nguyện vọng đơn đính kèm thư giới thiệu. Gần đây các trường công lập cũng dần nới rộng khung cho hình thức này rồi, nhưng an toàn nhất thì nên nộp vào trường tư thục."

"Học lực này cũng vẫn an toàn sao ạ?"

"An toàn. Miễn là trò thấy, vào trường tư thục cũng được."

Nguyện vọng đơn.

Tôi không hiểu rõ, nhưng tôi quyết định sẽ làm theo gợi ý.

"Vậy thì em sẽ chọn nguyện vọng đơn. Nộp vào một trường duy nhất."

"Cái gì?"

"Em quyết định nộp nguyện vọng đơn vào trường tư thục."

"Chuyện quyết định với trò... sao lại đơn giản đến như thế..."

"Với em, trường nào cũng được hết."

"Nhưng, hiện giờ trò đang học ở..."

"Được mà thầy." Nhìn gương mặt ngơ ngác của thầy Sawada, tôi quả quyết, "Em thấy không sao cả."

Nghĩ rằng câu chuyện đến đây là kết thúc, tôi nhấc người khỏi ghế. Ái chà, xem ra cũng chẳng có gì khó khăn lắm.

"Ra vậy, thì ra trò cũng chỉ đến vậy."

Thầy Sawada lắc đầu và thì thầm bằng giọng nhỏ xíu để các thầy cô xung quanh không nghe thấy.

"Dạo gần đây có nhiều học sinh cuối cấp hoàn toàn đánh mất ý thức thi đua... Mà không sao, như thế cũng được, nhưng vì vẫn còn thời gian nên trò cứ thử cân nhắc chuyện này thêm đi. Thảo luận với cả phụ huynh nữa nhé."

Bàn tay thô ráp của thầy thình lình nắm lấy vai tôi, đẩy tôi trở lại ghế.

"Tâm trạng của trò ổn chứ?"

"Tâm trạng?"

"Ừm, trò biết đấy, về cái chuyện... ừm... chẳng hạn như..."

Thầy Sawada ngập ngừng, xem chừng khó mở lời.

"Ừm, lâu rồi không liên lạc với phụ huynh của trò, nhưng mà... tình hình của trò... tôi thật sự lo lắng đấy."

"À à..." Tôi chợt nhớ ra, "Ý thầy muốn nói về vụ tự sát?"

"Này này, đồ ngốc, không nên nói thẳng ra như vậy đâu."

"Nếu là về chuyện đó thì em ổn rồi ạ, chỉ vì một chút lầm lạc thôi. Xin lỗi thầy."

Tôi trưng ra một nụ cười ngụ ý em-rất-ổn, thầy Sawada quẹt

mũi và khụt khịt.

"Thật không đấy?"

"Thật mà thầy."

"Cược không?"

"Em không cược đâu."

"Keo kiệt."

"Thầy mới keo kiệt ấy ạ."

"Ừm, quả thật, nhìn trò những ngày gần đây, tôi cũng cảm giác trò đã vượt qua rồi."

Sau cùng, thầy Sawada nhăn gương mặt khỉ đột, tỏ vẻ nghiêm khắc.

"Thế nhưng, nếu trên lớp có bất kỳ vấn đề gì, trò hãy báo cho tôi ngay nhé, tôi sẽ giúp đỡ. Sức khỏe của tôi tuyệt vời lắm đấy."

Những lời nói có vẻ rất thành thật.

Theo thông tin từ Purapura, đúng là từ trước tới nay, thầy Sawada luôn dùng sức mạnh tuyệt vời của mình để bảo vệ đám học sinh. "Nếu nhìn thấy học trò bị bắt nạt, trước tiên thầy phải đập cho bọn kia một trận thừa sống thiếu chết cái đã, rồi mới lắng nghe đầu đuôi câu chuyện." Có một ông thầy thế này, có thể coi là một trong các may mắn hiếm hoi của Makoto - một người xui tận mạng.

Lòng thầm cảm thán, tôi khẽ cúi đầu chào thầy Sawada và bước ra khỏi phòng giáo viên.

"Con sẽ nộp nguyện vọng đơn vào trường tư thục."

Tối hôm đó, tôi thông báo với mẹ Makoto về quyết định của mình.

Nhân đây tôi cũng muốn đặt dấu chấm hết cho vấn đề học thêm. Từ khi Makoto tự sát, tôi cứ nghỉ học suốt nên phải học thêm, nhưng nếu nộp nguyện vọng vào trường tư thục thì chẳng cần lo lắng đến học lực, việc học thêm cũng có thể cho vào dĩ vãng.

"Sao cơ? Con đã quyết rồi à?"

Người mẹ có vẻ bối rối trước thông báo đột ngột của tôi.

"Con đã nói chuyện nghiêm túc với thầy chủ nhiệm chưa?"

"Rồi ạ."

"Vậy sao..."

Bà im lặng chìm sâu vào suy nghĩ. Tôi cũng im lặng, chờ đợi những phản ứng khác của bà.

7 giờ tối.

Đây là giờ cơm chiều như thường lệ, nhưng hôm nay chỉ có hai người là tôi và mẹ ngồi ở chiếc bàn thấp trong phòng khách.

Sự vắng lặng này là sao nhỉ?

Không kể Mitsuru hầu như tối nào cũng đến trường dự bị đại học, hôm nay người cha cũng không có mặt. Có lẽ đây là lần đầu tiên ông không về nhà đúng giờ, kể từ khi tôi xuất viện, ông luôn ngồi bên bàn trong mỗi bữa ăn như một thói quen cố hữu.

"Từ hôm nay chắc cha con sẽ phải tăng ca liên tục."

Dường như hiểu được thắc mắc của tôi, mẹ cũng đưa mắt đến chỗ ngồi bỏ trống.

"Mẹ nghĩ là Makoto biết rồi, hiện giờ công ty của cha đang hết sức khó khăn. Sau khi mấy vụ kinh doanh gian lận bị phát giác, mọi người phải cố gắng cao độ để dành lại lòng tin từ khách hàng. Đối với cha thì Makoto quan trọng hơn, nên trước giờ cha luôn bất chấp công việc mà cố gắng về sớm. Có điều thời gian tới không thể như vậy được nữa rồi... Makoto đã ổn định dần, nên cha con phải quay lại chuyên tâm làm việc như một thành viên của công ty."

"Ồ." Tôi khịt mũi. "Trưởng phòng vất vả quá!"

"Đúng rồi, có thêm rất nhiều nhiệm vụ mới." Người mẹ ngốc nghếch không hề nhận ra vẻ giễu cợt của tôi.

Những bữa tối chỉ có hai người kiểu này sẽ ngày càng tăng lên ư? Chỉ tưởng tượng đã thấy chán muốn chết. Ai mà chẳng ngán ngẩm khi toàn ăn cơm với mẹ, chưa kể tôi còn phải ăn cơm với mẹ-của-người-khác.

Một bà thím xa lạ.

Một người vợ ngoại tình.

Một phụ nữ đứng tuổi nhơ nhuốc.

Dù bà ta chẳng liên quan gì tới tôi, nhưng đôi khi cảm giác ghê tởm cứ trào lên từ dạ dày, khiến tôi khó chịu vô cùng.

"Thế là chỉ có hai người ăn cơm thôi sao?"

Như bây giờ đây hả? Tôi chòng chọc nhìn mẹ Makoto bằng ánh mắt sắc lạnh và nói, "Sao thế này, buồn nôn quá đi mất!"

Rồi cứ thế buông đũa, xồng xộc lao vào nhà vệ sinh.

Lúc quay ra, đi lướt qua mẹ, tôi thấy đôi mắt bà đỏ hoe. Không phải tôi không đau lòng, nhưng người có lỗi là bà ta, tại sao tôi phải đau lòng chứ? Thế là ngay lập tức cơn giận của tôi tăng lên,

đôi mắt đỏ hoe vì khóc của bà chỉ làm tôi thêm bực bội. Đây đơn thuần là nơi tôi tạm trú chân, nhưng cả gia đình Kobayashi đều khiến tôi chán ghét. Những lúc đó, tôi lại nghĩ về Kuwabara Hiroka, hệt như dùng một câu thần chú để xoa dịu trái tim cuồng loạn của mình.

Gương mặt đầy đặn, giọng nói ướt át ấy chứa đựng một ma lực kỳ lạ, làm giảm bớt cảm giác đau đớn và bực bội trong tôi. Tôi không biết đó có phải là tình yêu hay không, nhưng càng lúc thời gian tôi nghĩ về Hiroka càng nhiều. Có những đêm mất ngủ, tôi vừa nghĩ về Hiroka vừa giúp cơ thể của Makoto thỏa mãn. Việc này rất dễ làm người ta phát điên.

Vài lần như thế, tôi đâm nghi ngờ những ký ức của Makoto trong cuốn sách hướng dẫn của Purapura.

Có khi đó chỉ là hiểu lầm mà thôi.

Theo suy nghĩ của tôi, người đàn ông ở chung với Hiroka lúc ấy chắc là cha cô ta. Mấy kiểu hiểu lầm tai hại như vậy thường hay xảy ra trong phim ảnh và truyện tranh lắm, Makoto đã rơi ngay vào cái bẫy phổ biến đó. Đúng rồi, chắc chắn là như vậy... Cơ mà, tại sao lại đi vào khách sạn tình yêu?

Hẳn là cha của cô ấy bị ngã. Ừm, đang đi dạo với Hiroka rồi bị ngã, tình trạng sức khỏe đột nhiên xấu đi. Nhìn xung quanh không có nơi nào để dừng nghỉ cả, thế nên Hiroka đành miễn cưỡng đưa ông ta vào khách sạn tình yêu để nghỉ chân khoảng hai giờ đồng hồ. Một câu chuyện rất phổ biến. Thiếu gì cha con gặp phải tình huống như vậy. Có thể nói rằng, đây là chuyện hết sức bình thường, xảy ra hằng ngày, hằng giờ... phải không nào?

Đúng là hoang đường.

"Này, tôi có chuyện muốn hỏi."

Tối hôm đó, hết cách, tôi đành hỏi Purapura.

"Bây giờ tôi đang ở trong thân xác Kobayashi Makoto, nhưng thật sự bản thể chỉ là linh hồn thôi. Linh hồn thì nhẹ và trong suốt, bay bổng bềnh đến đâu cũng được, đúng không?"

"Nếu như..." Purapura trả lời không chút chần chừ, "... nếu như cậu đang định bay bổng bềnh đến phòng Kuwabara Hiroka và nhìn trộm cô nàng thay quần áo, thì mau bỏ ngay cái suy nghĩ đó đi."

"Hả?"

Tôi bật ngửa.

"Sao cậu biết?"

"Con trai thằng nào chẳng vậy."

Purapura lạnh lùng đáp, dường như đã chán ngấy với dạng câu hỏi này.

"Mọi người thường nhầm lẫn giữa linh hồn với hồn ma và người vô hình. Thế nhưng thật đáng tiếc, cậu không được tự do như những hồn ma, và cũng không có kỹ năng đặc biệt giống người vô hình. Cậu chỉ là một linh hồn tầm thường, hơn nữa lại còn đang bị trói buộc với thân xác của Kobayashi Makoto, chắc chắn không thể tùy ý xuất nhập rồi. Nếu cậu khăng khăng muốn nhìn thấy Kuwabara thay đồ, thì đàng hoàng đi từ cổng chính mà vào."

"Hừ."

Tôi thất vọng nằm vật xuống giường. Giọng Purapura lại vang lên, sắc thái còn lạnh lùng hơn ban nãy.

"Này, không lẽ cậu gọi tôi xuống chỉ để hỏi như vậy?"

Tôi ngồi dậy, nhìn Purapura đứng tựa mình bên cạnh cửa sổ.

Vẫn là gương mặt vô cảm cứng đờ mọi khi, nhưng cả ánh mắt lẫn giọng nói đều băng giá một cách lạ lùng. Cậu ta cáu rồi. Tôi vội vàng rời khỏi giường, thò tay vào hộc bàn học và lôi bộ bài hanafuda ra.

"Hôm nay chơi bảy ván nhé?"

Tôi cố gắng mỉm cười cầu hòa.

Purapura không thèm cười lại, thay vào đó, cậu chỉ vào chiếc ghế trên bàn học.

"Cậu ngồi xuống chút đi."

"Ơ?"

"Không sao đâu, ngồi đi."

"Ừm."

Tôi miễn cưỡng ngồi xuống.

Ngay lập tức, Purapura bắt đầu lên lớp tôi với bộ dạng vô cùng đáng sợ, cứ như tóm được con cá vừa mới cắn câu.

"Này, tôi muốn hỏi lâu lắm rồi, ờ... nói sao nhỉ, cậu... có ý thức là mình đang tái thử thách không đấy? Cậu có biết đây là nơi tu hành không? Tôi đã im lặng quan sát, nhưng cậu cứ bình chân như vại ấy."

Từ lúc bắt đầu cuộc sống ở trọ, đã một tháng trôi qua. Hay là Purapura không thích tôi trong bộ dạng của Kobayashi Makoto?

"Đã gọi là tái thử thách, nghĩa là cuộc sống này trước sau gì cũng chỉ là một thử thách mà thôi." Thái độ của Purapura gay gắt hiếm thấy, "Kiếp trước cậu đã phạm sai lầm rồi, lần này ở hạ giới, hãy chuyên tâm tu dưỡng linh hồn và dành lấy tư cách tái sinh đi! Mạnh dạn! Và quyết tâm vào!"

Dù vậy nhưng trong tôi chẳng tồn tại bất cứ dấu chấm than nào mà Purapura nhắc đến. Tôi chỉ có duy nhất đam mê với tranh sơn dầu, ngoài ra, lúc rảnh rỗi sẽ tơ tưởng đến Kuwabara Hiroka. Thi lên cấp ba thì chọn cách dễ dàng nhất, đúng là chẳng thể tu hành được gì khi tiếp tục chuỗi ngày thế này. Nếu không tu hành thì linh hồn tôi không tăng cấp, linh hồn không tăng cấp thì tôi sẽ không bao giờ nhớ lại được lỗi lầm đã phạm phải ở kiếp trước. Với tình hình này, không hiểu việc tu hành sẽ tiếp diễn đến khi nào.

"Đại khái cậu cũng chẳng có ý định nhớ lại những chuyện ở kiếp trước phải không? Bản thân cậu ở đây làm gì, cậu đã quên rồi sao? Tôi không muốn nói đến chuyện này đâu, chúng không đáng để hướng dẫn. Tôi cực kỳ ghen tị với các thiên sứ được chỉ bảo cho những linh hồn đầy quyết tâm. Thế đấy."

Kết thúc bài diễn văn bằng tiếng than thở, Purapura thở dài và ngồi xuống mép giường.

Tôi hỏi "Hết chưa?", cậu ta cũng không buồn trả lời. Chắc là hết thật rồi.

Vậy thì, đến phiên tôi phản công mãnh liệt đây.

"Nghe tôi nói nhé, tôi cũng có suy nghĩ về những lỗi lầm của mình chứ. Phải sống cuộc sống thế này, chắc hẳn kiếp trước tôi đã gây ra tội lỗi gì rất ghê gớm. Ví dụ giết người, ẵm một bọc tiền lớn bỏ trốn, hoặc vô tình gây hỏa hoạn khiến hàng chục người bị thương. Suốt ngày phải nghĩ đến những việc đó, theo cậu tôi có vui nổi không? Tâm trạng của tôi u ám lắm."

Tôi xoay nghiêng người, bắt tréo chân và hằn học nhìn Purapura.

"Thứ nhất, nếu nhớ được lỗi lầm mình gây ra ở kiếp trước, thì tôi sẽ giã từ cơ thể của Kobayashi Makoto và bắt đầu một cuộc đời

mới... Có thể tôi sẽ tái sinh thành Komori Jun, hay là Koyama Susumu nào đó chẳng hạn, nhưng chẳng có gì đảm bảo cuộc đời họ sẽ tốt hơn Kobayashi Makoto. Tôi cũng cóc tin có một cuộc sống vui vẻ hơn đang chờ mình sau khi tái sinh."

"Có khi lại tên là Koike Yuko hoặc là Ogawa Yoko đấy." Purapura bổ sung với gương mặt nghiêm túc. "Cậu sẽ tái sinh vào một giới tính bất kỳ."

"Vấn đề là khi tái sinh tôi có thể thay đổi, nhưng không chắc thế giới tiếp nhận tôi sẽ thay đổi. Những chuyện khủng khiếp đã xảy ra ở kiếp trước cũng có thể xảy ra ở kiếp sau. Những bất hạnh trong cuộc đời Kobayashi Makoto hoàn toàn có thể lặp lại với Komori Jun hay Koike Yuko."

"Tóm lại điều kiện khởi điểm của mọi người là như nhau. Không ai đảm bảo được rằng mình sẽ có cuộc đời hạnh phúc từ khi mới sinh ra. Giống như việc ở trọ vậy. Mọi thứ đều ngoài dự đoán, cậu sẽ chẳng biết trong chiếc nồi có gì cho đến khi mở nắp."

Tôi nở một nụ cười gượng gạo.

"Sếp của cậu đúng là ép người quá đáng."

Ban đầu tôi chỉ định phản công Purapura thôi, vậy mà giờ đây, càng nói tôi lại càng thấy buồn thực sự.

Đối mặt với việc chịu thử thách trong một gia đình xa lạ và phải xây dựng lại mối quan hệ với người khác từ con số không ở cuộc đời này, tôi chợt thấy lo sợ và bất an ngoài sức tưởng tượng.

Rốt cuộc, tôi đã bị gửi đến kiếp sống quái quỷ gì đây...

Purapura đã đặt tay lên vai tôi tự lúc nào. Tôi quay lại, mỉm cười, Purapura hồi đáp bằng nụ cười cứng nhắc, tay kia với lấy bộ bài hanafuda trên mặt bàn.

"Chơi không? Đấu bảy trận."

Ước gì việc xây dựng lại mọi thứ cũng đơn giản như bắt đầu lại một trò chơi...

---

*Preview:

Mẹ lảm nhảm không ngừng như một người bị kích động thần kinh, gương mặt xanh xao và đôi mắt thâm quầng mệt mỏi. Khi nghĩ, "Tôi mới là người bị hại cơ mà," lòng tôi bỗng tràn đầy tức giận.

"Vậy thì con sẽ nói."

Dừng lại ngay!

Lời cảnh cáo hung dữ của Purapura vang lên trong đầu tôi, nhưng tôi không thể ngăn mình lại được.

"Thầy dạy nhảy flamenco vẫn khỏe chứ?"

Tôi ngước nhìn gương mặt mẹ và mỉm cười... *

4.

Thứ bảy đầu tiên của tháng Mười một.

Tôi tỉa tót cho kiểu tóc quê mùa của Makoto và dựng phần mái lên bằng keo vuốt tóc.

Ngày hôm sau, tình cờ gặp Hiroka đi ngược lại ở hành lang lớp học, cô nàng đã khen rằng, "Makoto đẹp trai quá!" Đó là khoảnh khắc hạnh phúc nhất của tôi kể từ khi trở thành Kobayashi Makoto.

Tôi đã rút tiền tiết kiệm của Makoto và mua một đôi giày thể thao đang thịnh hành, khiến cho đám con trai trong lớp phải trầm trồ, "Tuyệt thật. Đôi giày giá bao nhiêu vậy?"

Gần đây cái gã ngồi gần tôi còn quay sang bắt chuyện, "Tiết thể dục kế tiếp là ở phòng nào?", "Cho tớ mượn cục tẩy nhé." Những việc như vậy không còn gây ngạc nhiên nữa.

Ngoại trừ con bé Sano Shoko vẫn tiếp tục kiên trì tìm cho bằng được bí mật về sự lột xác này, thì bạn bè trong lớp đã quen dần với Kobayashi Makoto phiên bản tôi.

Tiến độ của bức tranh dang dở cũng rất thuận lợi, cứ thế này, tôi có thể hoàn thành trước kỳ nghỉ đông.

Bất chấp các nhận xét của Purapura, ngẫm cho kỹ thì tôi cũng đang thay đổi từng chút một đấy chứ, để trở thành chính bản thân mình. Cho dù không mảy may hứng thú với việc tu hành và tái sinh, tô vẫn sẽ bỏ công sức để sống thoải mái dưới thân phận Kobayashi Makoto. Phần tóc mái dựng đứng cũng giúp tôi ăn gian

đôi chút chiều cao.

Nhưng hễ tôi cảm thấy hơi đắc ý là Purapura lại cảnh báo.

"Đừng có mà lơ là."

"Ở trọ giống như việc lái xe vậy. Khi cậu bắt đầu quen với nó mới là lúc nguy hiểm nhất."

Và đúng là như thế.

Sự việc tệ hại quả thật đã xảy ra, như một cuộc tấn công đột ngột được chuẩn bị kỹ lưỡng trong khi tôi không hề hay biết.

Tôi đã quên khuấy việc thi cử kể từ khi đưa ra mục tiêu nộp nguyện vọng đơn vào trường tư thục, và mặc nhiên cho rằng những người khác cũng quên bẵng luôn chuyện đó.

Cho nên, vào một buổi tối giữa tháng Mười một, nghĩa là lần đầu tiên sau hai tuần tôi lại được ăn bữa cơm có đủ mặt cha và mẹ, tôi vô cùng kinh ngạc khi cha đột ngột đề cập đến chuyện chọn trường.

"Nếu có thể, con đừng chọn trường tư thục mà hay thi vào trường công lập, được không?"

Lúc này rồi còn nói cái quỷ gì thế! Đúng là một chuyển biến bất ngờ.

"Thật ra... Misuru đã thay đổi mục tiêu, anh còn nói muốn thi vào ngành Y."

Mọi người đang quây quần quanh chiếc bàn sưởi mới kê vào phòng khách được vài hôm. Vẻ mặt đầy áy náy, người cha ngập ngừng nói từng câu một.

"Vậy nên mỗi ngày Mitsuru đều học từ sáng đến tối, cố gắng hết sức. Cha mẹ cũng rất mong anh con sẽ đạt được nguyện vọng

của mình, tuy nhiên... Đại học Y là trường công lập nhưng học phí lại rất cao. Chi trả khoản này xong mà còn phải gánh thêm học phí trường tư thục của Makoto nữa, thì với tình hình tài chính của gia đình... e rằng..."

Cha bỏ lửng khúc cuối, mẹ ngồi cạnh bèn tiếp lời.

"Công ty của cha con... hiện đang tái thiết, vẫn còn trong giai đoạn rất khó khăn. Các quản lý cấp cao bị thay thế đồng loạt, tình hình công ty hỗn loạn và chưa khôi phục được lòng tin của khách hàng. Cha con được tiếng thăng chức thôi chứ tiền lương vẫn giữ nguyên như cũ. Không biết sau này sẽ ra sao, cho nên..."

Câu chuyện lại tiếp tục ngắt quãng.

"A, nhưng tất nhiên, nếu Makoto không đầu kỳ thi cấp ba thì quả là không còn cách nào ngoài học trường tư thục..."

"Thế nên, Makoto, con hãy thi vào một trường công lập nhé, coi như thử sức, được không? Makoto chỉ cần cố gắng hết sức, chuyện còn lại cứ để cha và mẹ lo. Cha thật sự muốn nhìn thấy sự cố gắng của Makoto."

Ôi trời, lại thử thách nữa sao...

Thử thách, thử thách, thử thách, chỉ cần nghe cái từ này thôi là tôi đã muốn phát bệnh rồi.

"Vâng, con sẽ suy nghĩ." Tôi đáp gọn, rồi nhanh nhanh chóng chóng biến về phòng.

Thi vào trường công lập sao?

Tôi nằm trên giường, ngước nhìn trần nhà màu ngà voi và chim vào băn khoăn.

Khác với Mitsuru có mục tiêu rõ ràng là thi đậu ngành Y,

trường tư thục không phải đích đến bằng mọi giá của tôi. Kinh tế eo hẹp thì chỉ còn cách duy nhất là vào trường công lập. Chỉ có điều, không biết chuyện ở trọ sẽ tiếp tục đến khi nào. Tôi thật sự rất lo lắng, lỡ tôi đầu tư học hành rồi sau đó lại phải nói tạm biệt với cơ thể Makoto ngay trước kỳ tuyển sinh, thì chẳng phải bao công sức sẽ đổ sông đổ biển ư?

"Makoto, mẹ vào được không?"

Giọng bà mẹ vang lên giữa cơn phiền muộn của tôi.

Không đợi tôi trả lời, cánh cửa kêu xạch một tiếng, bà đã tự mở cửa vào phòng.

"Xin lỗi con về chuyện lúc nãy..."

Tôi vội vàng chui tọt vào chăn. Hình như bước chân của bà chững lại.

"Thế nhưng, mẹ tính kỹ lắm rồi. Mẹ đã thảo luận với cha nhiều lần, và cũng xin ý kiến thầy Sawada nữa."

"Thầy Sawada?"

Sao lại có thầy Sawada ở đây?

"Nếu có thể thì mẹ muốn con cân nhắc kỹ càng hơn. Mẹ mong chuyện này sẽ không dồn ép hay khiến con phiền muộn nữa."

Nghe giọng điệu căng thẳng của mẹ, tôi chợt hiểu. Ra vậy. Makoto vừa sống lại từ ca "chết hụt", và người mẹ vẫn chưa biết nguyên nhân của vụ tự sát. Chắc cho rằng Makoto tự sát vì áp lực thi cử, và đang lo sợ khả năng tương tự lại xảy ra.

"Nhưng... không biết còn phiền lòng về chuyện gì... Mẹ cảm thấy con chưa bao giờ ưu tư về chuyện học hành."

Bà dịu dàng thì thầm.

"Ngay từ khi còn nhỏ, con đã là một đứa trẻ hoàn toàn không quan tâm đến thành tích. Điểm bài kiểm tra cao hay thấp, con đều thờ ơ, thứ bậc trên lớp cũng chưa bao giờ để ý. Vốn dĩ con rất ghét cạnh tranh. Ngay cả ngày hội thể thao cũng vậy, dù thắng hay thua trong cuộc chạy đua con cũng đều không thể hiện cảm xúc, giống như chơi xong một ván bài tây vậy. Thế nên mẹ mới nghĩ rằng con sẽ không buồn phiền vì chuyện học đâu. Dĩ nhiên mẹ cũng không chắc chắn một trăm phần trăm, vì thầy Sawada nói rằng những ca rối loạn thần kinh đa phần rơi vào các học sinh đặt nguyện vọng quá cao."

Nghe những lời bà nói, cảm giác thân thiết mơ hồ với Makoto bỗng dâng lên trong tôi.

Có lẽ cậu ta cũng là một người căm ghét hai từ "thử thách".

Mồ hôi, nước mắt, chiến thắng, thất bại, dù trận đấu sôi động thế nào đi chăng nữa, những hình ảnh ấy cũng khiến tôi cảm thấy như đang bị bắt ép làm một việc quá sức.

"Được rồi. Con sẽ tham gia kỳ thi tuyển sinh công lập. Còn vụ tự sát, không phải là vì chuyện thi cử đâu."

Tôi tung chăn ra và ngồi dậy.

"Nếu mẹ muốn biết lý do thì sao không tự hỏi bản thân mình ấy?"

Vừa nhìn thấy bà, miệng tôi lập tức phun ra những lời thừa thãi.

"Con nói sao?"

Gương mặt mẹ liền trở nên u ám.

"Mẹ tự hiểu đi."

"Nếu con không nói thì mẹ sẽ không biết."

"Vậy thì mẹ cứ suy nghĩ cho đến khi biết thì thôi."

"Mẹ đã nghĩ rồi, đã nghĩ rất nhiều rồi."

Chiếc bóng trải dài trên thảm của mẹ đột nhiên vặn vẹo méo mó.

"Makoto, mẹ xin con, hãy nói ra đi. Đừng chịu đựng một mình. Dù cha con khuyên rằng hãy kiên nhẫn chờ đến khi Makoto tự bộc bạch nỗi lòng, nhưng mẹ không thể chờ thêm được nữa. Xin con đấy, có chuyện gì vậy, chuyện gì khiến con đau khổ đến mức không thiết sống, hãy nói ra đi. Chuyện gì dằn vặt đến mức con phải từ giã cõi đời? Chuyện gì đã xảy ra với con? Cứ thế này, chắc mẹ cũng phát điên mất thôi."

Mẹ lảm nhảm không ngừng như một người bị kích động thần kinh, gương mặt xanh xao và đôi mắt thâm quầng mệt mỏi. Khi nghĩ, "Tôi mới là người bị hại cơ mà," lòng tôi bỗng tràn đầy tức giận.

"Vậy thì con sẽ nói."

Dừng lại ngay!

Lời cảnh cáo hung dữ của Purapura vang lên trong đầu tôi, nhưng tôi không thể ngăn mình lại được.

"Thầy dạy nhảy flamenco vẫn khỏe chứ?"

Tôi ngước nhìn gương mặt mẹ và mỉm cười.

Trong thoáng chốc, biểu cảm trên đó đông cứng lại như một tầng sương vừa đổ xuống. Mí mắt, gò má, bờ môi, tất thảy đều tê liệt, chỉ đôi đồng tử là toát ra nỗi hoảng loạn vô bờ. Đó là phản ứng của người vừa bị vạch trần một ký ức đáng xấu hổ.

Không cần nói thêm gì nữa. Tôi đứng phắt dậy, đi ngang qua mẹ và bước đến tủ quần áo, mặc chiếc áo khoác đã mua bằng tiền tiết kiệm của Makoto, lấy ví rồi bước ra hành lang. Ngoái lại trước khi rời khỏi phòng, tôi thấy bà mẹ đổ sụp xuống và khóc, đôi vai run rẩy.

Trời đang mưa, những giọt nước lạnh buốt rơi trên má khiến tôi rùng mình. Nhắc mới nhớ, sáng nay gió đã thổi rất mạnh, thế nhưng tôi mặc kệ, cứ cầm dù và bước đi.

Đêm tháng Mười một, bầu trời không trăng cũng chẳng có sao.

Thật ngu ngốc! Chắc chắn đây là sản phẩm của cái ông già "sếp" nào đó.

"Cậu mới ngu ngốc."

Purapura bất ngờ lên tiếng, xuất hiện bên cạnh tôi. Mặc áo choàng đi mưa lùng thùng nhìn rất lạc quẻ, trên tay còn vung vẩy thứ gì đó giống chiếc dù xếp màu trắng.

Hóa ra đây là gu ăn mặc của thiên sứ?

"Hàng được cấp phát, không phải gu của tôi."

Purapura cáu kỉnh quắc mắt nhìn tôi.

"Quan trọng hơn, cậu đang nghĩ gì vậy? Bộ cậu định phá nát gia đình Makoto hay sao?"

"Makoto lẳng lặng chết đi, cho nên tôi chỉ nói ra thay cậu ta thôi."

Không chịu lép vế, tôi lập tức trả miếng. Tôi đã quá chán rồi, chán đến tận cổ.

"Càng biết nhiều về Makoto, tôi càng thấy cậu ta yếu đuối. Nhút nhát, khờ khạo, không bao giờ dám mở miệng với ai, cuối

cùng cứ thế chết đi. Nhưng tôi thì khác. Có thể kiếp trước tôi là kẻ giết người, là phường trộm cướp, hay toàn làm chuyện khốn kiếp, nên giờ đây tôi cũng chẳng cần phải do dự nữa. Những gì Makoto không thể làm, tôi sẽ chu tất hết."

"Ha, tuyệt thật! Nghe như phe chính nghĩa vậy."

Trong khi miệng phát ra âm thanh như tiếng huýt gió, thì ánh mắt Purapura nhìn tôi lại rất nghiêm túc.

"Thế nhưng, điều đó có thật là vì Makoto không? Hay tất cả cũng chỉ vì bản thân cậu? Cậu, lúc nào cũng cho rằng Makoto không phải một người tỏa sáng, chẳng thích môi trường ở trọ, chẳng chịu động não suy nghĩ theo nhiều hướng, đến khi bị ép vào cảnh học thi chuyển cấp lại lên cơn nổi giận vô cớ với người mẹ, vậy có phải cậu làm vì Makoto hay không?"

"Im đi."

Ném mạnh cây dù xuống đất, tôi rảo chân nhanh hơn.

"Này, chờ đã. Tôi chỉ muốn nói, cậu đừng vội đưa ra kết luận. Mọi người bảo Makoto nhút nhát và khờ khạo, nhưng con người thật của cậu ta thì không chỉ như vậy. Có thể những người xung quanh Makoto cứ phán xét bừa bãi như thế nên cậu ta bị trói chặt với hình ảnh đó. Cả cậu cũng vậy, không nên tự cho rằng kiếp trước bản thân đã phạm phải một tội ác tày trời. Tội lỗi thì cũng có nhiều loại chứ."

Từ nãy đến giờ, đầu tôi rất nặng và đau. Lời lẽ của Purapura như nước đổ lá khoai, tôi chẳng hiểu gì cả, chỉ tiếp tục bước đi trong im lặng.

"Này, cậu đi đâu vậy?"

"Không biết."

"Không biết mà cũng đi à?"

"Mặc kệ tôi."

"Về nhà đi."

"Cậu biến lên trời đi."

"Tôi có trách nhiệm hướng dẫn cho cậu."

"Vậy thì hướng dẫn cho tôi đi."

Tôi dừng bước.

"Dẫn tôi đến nhà Kuwabara Hiroka đi."

Ý tưởng tuyệt vời đó vừa lóe lên, tôi liền quên luôn cơn đau đầu của mình.

"Này, năn nỉ cậu đấy! Ngay bây giờ, tôi rất muốn nhìn thấy gương mặt ấy, nghe giọng nói ấy. Tôi sẽ không đòi Hiroka cho tôi nhìn cô ấy thay đồ đâu."

Tôi đã mất hết kiên nhẫn, mà Purapura cứ chìm trong suy tư với một bộ dạng lề mề.

"Tôi dẫn đường cho cậu cũng được, nhưng mà..."

Cuối cùng, cậu ta nhìn tôi bằng đôi mắt đầy thương cảm.

"Nhưng bây giờ thì cậu không nên đi. Nếu gặp cô ấy vào tối nay, cậu sẽ bị tổn thương không nhẹ đâu."

"Tổn thương?"

"Cậu cũng sẽ như Kobayashi Makoto thôi."

"A..."

Vậy ra...?

Khi đã hiểu được ngụ ý của Purapura, thời tiết rét buốt tự dưng lạnh thêm khoảng 5*C khiến tôi nghẹt thở, cứ như một bàn tay lạnh băng vừa bóp lấy trái tim tôi vậy. Dù làm gì đi chăng nữa, tôi cũng không thể thoát khỏi thứ định mệnh đã trói buộc Makoto. Nhưng ngay cả thế...

"Tôi khác với Makoto."

Hít một hơi thật sâu, tôi nói lớn.

"Tôi không yếu đuối như cậu ta."

Dưới tán dù màu trắng, sắc mặt Purapura chợt tối sầm.

Tôi giật lại cây dù từ tay Purapura và bắt đầu rảo bước.

"Đi thôi."

Cho dù sự thật kinh khủng đến mức nào, cho dù tôi phải chịu tổn thương đi chăng nữa, tôi vẫn thật lòng muốn biết thêm về Kuwabara Hiroka.

---

*Preview:

Hiroka nghịch mái tóc ướt nhẹp của mình, mỉm cười.

"Tình nhân của Hroka đó."

Cô với lấy chiếc bánh donut dừa, trả lời nhẹ tênh.

"Lúc trước bọn mình gặp nhau ở một sự kiện đường phố... Cũng không hẳn là tình nhân. Giao lưu vì tiền thì đúng hơn, đại loại là như vậy đấy."

"T... tiền?"

Tôi lảo đảo tựa người vào bàn, chính xác ra, tôi đang ôm lấy đầu mình.

Cho nên tôi đã bảo rồi mà...

Tiếng thì thầm của Purapura như đang vang lên bên tai... *

5.

Tôi leo lên xe buýt ở trạm gần nhất rồi đi khoảng hai mươi phút, từ điểm cuối lại đi bộ thêm chừng mười phút nữa. Ở một góc trên con đường hẹp với những bảng hiệu đèn neon rẻ tiền nối dài, có một quán cà phê nhỏ mang tên "Lullaby". Theo lời Purapura thì Kuwabara Hiroka đang ở đó nhưng vì nghi ngờ nên tôi chỉ định đi loanh quanh xem sao. Có khi cái quán đó không hề tồn tại cũng nên.

Không ngờ tôi tìm thấy ngay lập tức.

Hơn 9 giờ tối, khi tôi tìm thấy bảng hiệu "Lullaby" thì cũng vừa lúc Hiroka bước ra khỏi quán. Bóng người thấp thoáng sau cánh cửa kính tự động màu tím, rồi cô xuất hiện, khoác trên mình chiếc áo khoác xanh rêu trông rất người lớn. Sau lưng cô là một người đàn ông trung niên tầm khoảng bốn đến năm mươi tuổi. Nhìn thoáng qua, có vẻ đó chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường, mặc bộ com-lê vừa vặn, đôi mắt hơi cụp xuống khá giống Hiroka. Rõ ràng là cha con rồi.

Trong khi tôi vẫn cố chấp với suy nghĩ đó thì hai người họ tiếp tục đi sâu vào con hẻm, tiến gần tới một khu vực khuất nẻo trông rất đáng ngờ.

Tôi giấu mặt sau cây dù và bám theo họ. À, vậy là mấy ngày trước khi tự sát, chắc Makoto cũng đã đuổi theo hai người như thế này. Và cũng giống như tối hôm ấy, họ dừng chân trước một khách sạn tình yêu.

Một khách sạn kiểu Âu tường trắng, nhìn thoáng qua cũng na ná bao khách sạn khác trong thành phố.

Thật đáng tiếc, "người cha" này trông hoàn toàn khỏe mạnh và tràn đầy sinh lực. Ông ta khoác vai Hiroka, dẫn cô bước qua cánh cửa khách sạn với dáng vẻ rất mờ ám.

Tôi không muốn chỉ đứng nhìn suông như Makoto.

Người đàn ông vào sảnh khách sạn trước, Hiroka nán lại sau gấp cây dù. Đúng lúc đó, tôi chạy ào đến, nắm lấy tay Hiroka lôi cô đi.

"Chạy đi."

Tôi la lên, kéo cổ tay Hiroka bắt cô chạy theo mình. Ném luôn cả cây dù ở lại, tôi chẳng còn chú ý gì đến xung quanh, cứ dốc sức chạy ra một con đường khác an toàn hơn. Ban đầu Hiroka ú ớ phản kháng, nhưng ngay sau khi nhận ra "kẻ bắt cóc" là tôi thì cô liền hạ giọng thốt lên "Makoto..." rồi trở nên ngoan ngoãn.

Rời khỏi khu vực khuất nẻo đáng ngờ khi nãy, chúng tôi băng qua hết các con hẻm nhỏ, sau cùng ra đến một con đường lớn sầm uất sáng sủa. Chợt nhìn thấy một tiệm bánh donut mở cửa 24/7, tôi liền khéo Hiroka vào.

"Hiroka ăn được dừa không?"

"Cái gì cũng được, cậu cứ lấy đi."

Tôi bưng khay bánh bước lên tầng hai, không biết có phải do đã muộn hay không mà quán khá vắng. Đến khi yên vị ở một bàn trong góc khuất, tôi mới dám thở phào nhẹ nhõm.

"Ha..."

Tôi đổ gục xuống bàn, đầu óc trống rỗng.

Hơi thở dồn dập, trống ngực đập thình thình, phần tóc mái vuốt keo thì rũ rượi, dính bết vào trán.

"Ôi chà, Makoto trong giống Kappa (một loài thủy quái trong truyền thuyết của Nhật Bản) quá đi."

Hiroka vui vẻ reo lên, tuy ướt như chuột lột nhưng đối với tôi thì trông chẳng khác gì một nàng tiên cá trên bờ biển. Tiếc là giờ không phải lúc để thưởng ngoạn.

"Như vậy là sao chứ?"

Vẫn đang kích động, tôi cắt ngang lời Hiroka.

"Ông chú đó... là ai vậy?"

Nếu bình tĩnh ngẫm lại thì chẳng cần hỏi cũng biết câu trả lời. Thế nhưng tôi vẫn đang trốn tránh hiện thực, dù ông ta là cha hay bất cứ ai, điều tôi muốn nghe là một lời phủ định của Hiroka.

Hiroka nghịch mái tóc ướt nhẹp của mình, mỉm cười.

"Tình nhân của Hroka đó."

Cô với lấy chiếc bánh donut dừa, trả lời nhẹ tênh.

"Lúc trước bọn mình gặp nhau ở một sự kiện đường phố... Cũng không hẳn là tình nhân. Giao lưu vì tiền thì đúng hơn, đại loại là như vậy đấy."

"T... tiền?"

Tôi lảo đảo tựa người vào bàn, chính xác ra, tôi đang ôm lấy đầu mình.

Cho nên tôi đã bảo rồi mà...

Tiếng thì thầm của Purapura như đang vang lên bên tai...

Dưới chiếc măng tô xanh rêu là váy liền màu đen bó sát thân mình, trên phần cổ áo khoét sâu là chuỗi dây chuyền vàng lấp

lánh, dưới chân, chẳng còn nghi ngờ gì nữa, là bốt đen cổ cao quyến rũ. So với nó, đôi giày thể thao mà tôi đã chi tới tận 28.000 yên để mua chẳng là gì. Đêm nay, Hiroka thật lộng lẫy và sành điệu. Cứ nghĩ mọi thứ cô đang mang trên người đều do lão già kia mua cho, tôi chỉ muốn lột hết tất cả và liệng chúng ra ngoài cửa sổ.

Hiroka trang điểm nhẹ. Chân mày chăm chút kỹ càng, đôi mắt một mí trông có vẻ buồn ngủ được dặm một lớp phấn màu ngọc trai, cặp môi phủ son hồng trở nên ướt át và đầy đặn, khiến cô gợi cảm hơn rất nhiều.

Đôi môi này, ánh mắt này, dáng vẻ trẻ con này lại đi kiếm tiền từ lão già kia sao? Là nói dối đúng không?

Tôi vẫn chưa hoàn hồn, còn Hiroka thản nhiên ăn chiếc donut dừa. Rồi cô bắt đầu đưa ra lời giải thích như muốn an ủi tôi, "Tại vì, Hiroka toàn chuộng đồ đắt tiền thôi ấy, quần áo đẹp, túi sách, nhẫn, những thứ mà Hiroka thích, cái nào cũng đắt hết. Nhiều món đắt đến mức dù tiết kiệm tiền tiêu vặt cả năm cũng không tài nào mua được. Thật đó, Hiroka luôn phải buồn phiền, tại sao chúng lại đắt đỏ đến vậy. Ấy thế mà chỉ cần làm chuyện người lớn ba lần thôi, Hiroka đã mua được rồi. He he!"

Hiroka cười toe trong lúc liếm dừa dính trên ngón tay. Tôi còn có thể nói gì với cô gái bao ngốc nghếch này đây?

"Sao thế, Makoto? Cậu lại ngẩn người ra rồi."

Như không hề biết đến cảm nhận của tôi, Hiroka nở nụ cười trẻ con."

"Tôi không hiểu lắm, nhưng mà..." Tôi lẩm bẩm, "Chuyện đó... cậu không thấy ghét sao?"

"Chuyện đó?"

"Là phải cùng một lão già..."

Quan hệ với nhau ấy.

Thoáng nghĩ thôi tôi đã thấy ghê tởm, vậy mà nụ cười của Hiroka không hề thay đổi.

"Ừm, lần đầu thấy hơi ghê thật, nhưng dần dần thì quen, cơ thể cũng thích nghi hơn rồi. Này, bây giờ Hiroka thích làm chuyện ấy lắm, với lại người ta cũng khá giỏi nữa, coi như là trúng mánh."

"Trúng mánh?"

"Thì hên xui đó. Hỏi mấy đứa bạn mới biết, Hiroka trúng mánh rồi. Người hào phóng này, khi làm chuyện ấy thì sẽ..."

"Thôi đi."

Tôi vô thức hét lên.

"Chuyện của cậu, thế là đủ rồi."

Thậm chí không thể nghe thêm nữa.

Tôi đưa tách ca cao gần như nguội ngắt lên miệng để làm dịu cảm xúc bản thân. Thế giới này không ngọt ngào như tôi nghĩ, mùi vị của nó thật khủng khiếp. Mọi điều diễn ra đều là may rủi, và mối tình đầu của Makoto cũng là một sự xui xẻo to đùng. Cho dù như vậy, tôi vẫn không tài nào ghét Hiroka được.

"Hiroka." Tôi lấy lại bình tĩnh và nói. "Mấy thứ quần áo đẹp, đồ trang sức, cậu muốn đến như vậy kia à?"

"Muốn chứ."

"Không thể chờ đến khi trở thành người lớn sao? Đến khi mà bản thân có thể kiếm được nhiều tiền hơn?"

"Tại sao lại phải chờ?"

Lần đầu tiên tôi nghe Hiroka cao giọng như vậy.

"Vậy chứ Makoto, đôi giày thể thao trông khá đắt tiền đó, cậu có chờ được đến khi thành người lớn không?"

Tôi nhìn chằm chằm vào chân mình. Đôi giày thể thao màu xanh dương với những đường sọc nõn chuối sặc sỡ và tên thương hiệu sáng rực thật nổi bật.

"Đến năm ba mươi hay bốn mươi tuổi, cậu vẫn còn muốn mang nó chứ?"

"Ơ..."

Không.

Chắc chắn là không.

"Hiroka cũng vậy thôi. Quần áo đẹp, túi xách, đồ trang sức, những thứ mà bây giờ Hiroka ao ước, khi trở thành người lớn rồi, Hiroka nghĩ mình sẽ không còn ham muốn nữa. Bấy giờ Hiroka đã là một bà cô, cơ thể chẳng còn giá trị, mà đã không còn giá trị thì tô điểm làm gì. Đến cái tuổi chỉ hợp với tạp dề và áo lót giữ nhiệt của các bà già, Hiroka cũng sẽ ngoan ngoãn mặc chúng."

Tranh thủ ngay khi còn trẻ đẹp, kiếm lấy những món đồ chưng diện bằng mọi giá. Trong mơ tôi cũng không nghĩ có việc như thế này xảy ra.

"Nhưng giờ, lúc nào Hiroka cũng ăn mặc rất tinh tươm rồi mà. Tôi muốn cả tâm trạng Hiroka cũng dễ chịu nữa. Những quà tặng đẹp đẽ này, khi mặc vào, Hiroka có thấy thoải mái không? Màu đen đâu phải là màu Hiroka thích? Nếu mặc quần áo phù hợp thì cậu sẽ luôn hạnh phúc, có thể yêu thương tất cả mọi người."

Tôi cay đắng nhìn Hiroka ngạo nghễ trong trang phục sang trọng. Chiếc váy đen khiến làn da của cô càng trở nên quyến rũ, thế nhưng lão già đó tặng đồ không phải để Hiroka mặc, mà là để lão cởi ra.

"Makoto buồn sao?" Hiroka bỗng hạ giọng. "Tại sao vậy? Thi thoảng có những người cũng nhận xét rằng, họ buồn khi nói chuyện với Hiroka."

"Ừm."

Cảm giác đó tôi hiểu rất rõ.

"Nghe vậy, Hiroka cũng thấy buồn."

"Tôi không buồn." Tôi nói dối. "Tôi chỉ cảm thấy bất bình."

"Bất bình?"

"Nếu có nhiều tiền thì ngay bây giờ tôi đã mua lại Hiroka được rồi."

Cái khỉ gì thế này?

Tôi đỏ bừng mặt vì lỡ miệng. Suy nghĩ đồi bại! Khác gì lão già biến thái kia đâu?

Thế nhưng, câu trả lời của Hiroka thật bất ngờ.

"Makoto muốn làm chuyện đó với Hiroka sao?" Cô nói với gương mặt nghiêm túc. "Hiroka chấp nhận."

"Hả?"

Chấp nhận sao?

"Nếu là Makoto thì được mà."

"Hả?"

Thật sao?

Câu nói khiến tôi muốn bay vút lên tận thiên đường, nhưng bằng câu tiếp theo, Hiroka lập tức đạp tôi xuống đất.

"Ừm, vì là Makoto nên Hiroka chỉ lấy 20.000 yên thôi nhé."

Tôi không tin nổi vào tai mình nữa, liền tự rủa xả bản thân bởi đã ôm mối hi vọng ngọt ngào. Niềm háo hức xẹp xuống như mái tóc ướt nhẹp vì mưa, nhưng thật buồn là riêng ham muốn lại không giảm xuống chút nào.

"Tôi muốn ngủ với Hiroka."

Đôi môi đáng yêu của Hiroka hé mở. Mắt lưu luyến nhìn cánh môi hồng đào ướt át đó, tôi nói.

"Nhưng tôi sẽ không làm thế."

"Tại sao?"

"Bởi vì tôi không muốn giống lão già kia."

Sau một thoáng im lặng, Hiroka nhún vai cười.

"Hiểu rồi."

Nụ cười gượng gạo làm sao.

"Vậy thì, Hiroka đi nhé."

"Đi đâu?"

"Đến chỗ người ta. Từ nãy đến giờ điện thoại của Hiroka cứ rung suốt."

"Đi gặp lão ấy sao?" Tôi vội la lên.

Hiroka nhìn tôi.

"Lúc nãy Makoto kéo Hiroka chạy đi, Hiroka thấy vui ghê. Cứ như trong phim vậy."

"Thế thì đừng đi."

"Nhưng mà, người ta quả thật tội nghiệp, đúng không? Đã đưa tiền cho Hiroka rồi, nôn nóng muốn làm chuyện đó ngay, vậy mà..."

"Chuyện đó..."

"Hơn nữa, không nên phá hợp đồng chứ."

Khoác chiếc túi hàng hiệu đắt tiền lên vai, cô nhanh chóng đứng dậy.

"Gặp lại sau nhé, Makoto." Hiroka nói và quay người bước đi.

"Hiroka."

Tôi nghĩ phải đuổi theo. Phải nhanh chóng bắt kịp Hiroka và nói một câu thật ngầu để giành lại cô. Nhanh lên. Nhanh lên!

Chỉ có lòng tôi đang gào thét chứ chân thì đông cứng một chỗ, trong khi ấy Hiroka đã đi một quãng khá xa rồi. Cuối cùng, cô biến khỏi tầm mắt của tôi. Một cặp đôi xuất hiện trong quán và ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, đúng là một đôi siêu trọng lượng với anh trai đô con và chị gái tròn trĩnh. Chắc họ đang đói lắm, chỉ im lặng nuốt chửng từng chiếc bánh. Donut quế. Donut kem sô cô la. Bánh vòng kiểu Pháp. Donut mứt. Donut phô mai. Donut dừa mà Hiroka thích... Hỏng rồi, không kịp rồi. Tôi đã hoàn toàn mất dấu Hiroka.

Vào khoảnh khắc nhận ra điều đó, một nơi sâu thẳm trong trái tim tôi bỗng dưng nhẹ nhõm...

---

*Preview:

"Giày của tôi, trả lại đây. Trả lại đây."

Đáp lại là những tràng cười hô hố và một cái cùi trỏ thúc mạnh vào người khiến tôi lại ngã lăn ra. Cằm tôi bị đánh liên tiếp, khi đưa tay lên ôm, dòng máu nóng hổi nhuộm đỏ cả lòng bàn tay.

"Trả lại đây."

Cả khoang miệng tanh nồng vị máu... *

6.

Một ngày xui xẻo, nghĩa là cả ngày hôm đó gặp toàn những chuyện xui xẻo.

Càng lúc cơn đau đầu càng tệ hơn, tôi loạng choạng ra khỏi tiệm bánh donut. Trời mưa to gấp bốn lần ban nãy, nhưng tôi đã quăng cây dù lại khi "bắt cóc" Hiroka mất rồi.

Không còn cách nào khác, tôi đành kéo mũ áo khoác lên che đầu và bước trên con phố đêm lạnh tới tận xương tủy.

Nước mưa khiến mặt đường nhựa ướt đẫm như đang chìm trong rượu vang đỏ, ánh đèn neon rực rỡ trải xuống trông thật trang hoàng.

Từng nhóm người đang bơi giữa dòng sông rượu vang.

Các cặp đôi che chung dù vô cùng thắm thiết.

Những người làm thêm phát bịch khăn giấy quảng cáo xuất hiện ở mọi góc đường.

Tiếng mưa, tiếng gió, tiếng xe điện hoà trong tiếng gọi khách của nhân viên các tiệm.

Khi trong người không khỏe, những tiếng cười nói ồn ã sẽ khiến tâm trạng ta cực kỳ khó chịu. Đôi chân tôi vô thức đi tìm một chốn vắng vẻ, yên ắng. Tôi băng qua những con hẻm nhỏ, những bãi đất trống, qua nhà ga và đến trước một công viên nhỏ.

Đây là công viên bỏ hoang, trông rất tiêu điều, chỉ có một bập bênh và một cây cầu trượt. Đầu óc đã trống rỗng, không chút do

dự, tôi ngồi ngay xuống băng ghế sắt tróc sơn hoen gỉ.

Người tôi run lên bần bật. Vừa thả lỏng cơ thể, trong phút chốc, cơn đau đầu, cảm giác ớn lạnh và buồn nôn đồng loạt ập đến tấn công. Giữa cơn mưa nặng hạt, tôi gắng gượng ngồi thật vững, giữ cân bằng tấm thân đang muốn vỡ nát vì thất vọng khủng khiếp, thử suy nghĩ mình sẽ làm gì ở nơi này. Ngẫm lại, nếu bây giờ được ở cùng Hiroka trên chiếc giường ấm áp, chỉ có hai người... Tại sao đến lúc này rồi mà còn nghĩ như thế? Tôi chợt muốn khóc. Để bớt chạnh lòng, tôi liền mường tượng ra cảnh trên giường cùng Hiroka, nhưng người nam không phải là tôi mà là lão già kia... Thế là tôi khóc thật.

"Chẳng phải cậu nói mình không yếu đuối như Makoto sao?"

Cơn mưa trên đầu đột ngột ngưng lại. Tôi ngước lên. Cây dù xếp của Purapura không biết xuất hiện từ khi nào, khiến trước mắt tôi là một màn trắng xóa.

"Makoto chỉ bám theo hai người đó, còn tôi thì chen vào giữa họ. Vết thương của tôi sâu hơn." Tối thiểu não đáp

Purapura nói bằng chất giọng ẻo lả.

"Đang hối hận vì không mua lại Kuwabara Hiroka phải không?"

"Dĩ nhiên là tôi đang hối hận rồi. Biết vậy tôi đã mua ngay từ đầu."

"Thế nhưng, nếu dùng tiền để ngủ với cô ấy thì sau này, cậu sẽ càng hối hận hơn."

"Tôi cũng biết điều đó."

"Thông minh đấy, chàng trai."

Purapura cười, miệng ngoác đến tận mang tai, khoe cả hàm

răng trắng bóng.

"Trước mắt, cậu đã thắng được cám dỗ rồi. Cư xử đúng đó."

"Cảm ơn."

Tôi cũng nhe răng cười trả.

"Nhưng chẳng để làm gì. Ý tôi là, tôi không hẳn là người khôn ngoan. Tôi chẳng muốn thắng thua gì cả. Cũng chẳng cần được ai đó khen và trưng ra bộ mặt 'tôi biết hết' như thế này."

Một cơn lạnh điếng người chạy dọc sống lưng, tôi co ro vòng tay ôm lấy thân mình.

"Dù tôi đã chủ động nắm lấy tay Hiroka kéo cô chạy trốn, cuối cùng cũng chẳng dẫn đến đâu. Vấn đề là ở đây. Tôi không ngủ với Hiroka mà cũng chẳng đuổi theo cô ấy, thật ra không phải do tôi khôn ngoan, mà do tôi nhu nhược."

Nghe giọng nói khô khốc ấy, Purapura xoa xoa lưng tôi.

"Bất kể khôn ngoan hay nhu nhược, nó cũng đã giúp cậu. Thứ nhất, cậu chưa đầy mười lăm tuổi, còn quá sớm để nghĩ đến việc cứu ai đó. Một người muốn đi phía này mà lại bắt người ta phải đi theo phía khác, ngay cả sếp cũng khó lòng làm được.

"Chỉ thế mà cũng không làm được sao? Hay bây giờ cậu chuyển Hiroka về nhà đi."

"Xin lỗi nhé, tôi là thiên sứ chứ không có siêu năng lực."

"Hả? Vậy ra người có siêu năng lực còn giỏi hơn cả thiên sứ cơ à!"

"Tôi không biết, cậu lèm bèm ít thôi."

Purapura kết thúc câu chuyện một cách khó hiểu.

"Mà này, nhiệm vụ của tôi chỉ là hướng dẫn và giải thích cho cậu, không kiêm luôn việc vận chuyển đâu nhé. Như bây giờ chẳng hạn, cậu đang bị sốt cao và còn lạc đường, tôi sẽ chỉ cho cậu đường về, còn chuyện đứng lên và bước đi thì cậu phải tự làm thôi."

Vừa nghe Purapura nhắc đến hai chữ "sốt cao", tôi lập tức cảm nhận được từng cơn ớn lạnh, càng lúc càng thấy khổ sở.

Tôi chẳng còn chút sức lực nào để đi bộ về nhà Makoto nữa, mà cho dù chưa kiệt sức, tôi cũng không muốn trở về. Tiếng khóc nức nở của mẹ khi tôi bỏ đi vẫn còn văng vẳng bên tai. Tôi không thể trở về được nữa.

"Tôi hỏi một câu nhé?" Tôi chậm chạp ngước nhìn Purapura. "Tôi có thể từ bỏ nhiệm vụ tái thử thách này không?"

"Mới một tháng rưỡi mà đã muốn từ bỏ? Cậu thử nhớ lại đi. Ngay từ đầu, cậu đã muốn rút lui khỏi nhiệm vụ tái thử thách nhưng có được chấp nhận đâu. Việc từ bỏ giữa chừng cũng vậy. Sức mạnh của phiên xổ số là tuyệt đối."

"Vậy, nếu tôi cứ mất động lực như thế này mãi, và không thể nào nhớ được tội lỗi ở kiếp trước thì sao? Tôi sẽ vĩnh viễn là Kobayashi Makoto à?"

"Tạm thời thì có thời hạn. Một năm là mức chuẩn."

"Mức chuẩn là sao?"

"Là tùy vào từng trường hợp. Thế giới này, nếu có người chậm chập ù lì thì cũng có người nhanh nhẹn lanh trí mà."

"Phân chia bằng cách nào được nhỉ?"

"Ở trên kia chúng tôi đánh giá thế nào thì sếp cũng dựa theo đó mà phân chia hạ giới thôi."

"Ra là vậy." Tôi đột nhiên vỡ lẽ. "Sau này khi kỳ hạn kết thúc, tôi sẽ ra sao?"

Purapura nghiêm mặt lại.

"Nếu hết thời gian mà chưa hoàn thành thì nhiệm vụ tái thử thách coi như thất bại. Cậu vĩnh viễn không thể quay lại vòng luân hồi, cũng đồng nghĩa với việc không thể tái sinh."

"Linh hồn của tôi thì sao?"

"Linh hồn của cậu sẽ thoát ra khỏi cơ thể Makoto và biến mất."

"Biến mất..."

"Đúng rồi, và thế là xì."

"Xì..."

Tôi hình dung ra một linh hồn nhỏ xíu vỡ tan giống bọt khí trong ly soda.

Có gì đáng buồn đâu? Tôi tưởng tượng ngay được một quang cảnh tuyệt vời trước mắt.

"Thế nhưng, nếu như vậy..." Tôi vội hỏi một điều đã băn khoăn từ lâu, "Nếu linh hồn tôi rời khỏi cơ thể Kobayashi Makoto thì cậu ta sẽ thế nào?"

Purapura thản nhiên đáp.

"Khi kinh hồn cậu biến mất, cơ thể của Kobayashi Makoto cũng ngừng hoạt động. Trái tim cậu ta sẽ ngừng đập. Đáng lý ra, cái thân xác này phải chết từ lâu rồi."

Tôi tự ngắm nghía cơ thể lạnh ngắt của Kobayashi Makoto với những suy nghĩ phức tạp.

Không có gì thay đổi, vẫn tầm thường đến mức đáng thương khiến tôi - kẻ đang mượn tạm thân xác tự thấy tội nghiệp cho chính mình. Sinh mạng này chẳng tồn tại được bao lâu nữa.

Bỗng dưng, tôi cũng thấy tội nghiệp Makoto.

Cuộc đời tăm tối.

Cứ như vậy mà chết đi...

Chuyện của Hiroka. Chuyện của cha và mẹ, thêm cả ông anh trai xấu bụng. Thấp bé, cô độc trong trường học. Tôi không rõ trong tất cả những nguyên nhân ấy, điều nào đã đẩy Makoto vào đường cùng, nhưng chuyện này nối tiếp chuyện kia, càng lúc càng trở nên nặng nề. Gánh nặng tích tụ trên lưng dần dà nặng đến mức cậu ta không thể bước thêm một bước nào nữa.

Những hạt mưa rơi tí tách trên đầu tôi, lăn xuống má rồi trượt xuống cổ.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, lần đầu tiên trong cuộc đời sống tạm này, tôi cầu nguyện cho Makoto.

Kết thúc giây phút mặc niệm, tôi quay sang bảo Purapura.

"Tôi hỏi xong rồi. Hôm nay tôi cũng không cần cậu hướng dẫn nữa, vì dù sao tôi cũng không về nhà. Cậu có thể để tôi một mình không?"

Mưa ngớt dần. Tôi định nằm trên băng ghế ngủ luôn.

"Ngủ ngoài đường trong mưa lạnh? Cậu có điên không?"

Purapura phản đối nhưng tôi không nghe.

"Không thể bắt một người đang muốn đi hướng này phải đi hướng khác, chính cậu vừa nói như thế còn gì."

Tối nay, tôi cảm thấy tuyệt vọng cùng cực, đến mức bất cần. Cuối cùng Purapura đành bỏ cuộc, biến mất sau khi để lại cho tôi cây dù của cậu ta cùng một câu dự báo vô cùng độc địa.

"Được, cứ chờ xem, tính đến thời điểm này, ngày hôm nay của cậu vẫn còn ngọt ngào chán. Một ngày xui xẻo là phải xui xẻo tới tận tích tắc cuối cùng. Dù không muốn về nhà thì cậu cũng nên tránh xa công viên ra."

Thế nhưng trong ý thức mơ hồ của tôi, chẳng còn gì tồi tệ hơn được nữa. Bỏ ngoài tai lời cảnh báo của Purapura, tôi cứ thế ngả xuống băng ghế và thiếp đi.

Một ngày xui xẻo sẽ xui xẻo tới tận tích tắc cuối cùng.

Đến nửa đêm, tôi mới hoàn toàn thấm thía câu nói đó.

Tôi giật mình tỉnh giấc vì cảm giác đau điếng như thể bị ai cầm cán dù nện vào đầu.

Cuối cùng là đau đầu, nhưng không phải nhức nhối ê ẩm như ban nãy. Cơn đau khủng khiếp này vô cùng khác thường, không xuất phát từ hộp sọ mà cảm tưởng như da đầu bị xé toạc ra ấy.

Sao thế...

Tôi mở đôi mắt mờ đục, sửng sốt nhận ra mình đang bị đánh thật.

Công viên tối om, không có lấy một bóng đèn đường.

Mưa đã tạnh từ lúc nào. Nước mưa không rơi xuống người tôi nữa, thay vào đó là những ánh mắt đang nhìn chòng chọc.

Vài bóng người vây quanh băng ghế, hau háu quan sát con mồi, một kẻ trong số chúng thọc tay vào túi áo khoác của tôi...

Ôi không, ví tiền.

Tôi bắt đầu chống cự, thế là bị thoi một cú trời giáng vào mạng sườn.

"Hự."

Xong. Ví tiền đã ra đi.

Trong lúc tôi ôm bụng rên rỉ, một bàn tay to tướng đã túm lấy ngực áo và nhấc bổng tôi lên.

Chát! Chát! Chát!

Lần này là một trận tát liên hồi. Má tôi bỏng rát, một cơn choáng váng chạy thẳng vào cái đầu còn đang mơ màng. Chết tiệt thật, quá nhiều đau đớn cho một ngày rồi đấy.

Chúng ném tôi xuống và kéo lê trên mặt đất, thi nhau đá, đạp vào mặt, tứ chi và cả cái lưng dính bê bết đất bùn của tôi. Tôi gào lên mỗi khi có một cú đá giáng xuống người, cố gắng nhúc nhích những đầu ngón tay tê rần. Như để chốt hạ, một tên ngồi huỵch xuống lưng làm tôi đau đớn phun cả nước bọt ra ngoài, trong khoảnh khắc đó, chúng nắm chặt lấy cẳng chân tôi. Thứ gì đó tuột qua những đầu ngón chân, hai bàn chân bỗng chốc nhẹ tênh... Cái quái gì?

"Aaaaaaa."

Sực nhớ ra, tôi quên hết đau đớn và gào lên.

"Trả giày đây..."

Tôi không biết vì sao mình lại hốt hoảng đến mức ấy. Tôi cũng không biết chút sức tàn này từ đâu mà ra. Tôi chỉ biết rằng, trong những giây phút tiếp theo, tôi gắng hết sức vùng vẫy để thoát khỏi tay chúng.

"Giày của tôi, trả lại đây. Trả lại đây."

Đáp lại là những tràng cười hô hố và một cái cùi trỏ thúc mạnh vào người khiến tôi lại ngã lăn ra. Cằm tôi bị đánh liên tiếp, khi đưa tay lên ôm, dòng máu nóng hổi nhuộm đỏ cả lòng bàn tay.

"Trả lại đây."

Cả khoang miệng tanh nồng vị máu.

Bùn đất bê bết khắp người nhưng tôi vẫn cố sức chồm lên, cố sức chống trả không biết bao nhiêu lần, mỗi lần đều bị bọn chúng cười nhạo và đánh đến khi nằm rạp xuống đất. Trả lại đây, trả giày lại đây. Đôi giày thể thao của tôi. Trả đây, trả lại đây. Những câu tôi muốn thét lên chỉ thều thào thoát ra như tiếng rên rỉ của một con thú bị thương, rốt cuộc, tôi bật khóc. Thật đáng hổ thẹn!

Đôi giày yêu thích nhất của tôi, đôi giày mà tôi đã rút tiền tiết kiệm của Makoto ra mua để có thêm chút tự tin với cơ thể mình. Tôi đã yêu quý nó biết bao, vậy mà... Trên đời này cũng có những đôi giày trị giá 100.000 hay 200.000 cơ mà, tại sao cứ phải lấy đôi giày chỉ có 28.000 yên của tôi?

"Mày keo kiệt quá đấy."

Sau tiếng la mắng, cán dù lại quật xuống đỉnh đầu tôi lần nữa.

Thế giới xung quanh lập tức méo mó chao đảo, và tôi rơi tõm vào cái không gian biến dạng ấy.

"Ê."

Tiếng nói vang vang vọng vào tai ngay trước khi đầu óc tôi chìm trong mê sảng.

"Tụi mày đang làm cái gì vậy? Dừng lại ngay!"

Đó là một giọng nam không rõ từ phía nào.

"Cảnh sát đến."

Có tiếng chân dồn dập tới gần và cả những tiếng chân đang vội vã lao đi mọi hướng.

Đám người vây quanh đã biến mất, chỉ còn ai đó đang nhẹ nhàng lay vai tôi.

"Ê, Makoto... Có sao không?"

A... a... phải rồi. Giọng của Mitsuru...

"Đôi giày..."

Người này đã cứu tôi. Sức cùng lực kiệt, ấy vậy mà tôi vẫn cố gắng thều thào.

"Giày... giày của tôi... giày..."

Tôi mơ màng lặp đi lặp lại, có gì đó dâng lên nơi cuống họng. Toàn thân rã rời, vẫn nằm nguyên trên lớp bùn đất lạnh tê tái, tôi bắt đầu nôn thốc nôn tháo. Mitsuru vừa làu bàu vừa xoa lưng cho tôi.

Dạ dày trống rỗng rồi, tôi càng thấy lạnh hơn, cuối cùng lăn ra bất tỉnh nhân sự...

---

* Preview:

"Cái gì thế này?"

"Nhìn là biết rồi còn gì, bí kíp gối đầu giường của mọi thằng con trai ở tuổi tôi - tạp chí nóng bỏng đấy. Và sinh lý của Makoto thì rất bình thường, cứ đêm đến là lại muốn làm chuyện đó. Như thế này này..."

Tôi tiến lại gần Shoko, ánh mắt lừ lừ... *

7.

Chuyến tàu đêm lắc lư.

Tuyết nhảy múa bên ngoài cửa sổ.

Tiếng sóng biển đập vỗ ầm ầm.

Làn da trắng muốt của Hiroka.

Đây là một cơn ác mộng. Tôi biết mình đang gặp ác mộng.

Tôi và Hiroka - hai chúng tôi đang ở trên một chuyến tàu đêm, hình như tàu đang chạy.

"Như trong phim ấy nhỉ, thật thú vị!" Hiroka cười vui vẻ. Chúng tôi thân thiết ngồi sát bên nhau. Thế nhưng ngay cả trong mơ, niềm hạnh phúc này cũng bị tước đoạt một cách tội nghiệp.

Khi con tàu dừng ở ga cuối, một người đàn ông trung niên bình thường đang đứng chờ chúng tôi. Thái độ của Hiroka thay đổi ngay lập tức.

"Hiroka phải đi với người này thôi."

"Vì sao?"

"Vì Makoto đi chân đất."

Tôi giật mình nhìn xuống chân, quả thật tôi đang đi chân đất. Đôi giày thể thao 28.000 yên đã không cánh mà bay.

Tôi kinh ngạc đứng như trời trồng, nhìn lão kia dẫn Hiroka đi mất.

Sân ga vắng lạnh.

Tuyết phủ tầng tầng trên những thanh đường ray.

Quang cảnh xung quanh bỗng biến đổi, tôi nhận ra mình lại đang ngồi lắc lư trên tàu đêm.

Tuy chẳng có vị khách nào, nhân viên vẫn đến soát vé.

"Xin cho em vé tàu."

Khi tôi chìa vé, nhân viên liền nghiêng đầu.

"Đây là vé tàu của Kobayashi Makoto trước kia mà. Xin hãy đưa vé tàu của Kobayashi Makoto hiện tại."

"Khác nhau sao?"

"Khác chứ. Không ai nhận ra nhưng tôi biết điều đó."

Tôi ngước lên. Nhân viên soát vé chính là Sano Shoko.

Tôi hốt hoảng đứng bật dậy. Bên ngoài cửa sổ, mẹ của Makoto đang khiêu vũ điệu flamenco với thầy giáo dạy nhảy.

Đây là đâu?

Thế giới quỷ quái nào thế này?

Càng lúc tôi càng mất phương hướng. Đây rõ ràng là một giấc mơ, nhưng tìm kiếm bao lâu đi chăng nữa cũng không thấy đường về thực tại. Chẳng có lối thoát nào trong không gian kỳ quái này cả.

Đúng lúc ấy, tôi bỗng nghe tiếng ai đấy đang hát một khúc enka.

Một giọng nam trầm trầm khẽ ngân nga. Khúc nhạc thật buồn

từ một xứ sở xa xôi. Ai vậy nhỉ? Ai đã hát một khúc ca buồn đến thế trước một vũ điệu flamenco sôi nổi?

Khi mở mắt, tôi bắt gặp gương mặt người cha đang say sưa với giọng hát của chính mình.

Gia đình Kobayashi trong hiện thực dần dần được tái hiện từ giấc mơ. Tôi nằm trên giường, trong phòng của Makoto, xung quanh lờ mờ tối, cha ngồi bên cạnh giường ngắm nhìn gương mặt tôi chìm trong giấc ngủ. Khi bốn mắt giao nhau, ông bật người ra sau "A" lên một tiếng, và ngượng ngùng rời khỏi phòng.

... Một người cha hát enka ở đầu giường bệnh của đứa con trai?

Trong một thoáng, tôi đã cảm thấy mình vẫn còn lang thang trong giấc mơ siêu thực kia, nhưng một lần sau thấy cha trở lại, cầm theo đuốc, thì có vẻ không phải là mơ nữa. Tôi muốn hỏi tại sao cha lại hát khúc nhạc đó, nhưng họng đau muốn nứt, không cất nổi lời.

Không chỉ cổ họng mà ý thức đang dần khôi phục cũng kéo theo những cơn đau ê ẩm râm ran khắp người, thêm nữa còn lạnh kinh khủng.

Sau này tôi mới biết, đêm hôm ấy, Mitsuru đã gọi cảnh sát và đưa tôi đến viện cấp cứu, đợi sơ cứu vết thương và kiểm tra tỉ mỉ phần đầu chảy máu xong, cha mẹ đón tôi về nhà. Hình như tôi mê man tới hai mươi tiếng đồng hồ, và thức dậy vì khúc hát của cha. Tôi vẫn sốt và dạ dày còn nôn nao, đến mức mấy viên thuốc cảm vừa uống vào là lại lập tức nôn ra.

Những cơn đau đầu và ớn lạnh tiếp tục quấy nhiễu tôi trong nhiều ngày. Tôi quay lại cuộc sống nằm liệt trên giường, hầu như chỉ ngủ.

Bệnh tình mãi chưa thuyên giảm. Dù đã hai ngày trôi qua nhưng dạ dày tôi vẫn tống khứ bất cứ thứ gì nuốt vào, chưa kể cảm giác nhức nhối toàn thân bắt nguồn từ những vết thương đang mưng mủ. Phần đầu bị đánh đập dã man cũng sưng vù lên, trí óc luôn luôn quay cuồng như thể có đàn ong bay xung quanh.

Sang đến ngày thứ ba, nhờ những viên thuốc cuối cùng cũng chịu trôi qua cổ họng mà bệnh cảm của tôi dần thuyên giảm. Tôi bắt đầu ngoan ngoãn ăn cháo mẹ nấu dù trong lòng không muốn tí nào. Tức chết đi được, những lúc nguy cấp lại phải để bà ta chăm sóc. Như để bù đắp tội của mình, mẹ rất chú ý thay khăn lạnh chườm trán cho tôi, dù tôi nhất quyết không thèm nhìn mặt bà. Và trong ba ngày này, tôi cũng hiểu rằng kế hoạch qua đêm trong công viên bỏ hoang đúng là cực kỳ ngu ngốc.

Khu vực đó là nơi trị an không tốt, liên tục xảy ra các vụ đe dọa, cướp bóc và hành hung.

"Mày biết rõ như thế kia mà?"

Tối hôm ấy, khi đụng nhau ở cầu thang, Mitsuru túm lấy ngực áo tôi.

"Mày cố tình ra công viên phải không? Mày muốn chết đến thế kia à? Vậy thì mau chết quách đi. Không có mày, cái nhà này sẽ sáng sủa hơn một chút đấy. Đừng có mà thất bại nữa nhé."

Anh ta ghét tôi nhường này cơ à?

Vì Mitsuru đã cứu tôi, nên tôi không cãi cự câu nào.

Ngày xảy ra chuyện, thấy tôi không về nhà, mẹ rất lo lắng nên đã nhờ Mitsuru cùng đi tìm tôi. Mitsuru tập trung tìm kiếm ở những khu vực nguy hiểm, và nếu không phát hiện kịp thời, có lẽ tình hình đã nghiêm trọng hơn nhiều.

Đến ngày thứ tư thì tôi không còn sốt quá cao, ăn được một

chút cơm. Cục sưng ở trán cũng đã xẹp bớt, thay vào đó, những vết bầm xấu xí bắt đầu hiện lên.

Buổi sáng, có hai viên cảnh sát đến lấy lời khai của tôi, cứ như chỉ chực chờ tôi hồi phục để đến vậy. Ngay tối tôi bị hành hung, mẹ đã gửi đơn bị hại. Tôi nhớ gì kể nấy, hai viên cảnh sát thì ngồi ghi chép tỉ mỉ nhưng có lẽ việc điều tra sẽ chẳng suôn sẻ hơn được là bao vì tôi đâu có kí ức nào về hình dáng đám côn đồ đó.

"Học sinh cấp hai và đôi giày thể thao 28.000 yên à?"

"Tôi chịu."

Hai viên cảnh sát liên tục lắc đầu và ra về.

Hai ông chú này làm sao hiểu được giá trị của nó? Tuy thầm trách họ nhưng chính bản thân tôi cũng không hiểu sao mình lại lưu luyến đôi giày như vậy, đến mức cố giành giật lại nó bất chấp bị đánh đập dã man.

Sang ngày thứ năm, cơ thể gần như hoàn toàn hồi phục, đi đứng cử động cũng thoải mái hơn. Mấy ngày qua, những hành động này là quá xa xỉ, tôi toàn đau khổ nằm bẹp dí trên giường.

Khi đã phát chán với cuộc sống bệnh nhân thì chiều hôm ấy, vị khách đầu tiên đã đến thăm tôi.

"Makoto, có bạn đến thăm này." Giọng mẹ vọng đến từ bên ngoài cánh cửa.

Ngay tức thì, tay nắm cửa kêu cạch một tiếng.

Tôi kinh hoàng nhận ra người vừa xuất hiện là con bé Sano Shoko.

Kẻ thù đáng ghét khiến cho chỉ số khó chịu của tôi vọt lên mức cao nhất. Tệ hơn nữa, tôi đang trong bộ dạng cực kỳ thảm hại với

bộ pijama trên người và tóc mái bờm xờm không vuốt keo, suốt mấy ngày liền không tắm nên cơ thể hẳn đã bốc mùi. Và tệ nhất, trong tình trạng thế này, tôi chẳng lấy đâu ra sức lực để ăn miếng trả miếng với Shoko.

"Lâu rồi không gặp, cậu khỏe không?"

Dù Shoko có nở nụ cười ngây thơ và thản nhiên thế nào, tôi cũng không thể mở miệng cười đáp lại.

"Làm sao mà khỏe được."

Vẫn nằm nguyên trên giường, tôi cáu kỉnh đáp.

"Nếu định đến, cậu nên gọi điện trước mới phải..."

"A," Shoko mở to mắt thốt lên, "phải rồi, điện thoại."

"... Là người văn minh cơ mà."

"Ừm, xin lỗi."

Tôi bối rối trước vẻ hiền lành đến khó tin của Shoko.

Nhìn nó vẫn đứng quanh quẩn ở cửa ra vào, trên người mặc nguyên chiếc áo khoác nỉ bên ngoài bộ đồng phục thủy thủ, tôi bất đắc dĩ chỉ vào chiếc ghế cạnh bàn học.

"Cậu ngồi đi."

Và hối hận ngay lập tức.

"Ừm," Shoko nhẹ nhõm ngồi xuống, quay ngoắt về thái độ như mọi khi, có nghĩa là nó bắt đầu "mở máy" huyên thuyên không dứt, cứ như một con ve chỉ được sống trong vòng bảy ngày.

"Tôi đã hỏi thầy Sawada. Cậu bị tấn công ở công viên phải không? Kinh khủng thật đấy... À này, có đau không? Có vẻ đau.

Đau thật đấy nhỉ? Chắc là đau kinh lắm."

"Ừm."

"Cậu bị mất cả ví phải không? Có lẽ là bọn học sinh cấp ba rồi. Gần đây nhiều vụ tương tự lắm. Cậu đã báo cảnh sát chưa?"

"Ừm."

"Cậu phải báo đi, cha của tôi ấy, từng đánh rơi cái ví có mỗi 50.000 yên, thế mà báo cảnh sát là tìm được đấy. Sau ba tuần là tìm ra, thấy hay không?"

"Ừm."

"Vì còn cơ hội tìm thấy nên đừng bỏ cuộc nhé, cậu phải báo cảnh sát đàng hoàng vào. Cho đến phút cuối vẫn phải hi vọng..."

"50.000 yên kia thế nào?"

"Không còn trong vị nữa, nhưng..."

"..."

"..."

"Về đi."

Nghe tôi giục, Shoko chỉ hơi nhúc nhích.

"Không, tôi còn chưa nói chuyện mà."

"Chuyện?"

Shoko ngập ngừng rồi khẽ gật đầu. Hôm nay nó như biến thành một người khác vậy.

Một sự im lặng ngột ngạt. Nhiệt độ của lò sưởi dường như càng lúc càng tăng. Sau cùng, Shoko đứng dậy khỏi ghế, tôi đang

mừng rơn thì nó chỉnh trang vạt váy rồi lại ngồi xuống.

"Vào cái đêm Kobayashi bị tấn công ấy, có một người bạn nói rằng đã bắt gặp Kobayashi ở gần nhà ga."

Lần đầu tiên tôi nhìn thẳng vào gương mặt của Shoko.

"Ở đâu?"

"Tiệm bánh Mrs. Donut trên đường lớn. Cậu ấy còn bảo, Kobayashi đi cùng Kuwabara Hiroka lớp Tám."

"A..."

"Vậy thì sao chứ?"

Shoko tránh ánh mắt của tôi.

"Người đó nói, Kuwabara là người xấu nên Kobayashi sẽ gặp nguy hiểm. Nam sinh trong trường mình đều tặng rất nhiều quà cáp cho Kuwabara, nhưng nếu không có tiền thì sẽ bị cô nàng đá liền. Kiểu con gái như vậy phổ biến lắm."

"Thì sao chứ?"

"Thế nhưng..."

Chúng tôi đồng thanh la lên.

"Thế nhưng tôi cũng khá thích Kuwabara. Nếu điều đó thực sự xảy ra, tôi cũng không ghét cô ấy, nên tôi đến tìm cậu để nói về chuyện này."

Tôi ngả người xuống, úp mặt vào nệm giường. Không được rồi. Tôi không tự tin. Càng biết thêm về Hiroka, tôi càng nhận ra mình chẳng hề hiểu cô ấy. Tôi không còn đủ tự tin để thích cô ấy nữa.

"Này Shoko," dù tôi đang tìm kiếm một câu trả lời từ Shoko, nhưng tôi nói như thể mình đang tra hỏi con bé, "cậu nói rằng cậu thích Hiroka, vậy cậu thích Hiroka ở điểm nào?"

"Kuwabara thường xuyên đến phòng mỹ thuật đúng không?"

Shoko nói với giọng điệu ôn hòa.

"Mỗi khi cô ấy đến, cả căn phòng như bừng sáng."

"Chỉ vậy thôi à?"

"Tôi nghĩ rằng cô ta có óc thẩm mỹ rất tốt. Dù Kuwabara chỉ quanh quẩn ngắm nghía, nhưng cô ta luôn ngắm mấy bức đẹp nhất. Giống như những chú bướm chỉ dừng lại ở những đóa hoa xinh đẹp, Kuwabara cũng chỉ dừng lại ở những khung tranh tuyệt vời. Đối với tranh của Kobayashi, cô ấy lúc nào cũng đứng lại lâu nhất."

Giọng Shoko ngọt như mật, khác hẳn bình thường.

"Kobayashi."

"Gì?"

"Cậu thích Kuwabara à?"

"Thế thì sao?"

Tôi lạnh nhạt trả lời, khóe môi Shoko khẽ cong.

"Tôi đã suy nghĩ, nghĩ rất nhiều... cuối cùng tôi cũng nghĩ ra. Kỳ thực mọi chuyện không hề phức tạp, trái lại còn rất đơn giản."

"Cái gì cơ?"

"Việc Kobayashi thay đổi ấy. Này, người ta hay nói rằng, khi yêu, con người sẽ thay đổi đúng không? Chắc Kobayashi cũng vậy.

Tình yêu dành cho Kuwabara đã làm Kobayashi thay đổi. Nếu đó là sự thật thì tôi sẽ từ bỏ. Dù Kobayashi không trở lại làm Kobayashi trước đây nữa thì tôi cũng dứt khoát từ bỏ, tôi đã nhận ra rồi. Ngày hôm nay, tôi đến đây chỉ để xác nhận điều đó thôi."

Chiều tà hắt nắng qua cửa sổ làm mái tóc Shoko ánh lên sắc đỏ.

Bỗng nhiên tôi thấy cồn cào khó chịu trong người rồi lại có chút tội nghiệp cho Shoko.

Shoko rất nghiêm túc với những nhận định sai lầm của mình, dường như con bé này đang bị ám ảnh bởi hồn ma "Kobayashi trước đây" mà chỉ có nó mới cảm nhận đươc.

"Mà này..."

Tôi chậm rãi ngồi dậy, nhích ra mép giường.

"Nếu cậu nói thế thì tôi cũng hỏi luôn, tôi đã thay đổi như thế nào? Theo cậu, Kobayashi Makoto trước đây ra sao?"

"Kobayashi Makoto mà tôi biết lúc nào cũng đăm đăm nhìn vào nơi sâu thẳm nhất."

Shoko mỉm cười lơ đãng giống như người đang sống trong một giấc mơ.

"Dù giữa phòng học ồn ào hay quảng trường bụi bặm, dù bên cạnh là đám con trai nghịch ngợm trẻ con đến mức nào, Kobayashi của ngày trước sẽ luôn lặng lẽ nhìn vào nơi sâu thẳm nhất của thế giới. Không ai nhìn ra được, nhưng đôi mắt cậu ấy lại thể hiện điều đó. Chỉ cần liếc qua một bức tranh là sẽ nhận ra có phải cậu ấy vẽ hay không. Cậu nhớ ra chưa? Kobayashi Makoto là người con trai như vậy đó. Hoàn toàn khác với những đứa con trai ấu trĩ và tầm thường, cậu ấy trong sáng và tinh khiết, ôm tất cả nỗi buồn của thế gian này, chịu đựng gánh nặng một mình."

Ánh nhìn của Shoko như lạc vào một không gian bốn chiều trên bức tường. Dường như ở đó có những đóa hoa đang lay động nhảy múa và vang vọng tiếng hót của bầy chim hoàng yến.

"Cậu đang làm thơ hả?" Tôi càu nhàu, "Cứ như truyện cổ tích."

Be sườn tôi có cảm giác ngứa ngáy khó chịu, cơn tức giận chợt dâng lên.

"Cậu đang đùa à?"

"Người đang đùa là cậu đó. Một học sinh cấp hai như lời cậu nói chẳng tồn tại trong thế giới này đâu."

"Nghĩa là sao?"

"Nghĩa là thế chứ sao. Xin lỗi nhé, Kobayashi Makoto vốn dĩ chỉ là một thằng con trai bình thường học trung học thôi, chẳng tinh khiết hay trong sáng gì đâu. Tôi không sống trên mây mà đang ở cùng cái thế giới hỗn tạp này với cậu đấy. Thế nhưng mọi người, bao gồm cả cậu, cứ tự ý phán xét mọi thứ rồi đề cao tôi thái quá, gán cho tôi thành một nhân vật siêu phàm, cứ như thế, làm gì còn động lực tiến lên? Thật sự tôi chỉ là một thằng con trai bình thường, thậm chí còn nhút nhát, hay chán nản, buồn phiền. Tôi bình thường và ngốc nghếch đến mức nếu có người con gái nào đối xử tốt thì tôi sẽ nhảy cẫng lên và yêu người đó ngay."

"Nói dối. Kobayashi thực sự rất tỏa sáng mà. Cậu đang nói dối phải không?"

"Vậy thì xem đây."

Tôi bình thản đáp lại Shoko đang nổi giận bằng cách lôi bằng chứng không thể chối cãi từ dưới gầm giường lên.

"Đó là cái gì?"

"Là giày tăng chiều cao. Tôi mua trên trang bán hàng qua mạng. Tôi mua vì muốn được cao thêm vài phân. Tôi là một kẻ đáng thương như thế đấy. Kobayashi Makoto ấy hả, chỉ là một thằng bé mười bốn tuổi tầm thường cứ phải lo lắng e ngại mãi vì mỗi chuyện chiều cao. Nếu cậu vẫn chưa tin, thì mở thử cái hộc bàn ngăn cuối cùng ra mà xem."

Shoko run rẩy kéo ngăn kéo ra rồi nhảy bật dậy.

"Cái gì thế này?"

"Nhìn là biết rồi còn gì, bí kíp gối đầu giường của mọi thằng con trai ở tuổi tôi - tạp chí nóng bỏng đấy. Và sinh lý của Makoto thì rất bình thường, cứ đêm đến là lại muốn làm chuyện đó. Như thế này này..."

Tôi tiến lại gần Shoko, ánh mắt lừ lừ.

"Ở riêng với con gái là cảm thấy rạo rực, ham muốn sẽ trỗi dậy..."

Cái cổ ngăm đen của Shoko run lập cập khi nó cố mở miệng.

"Nói dối... Kobayashi không bao giờ nghĩ đến những chuyện như vậy. Cậu chỉ đang cố tỏ ra suy đồi thôi đúng không? Cậu cố tình nói thế để dọa tôi thôi đúng không?"

"Vậy, chúng ta xác nhận lại xem."

Nhìn con nhỏ Shoko đang phản biện với gương mặt mếu máo như sắp khóc tới nơi, tôi bỗng thấy rạo rực thật. Tôi đặt tay lên bờ vai nhỏ nhắn.

"Sao, thử nhé?"

"Dừng lại đi, Kobayashi, hãy tỉnh lại đi."

"Tôi vẫn đang tỉnh đây. Hoàn toàn tỉnh táo."

"Cậu chỉ bị cảm nặng quá thôi."

"Tôi làm thật đấy."

Đôi môi hồng đào trước mắt trông còn mong manh hơn cả môi của Hiroka. Đến mức này thì dù không có ý định làm thật, tôi cũng muốn áp môi mình lên thử xem.

"Aaaa."

Shoko trượt ra khỏi ghế.

Tiếng thét của con bé làm tôi hoàn hồn.

"Có chuyện gì vậy?"

Ngay giây phút căng thẳng nhất, mẹ đẩy cửa bước vào, Shoko liền lao ào ra. Con bé mất dạng khỏi căn phòng với tốc độ khủng khiếp, cả tiếng bước chân chạy huỳnh huỵch xuống dưới nhà cũng vang lên rồi tắt lịm tức khắc.

Căn phòng đột nhiên lặng như tờ, chỉ còn lại tôi và mẹ đang bưng khay hồng trà.

"Khổ quá, có gián bò ra."

Tôi bịa ngay một nguyên do cũ rích với bà mẹ đang hoảng hốt và nhanh chóng nằm trở lại giường.

Ước gì giường là biển cả.

Tôi thầm cầu mong một điều ngây ngô.

Giá như cứ thế chìm xuống, chìm mãi xuống dưới, có khi lại hay.

"Đồ ngốc."

Sau khi mẹ đi khỏi, Purapura xuất hiện, đập bốp vào đầu tôi.

"Cậu phá nát giấc mơ của cô bé ấy rồi, làm sao bây giờ?"

Tôi chẳng nói câu nào.

"Cậu không cho tôi gợi ý được à?" Tôi thẫn thờ hỏi lại. "Hay kiếp trước tôi đã phạm phải mấy tội liên quan đến tình dục, như cưỡng hiếp hoặc giết người vì hận tình?"

"Sai bét."

Purapura làm dấu X thật lớn bằng hai tay, rồi biến mất.

Tôi ngồi tự hỏi bản thân về chuyện của Sano Shoko.

Phải chăng tôi không nên phá hỏng giấc mơ của cô ta?

Không biết.

Chẳng lẽ tôi nên diễn tròn vai Kobayashi Makoto giống như trong tưởng tượng của Shoko sao?

Không thể làm như thế.

Tại sao Shoko lại khăng khăng lý tưởng hóa Makoto đến mức độ đó?

Tình yêu mù quáng.

Yêu? Shoko yêu Makoto ư? Trong khi Makoto không hề để ý đến cô ta?

Không, dù như vậy đi chăng nữa, Kobayashi Makoto mà Shoko yêu đã bị lý tưởng hóa quá mức. Tình yêu của cô ta chỉ là hư cấu nhằm thỏa mãn bản thân, phớt lờ Makoto của hiện thực. Trước sau gì Shoko cũng phải hiểu, một thằng con trai mười bốn tuổi đẹp đẽ như thế hoàn toàn không tồn tại trên cõi đời.

Nhưng dù xấu xí, dù đáng thương, dù dơ bẩn, thì tất cả chúng ta đều phải cố gắng mà sống...

Shoko đi khỏi, căn phòng càng trở nên tối tăm hơn. Trong khi tôi nằm trên giường trăn trở, thì cùng lúc, trong ngôi nhà này, một người khác cũng đang trăn trở không kém. Người đó đã suy nghĩ suốt một đêm dài, không mệt mỏi rồi lăn ra ngủ liền như tôi. Người đó nghĩ mãi, nghĩ mãi rồi đứng dậy, lấy giấy viết thư và cây bút bi của mình.

Sau khi suy nghĩ rất lung, mẹ quyết định viết cho con lá thư này. Dù mẹ muốn nói trực tiếp với con, nhưng chắc chắn con không muốn nghe.

Tại sao tôi biết nội dung bức thư đó à?

Thì, đó là thư gửi tôi mà.

Tối hôm đó, chúng tôi ăn tối trễ hơn bình thường, và mẹ đã đưa lá thư cho tôi với vẻ mặt vô cùng căng thẳng kèm theo lời giải thích.

"Đúng ra không nên để con đọc thư."

"Một người mẹ thì không nên nói những lời ấy với con trai của mình. Thế nhưng đến lúc này rồi, mẹ cũng chẳng còn tư cách làm mẹ nữa. Đọc hay không là do Makoto tự quyết định. Nếu con không muốn đọc thì cứ vứt hay đốt bỏ đều được."

"Bỏ vào chai rồi để nó trôi ra biển cũng được."

"Tùy ý con."

Tôi không thể mỉa mai được nữa, bởi ánh mắt bà quá quả quyết và uy nghiêm, không còn bộ dạng lúng túng mỗi khi.

Khi mẹ bước ra khỏi phòng, tôi đưa phong bì lên mũi ngửi.

Mùi hương này...

Thật kỳ lạ.

Mùi hương bí mật của mẹ.

Tim đập thình thịch, tôi mở phong bì ra.

Đó là một bức thư dài tận tám trang.

Đoạn kế tiếp là như thế này...

_____

*Preview:

Tôi "Ồ" lên, hắt một gáo nước lạnh vào người mẹ đang rưng rưng trước mắt.

"Cảm ơn cả người đàn ông ích kỷ kia à?"

"Ích kỷ?"

"Đừng giả vờ giả vịt nữa, mẹ đã chán ngấy bản chất của ông ấy nên mới ngoại tình đúng không? Một kẻ ngụy quân tử, bên trong thâm hiểm, ác độc. Không phải vì chán ghét con người đó, mẹ mới chọn người đàn ông gốc Latinh hoàn toàn đối lập kia à?" ...*

8.

...Thế nhưng, đáng ra mẹ nên nói sớm hơn, thổ lộ hết những cảm xúc của mẹ. Nhưng mẹ không đủ dũng khí, mẹ sợ lại kích động con, nên dùng dằng mãi đến tận hôm nay.

Thật ra hôm qua, mẹ đã nghe chuyện giữa Makoto và cô bé đó. Khi bưng trà lên, mẹ nghe thấy tiếng con trong phòng. Lúc ở nhà, hầu như chẳng bao giờ con chịu mở miệng, thế mà lúc ấy lại rất lớn tiếng, nói ra bao nhiêu điều với cô bé. Mẹ như bất động. Xin lỗi vì đã lỡ nghe trộm câu chuyện của con.

Mẹ không chỉ ngạc nhiên khi nghe Makoto nói chuyện, mẹ còn ngạc nhiên vì con lặp lại không biết bao nhiêu lần rằng, bản thân Kobayashi Makoto cũng là một nam sinh bình thường. Con còn đưa ra những ví dụ quá cụ thể để một cô bé cùng tuổi nhận ra còn chỉ đơn thuần là một cậu bé mười bốn tuổi.

Cô bé choáng váng, nhưng cả mẹ cũng rất kinh ngạc. Lúc nghe con nói, mẹ chợt nhận ra, mẹ không hiểu gì về Makoto cả... Có lẽ mẹ đã đặt Makoto vào trong khuôn mẫu do bản thân vẽ ra. Mẹ nghĩ rằng mình đã vô thức trói buộc Makoto.

Khi còn bé, dường như con đã tự tạo dựng một không gian, một thế giới vững chắc của riêng mình. Dù bề ngoài con có yếu ớt, nhút nhát rụt rè thế nào, mẹ vẫn luôn thấy ở con cả một thế giới tươi đẹp và phong phú. Đặc biệt, con vẽ rất đẹp, từ khi học mẫu giáo đã luôn được các thầy cô khen ngợi.

Tranh con vẽ bắt đầu nhận được giải thưởng các cấp, rồi hàng xóm bắt đầu bình luận về con, "Có lẽ đứa bé này không phải một đứa bé tầm thường đâu." Mẹ thừa nhận rằng suy nghĩ đó đã găm

sâu trong lòng mẹ. Điều gây cho con một áp lực to lớn lại là niềm vui ngọt ngào của mẹ.

Mẹ nên dùng từ "cực kỳ hạnh phúc" thì đúng hơn. "Đứa bé này là họa sĩ Makoto phải không?" "Tương lai cậu bé chắc sẽ rất sáng lạng." Mỗi lần nghe thấy những lời tương tự, dù biết chỉ là tán dương xã giao, mẹ vẫn cười rất tươi với suy nghĩ tự đắc. Ừm, con trai tôi khác với con của mấy người đó, mẹ đã nhủ thầm như vậy.

Bởi vì đây là điều phi thường duy nhất trong cuộc đời của mẹ.

Chắc con chẳng có chút hứng thú nào với câu chuyện này. Nhưng xin con hãy cứ nghe tiếp. Khác với con, từ nhỏ, mẹ đã chỉ là một người bình thường, không có gì nổi bật. Ông ngoại là một viên chức mẫn cán, bà ngoại làm nội trợ, mẹ được nuôi dưỡng trong một gia đình yên bình không lo nghĩ, cũng chẳng có thời kỳ nổi loạn đặc biệt gì, cứ thế lặng lẽ kết thúc bổn phận học hành của mình. Năm tháng vội vã qua đi, mẹ đi làm, kết hôn và trở thành một bà mẹ hai con.

Nếu cuộc đời là một bức tranh, thì cuộc đời mẹ là một bức tranh quá đỗi bình thường. Thế là từ sâu thẳm trong lòng, mẹ vẫn luôn tìm kiếm thứ gì đó phi thường. Ở trường học hay công ty luôn có những người đặc biệt... Họ chơi thể thao giỏi hoặc sở hữu kỹ năng đặc biệt nào đó, mẹ thường xuyên ghen tỵ với họ. Mẹ luôn nhủ thầm, ước gì ở mẹ cũng có những điều phi thường như vậy. Không, thật ra mẹ tin rằng mình cũng có.

Khi sinh ra một đứa con trai là thiên tài hội họa như con, mẹ đã có chút tự tin. Con trai mẹ đặc biệt, đương nhiên mẹ cũng trở nên đặc biệt.

Con còn nhớ, có một thời gian ngắn trước khi con vào tiểu học, mẹ đã tham gia một lớp tranh thủy mộc ở gần đây không?

Mẹ đã bắt đầu tìm kiếm những thứ không rõ ràng như thế.

Mẹ muốn thử tìm một bản thế hoàn toàn khác của mình, một người mà chính bản thân mình chưa gặp bao giờ, không chỉ đơn giản là một người nội trợ, một người mẹ bình thường.

Đáng tiếc, mẹ không có khiếu nghệ thuật như con, lớp tranh thủy mặc cũng không kéo dài lâu, nhưng đã đi được bước đầu tiên, mẹ bèn theo đoàn tham gia vào lớp hướng đạo*, lớp nhảy Hula, lớp học hát Nagauta, khóa đào tạo nghệ thuật rượu Somalie, nhập môn bói cà phê, trường dạy vẽ chân dung, lớp sơ cấp "điêu khắc tượng Phật", hội thảo phát triển siêu năng lực, phương pháp lưu thông khí huyết huyệt chân, huyệt chân, lớp nấu ăn thường thức của cô Tanaka, kịch câm sơ cấp, "Đêm Ả Rập" - cùng tiếng Ả Rập, đan lẵng hoa bằng cây mộc thông, nhảy truyền thống thời Edo, vân vân... Mẹ đã thử rất nhiều lớp học khác nhau.

*Nghệ thuật thưởng thức hương trầm của Nhật Bản.

Con có hiểu không? Đây là lịch sử thử thách của mẹ, cũng là thất bại của mẹ. Dù làm gì, mẹ cũng vụng về, cảm thấy mình luôn thua kém mọi người, và không còn cách nào khác, mẹ lại phải đi tìm một môn học mới. Chuyện cứ thể lặp đi lặp lại.

Cha con nhận xét rằng, từ khi bắt đầu việc học hành, mẹ có vẻ tràn đầy sức sống hơn. Chỉ vậy thôi là cha vui rồi, nhưng mẹ quyết tâm lắm. Vừa phải chống cự với nỗi bất an cứ ngày một già đi mà chưa đạt được thành tựu gì, vừa phải tiếp tục tìm kiếm, bám víu vào những suy nghĩ "Chỉ lần này thôi, chỉ lần này nữa thôi, nhất định mình sẽ gặp được một thứ phù hợp."

Dù vậy, mẹ vẫn chưa tìm ra, chỉ có năm tháng tiếp tục trôi qua một cách vô tình.

Lúc trước, mẹ có quen biết cô Aisawa ở lớp học nhảy Hula, sau đó, đến cách đây hai năm, cô ấy rủ mẹ cùng đi học nhảy flamenco. Bấy giờ mẹ ba mươi chin tuổi, trải qua bảy năm trời liên tục tìm kiếm, cuối cùng đã đến lúc quyết định từ bỏ sau quá nhiều nỗ lực.

Muộn rồi. Mẹ mệt rồi. Có lẽ từ lúc đấy trở đi, mẹ sẽ tiếp tục sống và chết như một người nội trợ bình thường.

Thời điểm đó, mẹ bị ám ảnh đến mức mất ngủ, việc đón nhận hiện thực quá sức đau đớn. Nhưng lớp flamenco cũng là lớp học đầu tiên mà mẹ đi tìm niềm vui, không còn đặt nặng chuyện thắng thua nữa.

Vui lắm. Mẹ chưa bao giờ cảm thấy vui như vậy. Khi thả người theo điệu nhạc, mẹ phát hiện ra rằng những lo lắng trong suốt bảy năm đã được giải phóng hoàn toàn. Từ một người thất vọng về bản thân mình, những điệu flamenco đã đêm đến cho mẹ một sự khích lệ, một sự động viên, rót thêm sức mạnh để mẹ sống tiếp. Mẹ nhận ra rằng, cho dù có chìm đắm trong những cảm xúc u ám ở nhà, thì một khi bước ra ngoài, mẹ vẫn ngập trong ánh mặt trời chiếu rọi.

Một người có trực giác mạnh như con chắc cũng nhận ra, mẹ đang nhắc đến giảng viên flamenco.

Không phải mẹ muốn biện hộ gì cho mình.

Lý do mẹ đến lớp học flamenco và mối quan hệ với thầy giáo sau này là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Với tư cách là một người mẹ, mẹ không tiện thú thật với con mọi chuyện, nhưng mẹ không thể quên được và sẽ vĩnh viễn mang theo mặc cảm tội lỗi khi đã làm tổn thương con. Dù với lý do nào đi chăng nữa, mẹ đã sai, càng không nên để con đau khổ vì sai lầm của mẹ.

Không phải xin lỗi là có thể giải quyết được, nhưng mẹ thành thật xin lỗi con.

Còn một điều khiến mẹ ăn năn nữa. Trong vòng bảy năm này, con mỗi ngày một trưởng thành và đây cũng là thời gian quan trọng nhất của con, vậy mà mẹ chỉ mải mê nghĩ về chuyện cải thiện bản thân chứ không hề chú ý đến sự thật là con cũng vấp

phải những nỗi ưu phiền của một thiếu niên bình thường...

Bây giờ, vừa ngẫm lại những gì đã trải qua, mẹ vừa cảm thấy đau xót khi đáng ra phải ở gần con hơn nữa.

Đồng thời, mẹ mong con thấu hiểu nỗi buồn của một con người khi sinh ra chẳng có gì cả. Hiểu một chút thôi cũng được. Mẹ cũng muốn con cảm nhận sự huy hoàng của mình khi được sinh ra mà có tài năng đặc biệt. Cả mẹ và cha đều nghĩ, con nên tự hào về bản thân, không chỉ riêng hội họa, mà còn cả về nội tâm phong phú, hay là khả năng cảm thụ sắc bén hơn nữa.

Suốt mười bốn năm qua, mẹ đã luôn hãnh diện về con.

Sau chuyện tự sát không thành của con, mẹ đã chia tay với giáo viên dạy nhảy và bỏ luôn lớp học flamenco. Giờ đây, mẹ chỉ đang tìm kiếm một con đường duy nhất là sống tiếp với con như một người nội trợ, một người mẹ bình thường.

Có lẽ con sẽ quay lưng lại và nói với mẹ, "Quá muộn rồi, để tôi yên." Có lẽ con cũng sẽ vò viên lá thư này và quăng vào thùng rác, Mẹ đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng và đặt bút viết thư với mong muốn dù có trách móc, dù có nổi giận, dù có căm ghét, hay bất cứ điều gì đi chăng nữa, con hãy nói tất cả với mẹ, cũng giống như con đã tỏ bày hết trái tim mình với cô bé kia vậy.

Mẹ sẽ chờ con, dù bao lâu đi nữa.

Cuối cùng, dù là phần bình thường hay phần phi thường trong con thì mẹ đều yêu thương, bằng tất cả trái tim của mẹ.

Quả là một lá thư dài.

Tuy dài như vậy nhưng phần quan trọng về mối quan hệ của mẹ với thầy giáo flamenco vẫn bị che giấu, như vậy, cũng không thể coi đây là lời thú tội thành thực được. Tôi chỉ cảm thấy như đang bị ép phải chấp nhận một lời biện hộ ích kỉ. Dù viết này viết

nọ, nhưng hình như mẹ vẫn chưa tỉnh ngộ.

Này, Makoto. Cậu đã thỏa mãn chưa?

Tôi cúi xuống nhìn bụng mình và thầm hỏi. Cơ thể của Makoto hoàn toàn im lặng. Muộn rồi. Đã quá muộn rồi. Mọi thứ không thể trở lại như xưa được nữa.

Tôi cắn môi Makoto một cách căm hận.

Lớp da mỏng rách toác, vị máu của Makoto ngấm vào miệng.

Tay Makoto không định quăng lá thư của người mẹ vào sọt rác, nên tôi đành cất sâu vào hộc bàn.

Dẫu vậy, cơn tức giận vẫn chưa nguôi ngoai.

"Tóm lại là như vậy sao?'

Hai tiếng sau, vừa thấy bóng mẹ bước vào để thu dọn chén đĩa, tôi đã buột miệng. Tôi chẳng bao giờ nói được mấy lời tốt đẹp trong những tình huống thế này.

"Tóm lại mẹ mong muốn cái gì đó phi thường, tìm kiếm, cứ tìm kiếm, rốt cuộc lại làm một điều 'phi thường' rất tầm thường là trở thành một người phụ nữ lăng nhăng sao?"

Mẹ nhẹ nhàng nhắm mắt lại như đang suy nghĩ, và trả lời ngay lập tức.

"Kết thúc rồi, bây giờ mẹ chỉ muốn làm người mẹ bình thường thêm một lần nữa."

"Một người mẹ bình thường trong khuôn khổ bình thường chứ nhỉ?"

"Trong mỗi ngày bình thường vẫn có những điều đem lại cho mẹ niềm vui hay nỗi buồn phi thường. Tất cả những cảm giác đó

con đều đã cho mẹ nếm trải hết. Khi Makoto chết đi một lần lại có thể hồi sinh, mẹ thật sự vô cùng hạnh phúc, cảm tạ các y bác sĩ không biết bao nhiêu lần. Từ tận trái tim mình, mẹ cũng cảm ơn cả cha con, người đã chăm sóc mẹ trong thời điểm gần như mất trí đó."

Tôi "Ồ" lên, hắt một gáo nước lạnh vào người mẹ đang rưng rưng nước mắt.

"Cảm ơn cả người đàn ông ích kỉ kia à?"

"Ích kỉ?"

"Đừng giả vờ giả vịt nữa, mẹ đã chán ngấy bản chất của ông ấy nên mới ngoại tình đúng không? Một kẻ ngụy quân tử, bên trong thâm hiểm, ác độc. Không phải vì chán ghét con người đó, mẹ mới chọn người đàn ông gốc Latinh hoàn toàn đối lập kia à?"

"Chờ chút đã, ý con là sao?"

Mẹ hỏi lại với vẻ hoang mang tột độ.

"Cha không ích kỉ cũng không phải ngụy quân tử. Ông ấy là người tốt, tốt đến mức khiến người khác bực mình luôn."

Cho dù một mực bị bác bỏ nhưng tôi vẫn quyết liệt buộc tội bà.

"Thôi đủ rồi. Rốt cuộc lời thú nhận của bà cũng chỉ thành thực được đến mức này thôi."

Tôi hất cằm về phía cửa.

"Giờ đi được chưa?"

"Chờ đã, Makoto. Con hiểu lầm rồi, nghe mẹ nói đã,"

"Đau đầu quá."

"Nhưng..."

"Nói chuyện với bà khiến tôi sốt thêm đó."

Đến nước này mà mẹ vẫn đứng yên không cử động, giống như một hồn ma còn lưu luyến trần gian. Khi tôi quay lưng lại và chui vào tấm chăn, tiếng bước chân của mẹ cuối cùng cũng vang lên, xa dần rồi biến mất.

Kết thúc một ngày dài thật dài.

Thế giới này, mệt mỏi biết bao...

9.

Thứ Hai tuần kế tiếp, tôi quay trở lại trường. Bệnh cảm đã dứt hẳn nhưng mặt mũi vẫn bầm tím, hơn nữa, đôi giày thời thượng đã bị cướp mất, tôi đành lết đến trường trong đôi giày cũ quê mùa của Makoto. Cảm giác u ám này giống hệt hai tháng trước, khi tôi được Purapura dẫn đến trường lần đầu tiên.

Điều đáng ngạc nhiên là phản ứng của bạn bè lại khác hẳn. Lần trước, không ai tới gần hay bắt chuyện với tôi, vậy mà lần này có vài tiếng hỏi thăm như, "Lâu rồi không gặp!", "Khỏe chưa?" Ngày ấy, nhiều đứa trong lớp từng nhìn tôi như một người ngoài hành tinh dị dạng, nhưng giờ đây những ánh mắt soi mói kiểu đó chỉ còn lác đác. Có khi lý do hàng đầu là họ đã chán ngấy và mất hứng xì xào về tôi rồi cũng nên.

"Không hiểu sao dạo này cậu dễ giao lưu hơn."

Saotome cho tôi biết lý do thứ hai.

"Trước đây tớ luôn cảm thấy cậu rất kỳ lạ, nhưng giờ tớ có thể nhìn cậu một cách thoải mái hơn rồi."

Cậu cảm thấy thoải mái vì tôi có phải Kobayashi Makoto xịn đâu, chỉ là kẻ giả danh thôi.

Tất nhiên, tôi phải giữ bí mật này.

Satome học cùng lớp, cũng từng hỏi tôi giá của đôi giày thể thao. Trong lớp 9-A, ngoại trừ con bé Sano Shoko thì cậu ta là người chịu khó bắt chuyện với tôi nhất. Mái tóc xoăn dài hất ngược ra sau của Saotome trông cũng chẳng sáng sủa mấy, nhưng

cái tên rất đỗi dịu dàng khiến người ta dễ bị ấn tượng.

"Cậu bị cướp mất đôi giày rồi à?"

Ngay hôm tôi đi học trở lại, Saotome đã sang tận chỗ tôi và hỏi.

"Ừm, tớ thích nó lắm, nhưng nó ra đi rồi."

"Đương nhiên, đôi giày đắt thế kia mà, kinh khủng thật. Tớ rất ghét mấy đứa ăn cướp kiểu đấy."

"Ừm, tớ cũng vậy."

"Bọn gọi hội là đồ con gà, ngon thì vào một mình xem nào."

"Ừm, tụi nó có đi một mình thì tớ cũng vẫn thua thôi."

"..."

"..."

"Cậu có biết tiệm giày tên là'Gomensoro' ở gần nhà ga không?"

Sau một thoáng im lặng khác thường, đôi mắt Saotome sáng rỡ lên, giống như cậu ta đang kể cho tôi về nơi cất giấu kho báu vậy.

"Gomensoro? Tớ không biết."

"Chỗ siêu bí mật, đôi giày bình thường giá 8.000 yên thì ở đấy chỉ bán cỡ 2.000 yên thôi."

"Thật sao?"

Đúng là rẻ quá, với mức giá như vậy thì tôi dư sức mua được một đôi mới, dù đã tiêu sạch số tiền tiết kiệm của Makoto.

"Muốn đi xem thử không?"

"Ừm."

Thế là ngay khi tan học, chúng tôi leo lên xe buýt tiến thẳng đến tiệm giày kia.

Cửa tiệm nằm trên một con đường nhỏ, tách biệt hẳn trục đường chính, tuy không lớn nhưng lượng hàng nhập về thì khổng lồ. Vừa đúng giờ tan học, học sinh cấp ba, sinh viên đại học đang nhộn nhịp mua sắm.

"Khi bước vào đây, cậu bắt buộc phải nói 'Gomensoro' nhé."

Tôi làm đúng như lời Saotome, kết quả là bị toàn bộ nhân viên quay ra cười vào mặt.

Giá giày ở đây quả thật rẻ hơn nhiều so với các cửa hiệu khác. Sau một hồi phân vân dữ dội, tôi đã mua một đôi giày thể thao nền trắng có sọc xanh lá cây với giá 2.180 yên. Giá gốc là 5.600 yên. Tuy không thể bằng đôi giày cũ nhưng Saotome động viên. "Nếu đứng cách xa năm mét thì trông chẳng khác gì!"

Mà quan trọng hơn là đế đôi này dày hơn những đôi khác chừng 1 centimet.

"Cậu quyết định chỉ vì 1 centimet sao?"

Anh nhân viên cao nhỏng nhìn tôi cười, nhưng Saotome thì không cười. Đối với tôi, 1 centimet cũng rất quan trọng. Trên đường về, tôi mời Saotome ăn gà rán ở cửa hàng tiện lợi để cảm ơn, cậu ta bèn mời tôi bánh bao để đáp lễ.

Trở về nhà với tâm trạng thỏa mãn và cái bụng no căng, chúng tôi nhanh chóng trở nên thân thiết.

"Saotome này, cậu thử vuốt keo và rẽ ngôi xem."

Cậu ta lập tức khuyên ngược lại.

"Tớ cũng đang định nói, tóc mái của cậu cứ như tắm keo vuốt tóc ấy."

Một mối quan hệ không chút câu nệ.

Dù có chăm sóc tóc đến mức nào thì trong lớp, cả hai thằng chúng tôi cũng đều bị xếp vào thành phần không đẹp trai. Nhưng tôi không còn là Makoto thảm hại nữa.

Thảm hại, tức là nghỉ trưa một mình, đổi phòng học cũng một mình.

Khi gắn bó với ai đó, mỗi giây phút trôi qua, ta đều sẽ cảm thấy hạnh phúc. Quay đầu lại, chỉ cần nhìn thấy người đó thôi cũng đã rưng rưng xúc động rồi.

Một điều hạnh phúc hơn nữa là "thành tích" học tập của tôi và Saotome tệ ngang ngửa nhau. Trong khi Makoto say sưa với câu lạc bộ mỹ thuật thì Saotome ngày ngày vẫn mải mê đến câu lạc bộ bóng bàn cho tới tận đầu kỳ nghỉ hè, thậm chí không thèm đi học thêm. Hình như cha mẹ Saotome cũng tuyên bố, "Tốn tiền lắm, con thi vào trường công lập đi." Nói vậy chứ thực ra họ vẫn dư dả hơn cha mẹ Makoto, nhưng tính trên khía cạnh mong đợi của phụ huynh, áp lực thi cử đè trên vai hai đứa là tương đương.

Hết chuyện này đến chuyện khác, sau cùng, chúng tôi quyết tâm cùng nhau học hành. Tan học, chúng tôi sẽ lên thư viện hoặc ghé nhà Saotome học nhóm. Vậy là chuỗi ngày ôn thi chân chính của những học sinh cuối cấp đã thực sự bắt đầu.

Kỳ thi chuyển cấp chỉ còn cách vỏn vẹn ba tháng.

Đến lúc này mới bắt đầu thì đã quá muộn. Muộn thật rồi. Thế nhưng trong trường hợp của tôi, chính xác hơn là trường hợp của Kobayashi Makoto, cả hai chúng tôi đều không thể quay đầu lại.

Không chỉ riêng với Makoto, mà cả cuộc đời này luôn tràn

ngập những điều quá muộn màng, những việc chẳng thể nào vãn hồi được nữa.

Đôi giày yêu quý không quay lại được.

Sự đứng đắn của người mẹ không quay lại được.

Cơ thể của Hiroka không như xưa được.

Giấc mơ của Shoko không tồn tại được.

Và, kiếp trước của tôi, cũng không khôi phục được.

"Giá như chào đời sớm hơn năm ngàn năm thì tốt nhỉ?"

Một ngày nọ, khi đang học môn Lịch sử, Saotome lầm bầm với tôi.

"Công cụ đá trong tay, mọi người cùng nhau dựng nhà, săn bắt thú làm thức ăn bằng trái tim sục sôi nhiệt huyết, ôi chao... Tớ rất muốn được vẫy một lá cờ trong thời đại đó."

Cảm giác ấy, tôi hiểu rất rõ.

Và như thế, trong khi đời sống học đường của tôi dần trở nên tươi sáng hơn thì ngược lại, những tháng ngày trong gia đình ở trọ vẫn tiếp tục u ám.

Sau bức thư lần trước, quan hệ giữa mẹ và tôi có khá hơn không à? Không có chuyện đó đâu.

Cha thì vẫn thế, ít khi tôi gặp ông vì những ngày tăng ca liên miên, nhưng phiền phức lớn nhất là Mitsuru. Hình như anh ta bắt đầu cảm thấy cuộc đời này sẽ đáng sống hơn nếu châm chọc tôi thay vì phớt lờ như trước đây.

"Cuối cùng mày cũng bắt đầu học rồi hả?"

Sau khi bệnh cảm đã khỏi được chừng hai tuần, một buổi tối, Mitsuru bước vào phòng và quăng cho tôi cái nhìn đầy chán ghét.

"Đừng có tự tiện vào đây."

Tưởng Purapura, tôi quay lại nhưng vừa chạm phải gương mặt ẻo lả của tên kia, tôi lại quay ngoắt đi luôn.

"Này này, mày đang học thật à?"

Mitsuru không thèm đếm xỉa đến lời phàn nàn của tôi.

"Ghê gớm quá, nói sao nhỉ, đúng là một cảnh tượng quý hiếm và vô giá. Tao có nên chụp hình lại không?"

"Anh thích làm gì thì làm."

"Nói thế thôi, thằng ngu, tao cóc cần hình của mày. Ê, mà mày vẫn sống được bình thường hả? Nghe nói bản đánh giá thành tích của mày tệ hại lắm đúng không? Đến giờ mà vẫn dốt nát như thế thì mày cố làm gì, vô ích thôi."

"Chín mươi phần trăm là vô ích." Trước những lời đe dọa của Mitsuru, tôi khẳng định rất tự tin. "Thế nhưng đó không phải là vấn đề."

"Vậy vấn đề là gì?"

"Liên quan gì đến anh?"

"Từ trước đến giờ mày luôn là một thằng tự kỷ, đầu óc lại còn trì độn, y như giống lợn lòi đã chạy là không bao giờ biết dừng. Mỗi đêm mày vẫn để đèn đến tận 3,4 giờ sáng phải không?"

Đúng là như vậy, nhưng đang mải nghĩ đến chuyện khác, tôi không trả lời.

Nhắc mới nhớ, dạo này không thấy Purapura nữa...

"Tao thì kệ xác thôi, nhưng mẹ đang lo lắng cho cái kiểu lợn lòi của mày đấy. Chắc mẹ nghĩ là do khuyên mày thi vào trường công lập nên mày bị dồn ép đến mức phát cuồng lên. Cực đoan vừa vừa thôi thằng ngu, mỗi khi bắt đầu làm gì ngoài khả năng là không biết tiết chế. Thôi ngay cái việc phá hoại không khí gia đình tao bằng sắc mặt khủng khiếp đó đi."

"Từ giờ..." thấy tôi vẫn tiếp tục lật xấp thẻ từ vựng ra mà không đếm xỉa gì đến mình, Mitsuru đế thêm, "...mày cư xử nhẹ nhàng với mẹ hơn một chút đi, gần đây mày quá quắt lắm. Mẹ đang rất suy sụp rồi."

"Không nhẹ nhàng được."

"Cái gì?"

"Nhưng tôi không gây phiền phức cho bà ấy đâu. Nếu trượt trường công lập, tôi cũng không đi học trường tư thục, mà bỏ học luôn."

"Mày thần kinh sao? Sống ở thời này mà còn định làm một kẻ vô công rồi nghề bỏ học cấp ba?"

Ý tưởng này thần kinh thật, nhưng tôi hoàn toàn nghiêm túc.

"Thì sao, đằng nào tôi cũng là một linh hồn sống ngoài thời đại này."

"Hả?"

"Vốn dĩ thời Heisei* này đâu có hợp với tôi."

*Heisei (Bình Thành) là niên hiệu hiện tại ở Nhật Bản. Thời kỳ Heisei bắt đầu từ ngày 8/1/1989 đến nay.

"Ô, vậy mày nghĩ mày hợp với thời đại nào?"

"Thời đại Jomon*, hoặc là trước đó cũng được."

*Jomon, hay còn gọi là thời kỳ đồ đá mới là thời tiền sử ở Nhật Bản, từ khoảng năm 14.000 TCN đến năm 400 TCN

Mitsuru bật cười.

"Có hồn ma thời đại Jomon nào ngu đến mức khóc sướt mướt vì bị cướp mất đôi giày 28.000 yên không?"

"Ở thời đó, nếu bị cướp tượng haniwa thì người ta cũng khóc thôi. Loại tượng đất sét haniwa quý giá có dập dấu rất thịnh hành thời ấy."

"Tượng haniwa là từ thời Yamato*, thời Jomon vẫn chưa có. Đúng là mày nên chết đi rồi tái sinh hơn đấy."

*Yamato (Đại Hòa) là một giai đoạn trong lịch sử Nhật Bản, kéo dài từ thế kỷ IV đến thế kỷ VII.

"Anh chết trước đi."

Mitsuru né người tránh xấp thẻ từ vựng vừa bay tới, cười ha hả rồi rời khỏi phòng.

Hình như sau đó, hắn đã nói quyết định bỏ học của tôi cho cha mẹ. Đúng là đồ lắm chuyện.

Ngày sang hôm sau, mẹ đã lên khóc lóc.

"Mẹ xin con, Makoto. Con hãy quên chuyện lần trước đi. Con đừng lo lắng về chuyện tiền bạc, cứ nộp nguyện vọng đơn vào trường tư thục đi."

Tôi chỉ ậm ừ cho qua. Đâu dễ dàng thay đổi yêu cầu xoành xoạch như thế, hơn nữa, tôi còn có kế hoạch của riêng mình.

Tóm lại là thế này.

Theo lời Purapura, quá trình ở trọ của tôi có kỳ hạn một năm,

trong khi đó, tính đến thời điểm hiện tại đã gần ba tháng trôi qua rồi, còn bốn tháng nữa là lên cấp ba. Vậy thì dù học trường nào, tôi cũng chỉ cắp sách trong vòng năm tháng. Vào công lập còn đỡ, chứ vào trường tư thục để nộp học phí đắt cắt cổ thì lãng phí quá.

Sắp xếp như vậy là hợp lý, nhưng điều khiến tôi khổ sở nhất là không thể giải thích lý do này cho bất cứ ai. Có nói toạc ra rằng "Con chỉ còn sống được chin tháng nữa thôi" chắc cũng chẳng ai tin, tôi đành ngậm miệng mà nghiêm chỉnh học hành, thi đỗ trường công lập bằng mọi giá.

Thực tế thì tôi vẫn dốc sức học đấy chứ.

Chuyện học hành cơ bản là nhàm chán, nhưng nếu so với mấy môn như marathon hay bóng đá thì không hề nhàm chán chút nào. Thiếu ngủ liên tục khiến cơ thể tôi đau nhức, nhưng chẳng thấm vào đâu so với cơn đau khi bị đánh hội đồng ở công viên.

Đáng buồn là từ lúc bắt đầu ôn thi, tôi không còn thời gian vẽ tranh nữa.

Cũng không hẳn là do việc học, tôi không xuất hiện ở câu lạc bộ mỹ thuật một phần vì muốn tránh mặt Hiroka và Shoko.

Mắt tôi lúc nào cũng tìm kiếm Hiroka. Tôi vẫn muốn được gặp cô nhưng không biết nên trò chuyện với cô bằng thái độ thế nào. Cứ nghĩ tới nhất cử nhất động của cô đang quẩn quanh mình là tâm trạng tôi trở nên nặng nề. Nhưng dạo gần đây, dù có bắt gặp Hiroka trong trường, tôi cũng không dao động hay hồi hộp như xưa nữa. Nếu cảm xúc lửng lơ giữa chúng tôi cứ im lặng mà kết thúc như vậy, có lẽ tôi vẫn sẽ ổn.

Ngược lại, học cùng lớp với Shoko nên ngày nào tôi cũng chạm trán con bé. Sau ngày hôm ấy, cả tôi và nó đều ngượng ngùng. Một con bé từng bám dai như đỉa, giờ thì đến lại gần tôi cũng chẳng dám (có lẽ đó là chuyện đương nhiên), nếu ánh mắt chúng tôi lỡ

giao nhau thì Shoko liền nhanh chóng ngó đi chỗ khác. Quả nhiên, người mà Shoko mến thích chính là Kobayashi Makoto đã được thần thánh hóa trong tưởng tượng của cô ta. Hơi cảm thấy tội lỗi khi phá tan tành cái tượng đài lý tưởng đó nên tôi cố hết sức để không phải đụng mặt Shoko.

Vậy là tôi rời xa thế giới của những bức sơn dầu, để lại khung tranh xanh mướt vẫn còn dang dở và bắt đầu dấn thân vào thế giới của ôn thi tốt nghiệp.

Thế nhưng, dường như cuộc sống còn vô vị hơn cả những gì bản thân tôi cảm nhận được.

Ngày qua ngày trôi đi lặng lẽ với những con số và chữ Hán ngập đầu, từng chút một biến tâm trạng tôi thành một bức tranh đơn sắc trống rỗng.

"Lâu rồi cũng nên nghỉ ngơi chứ nhỉ? Chủ nhật tuần này cha định đi câu cá, Makoto muốn đi cùng không? Nếu không thích câu cá thì Makoto ngồi cạnh ký họa cũng được."

Vào một buổi sáng đầu tháng Mười hai, cha đã đưa ra lời đề nghị ấy khi tôi đang phải trải qua những ngày dài vô vị. Hai chữ "ký họa" khiến tâm hồn tôi hưởng ứng cuồng nhiệt và khó lòng từ chối.

"Cha biết một dòng sông rất trong, một nơi bí mật... Không khí trong lành, phong cảnh hữu tình, chắc chắn con sẽ vẽ được những bức tranh đẹp."

Cha đã gãi đúng chỗ ngứa rồi, từ trước đến giờ tôi luôn ấp ủ mong muốn vẽ tranh phong cảnh.

"Nhưng con vẫn đang ôn thi mà?"

Thấy tôi bướng bỉnh, cha ôn tồn nói, "Nào nào, không phải thi thoảng cũng nên đổi gió sao? Học hành hay công việc đều quan

trọng cả, nhưng thư giãn một chút thì năng suất sẽ tăng lên đấy. Chúng ta sắp xếp đi luôn sang Chủ nhật này nhé, đi xe hơi nhanh lắm. Mùa đông, dòng sông đó trông rất nên thơ, sẽ tuyệt lắm."

Trong lúc tôi còn phân vân thì cha đã tự đưa ra quyết định.

Tôi không thích mọi thứ diễn ra đúng như cha mong muốn, tôi vẫn đang giữ khoảng cách với ông ta kia mà?

Vừa đến trường, tôi vừa khó chịu nghĩ, nhưng đến lúc tan học lại móc hết tiền lẻ mua một cuốn sổ ký họa...

10.

Chủ nhật ngày 6 tháng Mười hai.

6 giờ rưỡi sáng.

Tôi vén tấm rèm cửa đã bắt đầu sáng lên bởi ánh bình minh. Bầu trời giống hệt một bức tranh chỉ toàn màu xanh. Nền xanh, chưa chấm phá bất cứ chi tiết nào. Thấp thoáng vài áng mây mỏng vắt ngang khu nhà chung cư đằng xa, như những vệt màu được phết lên bằng một ngọn bút lông cực mảnh.

Trời đẹp thật, tôi thở ra một làn hơi trắng với bao nhiêu suy tư. Không thể trông chờ trời mưa để hủy bỏ kế hoạch được rồi. Cứ hình dung gương mặt vui vẻ của cha là tôi lại khó chịu, trong khi bản thân thì háo hức dậy rõ sớm.

Chúng tôi sẽ xuất phát lúc 7 giờ rưỡi, từ giờ đến lúc đó vẫn còn dư dả thời gian. Sửa soạn xong mọi thứ, tôi quay lại phòng, khép rèm cửa vào, rồi lại kéo rèm cửa ra, mở cuốn sổ ký họa mới mua, rồi lại gấp vào... Kỳ lạ quá, tôi cứ nôn nao suốt, không thể bình tĩnh được.

Cuối cùng, tôi ngồi bên mép giường và ngước lên nhìn trần nhà.

"Này, Purapura."

Không có giọng nói nào đáp lại lời thì thầm của tôi.

"Tôi muốn thảo luận một chút."

Vẫn im phăng phắc.

"Cậu đã quyết định hôm nay để tóc mái kiểu gì chưa?"

Bất kể tôi có gọi bao nhiêu lần, bốn bề vẫn lặng như tờ. Đã hơn ba tuần Purapura không hề xuất hiện.

Này, Purapura, cậu đang trốn việc lang thang ở đâu vậy hả?

Hay vai trò hướng dẫn của cậu kết thúc rồi?

Trong lúc Purapura vắng mặt, Saotome đã rủ tôi đi mua giày, cha lại sắp dẫn tôi đi câu cá. Tôi mơ hồ cảm thấy có chuyện gì đó đang dần dần thay đổi.

Chính vì thế, tôi hoảng sợ thật sự.

Những kẻ ở hạ giới này đang định lôi kéo tôi đến chỗ quái quỷ nào đây?

Cha lái chiếc Caldina qua thành phố, chiếc xe nhanh chóng lướt dọc những con đường, ra đến quốc lộ, rồi lên đường cao tốc, đi ra ngoại ô, hướng tới một con đường núi quanh co.

Đi xe hơi nhanh lắm! Đúng là một lời nói xạo to đùng, hành trình phải mất ba tiếng đồng hồ là ít. Suốt thời gian đó tôi không mở miệng lấy một lần, tựa người vào cửa kính bên ghế phụ lái và giả vờ thiếp đi, rồi ngủ luôn thật.

Khi tôi tỉnh dậy, chiếc xe đã chạy tới một ngôi làng nhỏ sâu trong núi. Những thửa ruộng trải dài giữa muôn trùng núi non, lác đác đây đó những căn nhà nhỏ, con đường độc đạo chạy ngang qua làng cũng tĩnh mịch như thể không nỡ phá hỏng khung cảnh thanh bình này.

Một ngôi làng yên tĩnh như vậy đấy. Thi thoảng có thể nhìn thấy vài bảng chỉ đường vào suối nước nóng hay quán karaoke, nhưng đi mãi chẳng thấy chúng đâu. Các biển chỉ dẫn cũng dần dần biến mất, quang cảnh xung quanh càng lúc càng hiu quạnh,

sau cùng, cha dừng xe bên rìa một con đường phủ đầy đá sỏi.

"Chính là chỗ này đây."

Tôi đưa tay lên dụi mắt. Xung quanh chỉ có cây rừng dày đặc bao vây con đường nhỏ, tuyệt nhiên không có một dòng sông nào.

Để xem sao, tôi vừa nghĩ vừa mở cửa xe. Ngay lập tức, cả cơ thể như tê liệt vì khí lạnh không sao tả xiết, giống như vừa bị xịt nước đá lên người bằng bình phun sương vậy.

"Mặc ấm vào."

Cha nhắc, trong lúc lấy đồ câu từ cốp xe ra. Chắc ông nhận ra lời khuyên đã quá muộn bèn cởi chiếc khăn quàng đang quấn quanh cổ, đưa cho tôi.

Dĩ nhiên là tôi ngại ngần không nhận. Cái khăn đan tay xấu tệ hại, hơn nữa, tôi vẫn chịu được cái lạnh này. Nhiệt độ thấp thật, nhưng không khí trong lành giữa không gian xanh tươi lại khiến người ta khoan khoái.

"Vậy, ta đi nhé."

Cha không thuyết phục nữa, quàng lại chiếc khăn, bắt đầu len lỏi qua những hàng cây rừng.

Chúng tôi gạt những cành cây nhỏ chắn lối và tiến xuống con dốc thoai thoải. Sương sớm vẫn đọng trên những chiếc lá, mặt trời tỏa sáng rực rỡ.

Đi khoảng mười phút, khung cảnh càng lúc càng thoáng đãng. Xem chừng chúng tôi đã đến đích.

Một dòng sông nhỏ trong veo êm đềm chảy qua những thửa ruộng đã khô cằn...

Dòng sông tắm trong ánh sáng ban ngày, sắc rêu xanh phản

chiếu nhàn nhạt trong màu nước. Tôi thoáng thất vọng vì tưởng rằng nước bẩn, nhưng nhìn kỹ mới nhận ra một lớp thủy tảo đang đong đưa. Dòng sông trong tới mức có thể nhìn thấy những hạt cát nhỏ dưới đáy sông. Bờ bên kia cũng là rừng cây cổ thụ hùng vĩ trải dài. Những ngọn núi phủ tuyết trắng xóa thấp thoáng phía thượng nguồn.

Cảnh đẹp quá! Tôi thầm công nhận. Không hẳn là toàn diện, nhưng đủ để tạo bố cục cho một bức tranh từ bất cứ góc độ nào. Đúng là một địa điểm tuyệt cời để ký họa. Nhưng...

"Chỗ này mà câu được cá sao?"

Tôi lạnh lùng quay sang nhìn cha đang cầm sẵn cần câu bên bờ sông. Chẳng có con cá nào, nước lại quá nhiều tảo, không thích hợp với việc câu cá cho lắm.

"Chuyện câu cá tính sau, cha phải thong thả thưởng thức phong cảnh đã. Đây là buổi đi câu của cha, không liên quan đến cá, ha ha."

Tôi liếc xuống chân ông. Cha có vẻ phớt lờ cá thật, đi câu mà không chuẩn bị rổ đựng hay hộp trữ đá. Ông chỉ nặng nề buông mình xuống bên bờ sông, thả dây câu không gắn mồi xuống nước và thơ thẩn nhìn, thi thoảng lại bật cười một mình. Có gì đáng cười sao?

Một người kỳ lạ. Tôi mặc kệ và bắt đầu tìm chỗ vẽ. Sau khi trải tấm bạt ở cỗ đủ ánh sáng cùng tầm nhìn tốt, tôi mở ngay quyển sổ ký họa mới toanh. Cầm bút chì lên được năm phút, từ đầu ngón tay đến cánh tay, từ móng chân đến đùi, từ mông tới eo tôi đều bị cái lạnh xâm chiếm. Việc ký họa ngoài trời giữa mùa đông quả là khắc nghiệt, nhưng cũng thật vui. Không rõ tự khi nào tôi đã say sưa ngồi vẽ.

Sự tinh khiết của dòng sông này.

Vẻ uy nghiêm của những tán cây kia.

Cảm giác tê tê khi những làn gió vuốt ve da thịt.

Tôi không thể chép tất cả vào tranh, nhưng thi thoảng, khi vẽ lá cây, tôi lại có ảo giác rằng mình đang thực sự chạm vào những chiếc lá đó, khi vẽ dòng sông, dường như tôi đang nhúng ngón tay xuống làn nước lạnh buốt kia.

Có phải thứ gì đó từ tôi đã bay theo những chiếc là và bị cuốn trôi theo dòng sông kia không nhỉ? Cơ thể tôi cứ nhẹ nhõm dần đi trong lúc hoàn thành những nét phạc thảo cuối cùng và bắt đầu lên màu bằng nước. Việc học hành nghiêm chỉnh khiến tôi căng thẳng hơn tôi tưởng, nhưng trong khoảnh khắc này, gánh nặng đè trên vai thoáng chốc đã tan biến.

Thi thoảng cha bước đến ngắm nghía bức tranh tôi đang vẽ một cách hài lòng, ân cần hỏi "Con không muốn quàng khăn thật chứ?" rồi lại quay về chỗ ngồi.

Trong buổi sáng, tôi đã hoàn thành bức tranh đầu tiên, còn cha thì chẳng câu được con cá nào.

"Makoto đúng là chuyên gia vẽ tranh phong cảnh nhỉ?"

Cha hỏi tôi vào giờ nghỉ trưa, khi tôi đang bày mấy hộp cơm mẹ làm lên tấm bạt nhựa.

"Con không vẽ người à?"

Tôi lắc đầu, cơ thể ấm dần nhờ cà phê nóng trong bình giữ nhiệt.

"Con không vẽ."

"Sao vậy?"

"Con ghét người."

Trong lúc trả lời dứt khoát, gương mặt Saotome bỗng thoáng qua tâm trí, tôi khẽ bổ sung, "Một số thôi..."

"Ừm, vậy à?" Cha gật đầu ậm ừ và cầm gói cơm nắm lên, ngoạm một miếng thật to rồi tấn công trứng chiên, xúc xích và thịt viên. Cuối cùng, ông quay sang tôi.

"Cha cũng ghét một số người."

Ông nở nụ cười vô tư.

"Cha đã từng ghét cay ghét đắng."

"À, vâng."

Tôi thờ ơ đáp lại, nhón lấy một đùi gà chiên. Vị nước tương thơm lừng loang dần trong khoang miệng.

Vừa thưởng thức dư vị đó, tôi vừa vươn tay lấy một cục cơm nắm. Cha cắn một miếng dưa muối và nhìn tôi.

"Biết vì sao hôm nay cha rủ Makoto đi câu cá không?"

Rộp, rộp, rộp, rộp.

"Con biết."

Nhóp nhép, nhóp nhép, nhóp nhép, nhóp nhép.

"Hả, Makoto biết sao?"

Rộp, rộp, rộp, rộp.

"Con nói là con biết mà."

Nhóp nhép, nhóp nhép, nhóp nhép, nhóp nhép.

"Cha lấy cớ đi câu cá để có thời gian nói chuyện với con chứ gì?"

Cha ngừng nhai dưa muối.

"Hóa ra con biết thật."

"Rõ rành rành mà."

Với cha con, đi câu cá cũng có nghĩa là tạo cơ hội tâm sự. Tôi biết ngay, nhà nào chẳng có mấy cái nội tình sướt mướt kiểu này.

"Nếu con đã biết rồi thì cha nói luôn vậy."

Cha lộ vẻ nhẹ nhõm phần nào.

"Đúng vậy, cha đến đây vì có chuyện muốn nói với Makoto. Cha muốn chờ Makoto tự kể chuyện của mình, nhưng gần đây cha đã nhận ra, có lẽ cha chỉ đang trốn tránh chứ không phải đang chờ đợi. Hơn nữa, nhìn mẹ con dạo này không được khỏe, cha cũng rất đau lòng."

"..."

"Cha không biết giữa mẹ và con có chuyện gì, nhưng thấy mối quan hệ căng thẳng giữa vợ và con trai, cùng sống dưới một mái nhà, dĩ nhiên cha không khỏi lo lắng."

"Trông qua có vẻ yên ấm đấy, nhưng thật ra chỉ là hai bậc phụ huynh mang lớp mặt nạ vợ chồng. Kẻ làm con này cũng thấy lo lắng." Tính ngỗ nghịch nổi lên, tôi thử nói khích.

"Cái gì, ý con là sao?"

"Không có gì."

"Thôi nào, nói cho cha biết đi. Makoto cứ giải bày hết với cha đi."

"Vậy con nói đây", tôi sổ toẹt, "cha bắt đầu thấy việc kết hôn với mẹ là sai lầm, phải không?"

"Kết hôn?"

"Con thấy cha đang hối hận."

"Làm gì có chuyện ngốc nghếch như vậy chứ?" Cha nổi giận.

"Cha à, cha chưa bao giờ hối hận, dù chỉ một lần, vì đã cưới mẹ ư? Con nghĩ mẹ thì không như cha đâu."

Cha lập tức cao giọng, có lẽ vẫn chưa khám phá ra bản chất của mẹ.

"Mẹ con lúc nào cũng tràn đầy sức sống, không giống người nhạt nhẽo suốt ngày chỉ biết ru rú ở nhà như cha, mẹ con là người luôn có tinh thần thử thách bản thân. Chẳng rõ Makoto còn nhớ không, nhưng mẹ đã thử sức với biết bao nhiêu lĩnh vực mới, nào là hát Nagauta, nhảy nghệ thuật thời Edo... Cha luôn cảm phục ý chí tiến lên của mẹ. Con không biết cha đã được động viên bởi sức sống mãnh liệt đó như thế nào đâu."

"À vâng."

Tôi dửng dưng ngước mắt nhìn trời.

Tinh thần thử thách bản thân. Ý chí tiến lên. Sức sống mãnh liệt.

Tất cả những từ ngữ ấy không hề được nhắc đến trong lá thư chất chứa nỗi thất vọng của mẹ. Nhưng dường như cha thật lòng nghĩ vậy.

"Không chỉ mỗi chuyện học đâu, ngay cả việc làm thêm mẹ con cũng vô cùng nhiệt tình. Mẹ luôn vui vẻ dù là đi làm hay đi học, không lúc nào tắt nụ cười. Mẹ đã cứu cha trong suốt khoảng thời gian thất nghiệp..."

Làm thêm? Trong thời gian thất nghiệp?

Ê ê, chuyện quái quỷ gì thế?

"Vào thời điểm ấy, cha gần như gục ngã, không chỉ vấn đề tiền bạc mà trên cả phương diện tinh thần. Nếu không có sự tươi vui của mẹ con, thì chắc cha đã không vượt qua nổi.

Cuộc nói chuyện càng lúc càng chuyển hướng một cách bất ngờ, bỏ lại tôi đằng sau hoàn toàn mất phương hướng.

"... Bấy giờ lúc cha thất bại nặng nề nhất. Cha mẹ không nói cho con và Mitsuru biết, vì cha không muốn than thở những lời yếu đuối khiến hai con lo lắng. Cha quyết định giữ im lặng đến tận bây giờ, nhưng từ sâu thẳm trong lòng mình, có lẽ cha cũng chỉ muốn bản thân trông khá khẩm hơn trong mắt hai con mà thôi. Khi Makoto tự sát, cha hối hận vô cùng, cha bỗng nhận ra mình chẳng cần giữ thể diện, cha chỉ ước đã có dịp tâm sự nhiều hơn với con. Đáng ra cha nên thử chia sẻ, bất cứ chuyện gì, dù hữu ích hay vô ích... Ừm, bây giờ, con sẽ nghe chuyện của cha chứ?"

Đột nhiên tôi nhận ra, cha vừa qua mặt mình dễ dàng.

Trong khi tôi vẫn thu người, cha đã bắt đầu câu chuyện một cách nghiêm túc, không cho câu trả lời của tôi.

"Hồi Makoto đang học tiểu học, cha đột ngột thôi việc ở công ty cũ, một công ty thực phẩm. Những tháng ngày xui xẻo bắt đầu. Lúc ấy cha nói với các con rằng mình thôi việc vì phạm sai lầm trong công tác và phải chịu trách nhiệm, thật ra đó chỉ là lời nói dối. Tuy bản thân cũng có lỗi nhưng phần nhiều là do gánh hộ sai sót của cấp trên nên cha mới phải nghỉ. Một câu chuyện quen thuộc, đúng không?"

Cha nở nụ cười như tự nhạo báng.

"Do sự bất cẩn của họ mà công ty mất trắng hợp đồng với một chuỗi cửa hàng lớn. Toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu cha. Tình

hình thua lỗ kéo dài nên công ty cũng đang muốn tìm người mới để tái cơ cấu, nhưng chuyện bị phản bội bởi chính những người mà mình từng tin tưởng khiến cha cay đắng nhiều hơn là chuyện bị sa thải."

"Vì vậy mà cha đã căm ghét con người?"

"Sợ hãi thì đúng hơn. Tất cả mọi người trong công ty đều biết sự thật nhưng không một ai dám mở miệng bênh vực cho cha."

Trong khi cha kể câu chuyện mà tôi chưa hề hay biết đó, những cành tùng bách trên đầu lung lay theo gió, tiếng chim hót líu lo thi thoảng vẳng lại. Trên cao, mặt trời giữa trưa đang rắc xuống những hạt nắng vàng rực rỡ.

"Hơn nữa nền kinh tế thế giới đang suy thoái, mãi mà cha vẫn chưa quyết định được tiếp theo mình sẽ làm gì. Dù thế nào, cha vẫn muốn công việc cũ. Suy nghĩ, lên kế hoạch và triển khai những sản phẩm mới... Cha yêu thích quá trình đó biết bao. Dĩ nhiên, cha có thể nói ra những điều ích kỷ như vậy là nhờ có mẹ con. Chính vì có mẹ ở bên hỗ trợ mà cha không cần vội vàng đi tìm việc. Cuối cùng sau gần nửa năm thất nghiệp, cha thật sự rất mừng khi được đi làm ở phòng kế hoạch của công ty hiện tại. Cha đã nghĩ, vậy là mẹ con cũng có thể tiếp tục đi học những môn yêu thích."

"Thế nhưng, sự xui xẻo của cha vẫn chưa kết thúc. Lần này cha lại bị cuốn vào vấn đề rắc rối nảy sinh ở công ty mới."

Vấn đề rắc rối... Là vụ kinh doanh gian lận sao?

"Cha xui xẻo thật đấy."

Từ nãy đến giờ, tôi thẫn thờ lắng nghe câu chuyện, nhưng giọng nói than thở như người bị hại của cha khiến tôi phải tự nhủ bản thân đừng để bị mắc lừa. Chẳng phải nhờ sự việc đó mà cha từ một nhân viên quèn được lên thẳng chức trưởng phòng, vui

mừng đến mức nhảy chân sáo đó sao? Lại còn ngay trong buổi tối ban giám đốc và các vị trí cấp cao của công ty đã đồng loạt bị bắt giữ nữa chứ?Từ nãy đến giờ, tôi thẫn thờ lắng nghe câu chuyện, nhưng giọng nói than thở như người bị hại của cha khiến tôi phải tự nhủ bản thân đừng để bị mắc lừa. Chẳng phải nhờ sự việc đó mà cha từ một nhân viên quèn được lên thẳng chức trưởng phòng, vui mừng đến mức nhảy chân sáo đó sao? Lại còn ngay trong buổi tối ban giám đốc và các vị trí cấp cao của công ty đã đồng loạt bị bắt giữ nữa chứ?

"Là nhân viên mà cha hoàn toàn không biết gì về vụ gian lận ạ?" Tôi dè dặt nhìn cha. "Có thật cha không phải tòng phạm không?"

Cha làm một biểu cảm vô cùng hiền lành.

"Ban đầu cha không hề biết, đúng hơn thì bấy giờ giám đốc vẫn là một người chính trực, một kẻ lập dị với câu nói cửa miệng 'Kinh doanh không phải là bán sản phẩm mà là bán ý tưởng'. Ông ta vô cùng tham vọng, nhưng cha không tin lại dám dính dáng đến pháp luật. Cách đây khoảng hai năm, khi ông ta bắt đầu chạy theo những lập luận cực đoan như 'Sản phẩm tệ nhưng ý tưởng tốt thì người tiêu dùng vẫn sẽ mua', tình hình trở nên nghiêm trọng hơn. Tin đồn giám đốc đang bắt đầu một dự án kỳ bí với vài nhân vật thân tín chủ chốt bắt đầu lan truyền trong công ty. Những người phụ trách định tiến hành dự án đó một cách bí mật tuyệt đối, nhưng trước sau gì nội bộ cũng biết."

"Vậy là cha đã biết?"

"Ừm, trong cả công ty, không ai là không biết chuyện đó cả."

"Cha đã biết, tại sao không ngăn họ?"

"Cha đã ngăn cản không biết bao nhiêu lần. Mỗi khi ban giám đốc bắt đầu các hoạt động đáng ngờ, cha lại phản ánh trực tiếp

rằng, nếu cứ tiếp tục thì một lúc nào đó sẽ xảy ra vấn đề nghiêm trọng, và cho dù tốn thời gian, nhưng nên phát triển các sản phẩm trung thực một cách bền vững."

"Ồ..."

Thế giới như đảo lộn. Cái quái gì đây? Câu chuyện Purapura kể hoàn toàn không phải như vậy...

"Ngay lập tức, cha trở thành cái gai trong mắt ban giám đốc. Y như hồi trước ở công ty thực phẩm. Bàn làm việc của cha bị đẩy ra gần cửa sổ, cha không được giao bất kỳ công việc gì, đến mức chỉ còn nước viết đơn xin nghỉ. Nhưng cha vẫn kiên trì cố thủ. Nếu lại thất nghiệp thì không biết đến bao giờ mới tìm được việc khác, cha không muốn làm khổ mẹ con nữa. Tiền mua nhà chưa trả góp xong, còn tiền học phí của hai con... Cho dù bị dồn ép, chỉ cần còn đến công ty thì cha vẫn được nhận lương. Trong hai năm trời..."

Tiếng thì thầm của cha thật nặng nề.

"... Trong hai năm trời như vậy, cha tiếp tục đi làm như một người đã chết."

Gió từ phía Bắc tràn qua, thổi tung mái tóc xám của cha.

Tôi run rẩy với tay lấy chiếc cốc inox.

Cà phê đã nguội ngắt.

"Ở công ty, không ai giúp cha sao?"

Giọng tôi yếu dần. Tôi... không, Makoto đã hiểu lầm tai hại đến vậy sao?

"Cũng có người động viên cha, nhưng họ giúp được gì khi đối phương là ban giám đốc kia chứ."

"Những người bị bắt đều là tòng phạm của giám đốc?"

Tòng phạm ư? Ở địa vị của họ, có thể do dự nhưng không thể chống đối. Ngược lại, có những nhân viên mới kêu gọi bãi nhiệm giám đốc và tiến hành cải cách công ty. Cha là một trong số đó. Công ty đã mục nát thì chỉ còn giải pháp duy nhất là một cuộc cải cách toàn diện thôi."

"Tối hôm đó, không phải cha vui mừng vì được thăng chức sao?"

"Chính là vì được thăng chức đấy!" Cha thừa nhận ngay lập tức. "Cuối cùng cha lại được làm việc đàng hoàng ở phòng kế hoạch mà mình mong muốn. Tối hôm đó, cha và các nhân viên mới trẻ tuổi đã vô cùng phấn khích, quyết tâm phát triển bằng được những sản phẩm có chất lượng. Cha đã từng bỏ lỡ nhiều thứ, nhưng cha sẽ không bao giờ dễ dàng vứt bỏ cuộc sống của mình."

"..."

"Thế nào?" Trong khi tôi hoàn toàn câm lặng thì cha mỉm cười mãn nguyện, ưỡn ngực hỏi. "Có lẽ trong mắt con, cha chỉ là một nhân viên văn phòng buồn tẻ, một ông trung niên chán ngắt lúc nào cũng lắc lư trên những chuyến xe điện. Thế nhưng, cha tự cảm thấy cuộc đời mình thật ra đầy sóng gió, cung bậc nào cũng có. Cha muốn nói rằng, chuyện gì rồi cũng sẽ qua đi. Nghe dễ dàng quá phải không, nhưng sự thật là như vậy đấy. Nỗi buồn không kéo dài mãi mãi, và cả niềm vui, đến một lúc nào đó cũng sẽ phải kết thúc."

Cha cười ha hả như để che giấu sự ngượng ngùng, đám quạ đang chầu chực những hộp cơm trưa quanh tấm bạt giật mình, đồng loạt bay vút lên.

Tiếng đập cánh phần phật.

Những cánh quạ màu đen mất hút vào nền trời xanh thẳm.

Cảm giác cô độc chợt ập đến, khiến tôi xây xẩm.

Chả muốn động viên tôi, nhưng thật đáng tiếc, chuyện buồn nhất định vẫn chưa kết thúc.

Bởi vì cái chết của Makoto là vĩnh cửu tuyệt đối, dù là vài năm, vài chục năm hay vài trăm năm đi nữa.

Cậu ta mãi mãi chìm trong cái chết, bỏ mặc thế gian cùng những hiểu lầm không bao giờ còn cơ hóa giải...

11.

Thời tiết trên núi thật dễ thay đổi. Vừa quá trưa, mặt trời đã lặn xuống, mây kéo đến dày hơn. Không thể tập trung vào việc ký họa được nữa, tôi gọi cha về trong khi ông vẫn chăm chú thả dây câu.

Chúng tôi gần như bất động trên đường cao tốc, giữa những đoàn xe hơi kéo dài không dứt.

Giao thông ùn tắc đến khoảng hai mươi cây số, ba làn đường đều chật cứng, khó lòng di chuyển được. Cứ nhúc nhích đôi chút là lại phải dừng, như người thi thoảng lên cơn thiếu máu. Ai nấy đều lộ vẻ sốt ruột, bắt đầu bấm còi giục inh ỏi tứ phía mà chẳng thèm quan tâm đến xung quanh, nhưng bên cạnh tôi, cha vẫn bình thản nắm vô lăng, không hề nhíu mày lấy một cái. Thậm chí ông còn ung dung ngân nga một khúc enka theo băng nhạc đang mở.

Ngẫm lại, đây là lần đầu tiên tôi ngắm cha gần như vậy. Gương mặt tròn, chắc hỏi một trăm người thì cả trăm sẽ nhận xét là đôn hậu. Đôi mắt dường như không hề biết căm ghét con người. Làn da hồng hào so với lứa tuổi ngoài bốn mươi. Tuy từng nếm trải nhiều chuyện buồn bã, nhưng ông không hề có vẻ ảm đạm như Makoto.

"Con muốn hỏi thêm một câu nữa."

Tôi khẽ thì thầm.

"Nếu giờ cha ổn rồi, chuyện quá khứ ra sao cũng được phải không?"

Bỗng dưng tôi trở nên ngập ngừng.

"Còn thù hận trong quá khứ? Nỗi bất bình với ban giám đốc? Cha có dám khẳng định mình đã thôi căm ghét con người hay không? Con người còn gây ra những chuyện khủng khiếp hơn thế, chẳng qua cha không biết mà thôi."

Tôi nghĩ đến mẹ của Makoto.

Người mẹ ấy đang lén lút ngoại tình giấu giếm người cha.

Con người cha lại kể về bà ta như một vị cứu tinh đầy quyền năng.

Không chỉ Makoto, mà khắp nơi trên thế giới này, con người đều đang sống trong sự hiểu lầm lẫn nhau. Người ta cứ đắm chìm trong những hiểu lầm đáng buồn đó cho đến khi thành quen với chúng.

"Cha ghét chứ."

Yên lặng một lúc, cha mới đáp. Gương mặt căng thẳng phản chiếu trong chiếc gương chiếu hậu.

"Quá khứ vẫn tồn tại dù bây giờ cha có ổn thế nào. Hai năm - khoảng thời gian cha phải sống như người chết - không có cách nào bù đắp lại được. Cha chưa bao giờ nguôi căm ghét cấp trên, cha còn từng nghĩ, 'Đáng đời tay giám đốc bị truy tố.' Những suy nghĩ ấy khiến cha căm ghét cả bản thân mình."

"Nhưng..." Cha nói, "... nhưng trong một khoảnh khắc, những cảm xúc ấy đã hoàn toàn bị thổi bay."

"Khoảnh khắc?"

"Khoảnh khắc của ngày hôm đó."

"Hôm nào cơ?"

"Con không biết à?"

Nụ cười của cha chợt tan biến.

"Khoảnh khắc con sống lại."

"A."

Tôi sực tỉnh.

"Giây phút nhìn con thở yếu ớt vì uống quá nhiều thuốc ngủ, cha tưởng chừng tim mình ngừng đập. Dù thế nào, cha cũng phải vững vàng trước mặt mẹ con, nhưng lòng cha hoàn toàn trống rỗng, như thể trái tim đã đi đâu mất rồi. Cha cuống cuồng gọi xe cấp cứu, nhưng bác sĩ nói rằng coi như hết hy vọng, rằng có thể con sẽ phải sống thực vật suốt đời. Dù vậy, họ vẫn dốc lòng cứu con. Con còn ít tuổi, các y bác sĩ đã cố gắng hết sức để mang con trở về bằng mọi giá. Nhìn cảnh ấy, cha cảm động biết chừng nào. Và con hồi sinh một cách thần kỳ như để đáp lại nhiệt huyết của mọi người. Đúng lúc ấy cha đã nghĩ, người tốt hay kẻ xấu đều không còn quan trọng..."

Từng lời của cha cứ chậm rãi vang lên.

"Niềm hạnh phúc của cha trong khoảnh khắc con sống lại quá lớn, đủ để bù đắp cho tất cả những khổ đau từ trước tới giờ."

Tiếng còi xe vang lên phía sau chúng tôi. Như để trả miếng, thêm một tiếng còi từ đằng trước, lại thêm một tiếng nữa từ bên phải.

Tôi cứ ngoái theo từng tiếng còi xe, đôi mắt hoang mang đảo quanh liên tục.

"Không chỉ có cha, mà còn một người nữa cũng đã quyết định tương lai mình trong khoảnh khắc đó."

Tôi quay sang nhìn cha.

"Con có nhận ra không? Ngày sau khi con thoát chết trong gang tấc, tại bệnh viện, Mitsuru đột nhiên muốn trở thành bác sĩ."

"Hả?"

"Mitsuru nói năm nay sẽ không thi trường Y, thằng bé bảo có học nữa cũng không kịp. Nó dự định ôn tập lại trong vòng một năm, và sang năm sẽ thi lấy học bổng. Như thế, Makoto có thể đi học trường tư thục."

"..."

Tôi không biết nói gì nữa, đầu óc trở nên hỗn loạn.

Mitsuru ấy ư? Có thật không vậy? Nói dối. Không thể có chuyện ngu ngốc như thế được.

Dù cố gắng phủ nhận, nhưng đâu đó trong trái tim mình, tôi biết rằng cha không nói dối.

Tôi vừa suy nghĩ vừa tựa vào lưng ghế.

Tôi mơ hồ nhận ra, từ khi tôi trở thành Kobayashi Makoto - nghĩa là từ vụ tự sát của Makoto trở đi, cái gã Mitsuru xấu miệng đó chưa lần nào châm chọc tôi về vấn đề chiều cao cả.

"Có chuyện gì?"

Chúng tôi về đến nhà vào khoảng 9 giờ. Chắc Mitsuru đang ở trong phòng, có ánh sáng hắt ra từ khe cửa nhưng gõ thử thì không ai đáp lời. Tôi bèn tự mở cửa thì thấy Mitsuru đang ngồi học trên bàn.

"Tao cho mày vào đây à?"

Không hề ngoái lại, Mitsuru cất giọng cay nghiệt như mọi khi.

"Muốn xác nhận vài chuyện."

Tôi vào luôn vấn đề chính.

"Năm nay anh bỏ thi trường Y là vì em sao?"

"Đùa à?"

Mitsuru cười khẩy, vẫn không thèm quay lại.

"Chẳng qua là không kịp thôi. Không mày tao là anh trai mày, nên đầu óc cũng không tốt lắm."

Những từ ngữ gay gắt và những lời lẽ dư thừa đáng ghét vẫn y như mọi khi.

"Với lại tao đã thử tìm hiểu rồi, học phí trường Y cao hơn tao tưởng nhiều. Tao định khi nhập học sẽ đi làm thêm để chi trả phí tổn, nhưng thấy đặt cược vào kỳ thi học bổng năm sau thì đảm bảo hơn, nên tao đổi hướng, có thế thôi."

Dứt lời, Mitsuru lại cúi xuống cuốn sách bài tập.

"Còn một câu hỏi nữa." Tôi lên tiếng. "Có phải vụ tự sát của em là nguyên nhân khiến anh quyết định trở thành bác sĩ không?"

"Chẳng liên quan gì đến mày, do ảnh hưởng từ bác sĩ điều trị của mày thôi."

Mitsuru nói bằng giọng đều đều gần như vô cảm.

"Tận mắt quan sát công việc của một bác sĩ khi âm thầm dốc hết sức, cố gắng cứu lấy sinh mạng con người, tao hơi cảm động. Chứng kiến niềm hạnh phúc của cha mẹ, tao bắt đầu nghĩ rằng công việc này cũng không tệ. Chỉ vậy thôi. Dù bệnh nhân là mày, là người ở phòng bên cạnh, hay thậm chí là một con khỉ đi nữa cũng chẳng khác gì nhau. Hết."

Cây bút chì bấm trong tay Mitsuru bắt đầu di chuyển, nhưng tôi vẫn ở yên trước cửa.

"Thêm một câu nữa."

"Vẫn còn sao?"

"Một câu cuối cùng thôi."

"Là gì?"

"Thật không?"

"Hả?"

"Có thật là một con khỉ thì cũng chẳng khác gì không?"

Cây bút chì của Mitsuru dừng lại.

Bờ vai xuôi giống Makoto, lọn tóc sau gáy cũng ở vị trí y như Makoto, tất cả đều bất động trong vài giây.

"Chuyện đó thì thằng ngốc như mày tự nghĩ đi."

Chiếc ghế đột ngột quay lại kêu kít một cái, gương mặt Mitsuru đáng sợ đến mức tôi bất giác giật lui ra sau.

"Tự nghĩ đi." Mitsuru lặp lại lần nữa, lườm tôi bằng ánh mắt có thể chọc thủng hai lỗ trên người. "Từ khi tao nhận biết được mọi thứ, tao đã có một thằng em trai bên cạnh, nhưng luôn chậm chạp, ngốc nghếch, nhu nhược, chỉ biết ra vẻ ở nhà, bạn bè thì không có, quanh năm suốt tháng quẩn chân tao. Tao chăm sóc nó, không rời mắt khỏi nó, thằng em trai lúc nào cũng ở trong tầm mắt tao mười bốn năm trời ấy đột nhiên nằm chết trên giường trong một buổi sáng bình thường không có gì xảy ra. Lại còn là tự sát. Tự mình giết mình. Tao cảm thấy như thế nào, mày tự nghĩ xem."

Càng nói, giọng Mitsuru càng lạc đi, cuối cùng thì thầm "Xong"

và quay lại bàn học. Anh ta không nhìn tôi thêm lần nào nữa, cây bút chì chạy đều đặn trên cuốn sách bài tập.

Trong một thoáng, tôi đứng sững tại chỗ như người đánh bóng hụt ba trái liên tiếp, cuối cùng quay gót, nặng nề lê bước trở về phòng.

Đêm hôm đó, tôi trằn trọc không ngủ được.

Chuyện của cha. Chuyện của Mitsuru. Những thứ chẳng thể cứu vãn ngày càng tăng, cảm giác tội lỗi khi phải giấu giếm gia đình họ sôi sục trong lòng, tất cả đều khiến tôi day dứt khôn nguôi.

Ngày hôm nay quá sức nặng nề, tôi khó lòng đảm nhiệm thỏa đáng vai trò người thay thế.

Tôi không thể chịu nổi cảm giác hối tiếc này. Mọi chuyện đáng ra không tồi tệ đến thế.

Người nên nghe câu chuyện của cha hôm nay là Makoto chân chính.

Tôi muốn Makoto đã chết nghe được giọng nói của Mitsuru...

Vùi mặt trong chiếc gối màu xanh cỏ và gặm nhấm nỗi đau đớn riêng mình, mũi tôi nghèn nghẹt, có thứ gì âm ấm chảy xuống má.

Đúng lúc đó, một giọng nói quen thuộc từ trần nhà vọng xuống.

"Đang khóc sao?"

Lâu rồi không gặp, là Purapura.

Nhưng giờ tôi chỉ muốn ở một mình.

"Không phải tôi."

Tôi lẩm bẩm, rồi chui vào chăn.

"Đó là nước mắt của Makoto."

12.

Những tông màu của gia đình Kobayashi dường như đang thay đổi từng chút một trong tôi.

Nghĩa là đen mà bỗng dưng thành trắng, những chuyện mà tôi tưởng đơn giản, hóa ra lại có vô số mảng màu khác còn ẩn giấu.

Có đen thì cũng có trắng.

Có đỏ thì cũng có xanh và vàng.

Có màu sáng và cũng có màu tối.

Có màu thật đẹp, cũng có màu khó coi.

Tùy theo từng góc độ mà ta có thể nhìn thấy sắc màu nào.

Từ sau chuyến câu cá, tôi không còn né tránh cha nữa. Vốn dĩ hai chúng tôi không nói chuyện nhiều nên không thể đột nhiên nói suốt ngày, được cái là những cuộc trò chuyện đã trở nên tương đối bình thường. Mỗi quan hệ với Mitsuru vẫn y như cũ, chạm mặt là gây sự, nhưng tôi cũng không bực bội với đồ xấu miệng đó như trước kia nữa. Ngẫm lại thì việc cãi nhau với Mitsuru cũng là một cách xả stress khá tốt.

Cứ như vậy, tôi dần quen với gia đình ở trọ của mình, nhưng ác cảm tâm lý đối với chuyện ngoại tình của mẹ vẫn là chướng ngại trong lòng, không sao xóa bỏ được.

Suy cho cùng, ai cũng có lỗi lầm, ngay cả tôi cũng vì tội lỗi ở kiếp trước mà phải sống trong tình trạng thế này. Cứ lải nhải mãi về những chuyện đã qua thì ích kỷ quá. Biết vậy nhưng cứ mỗi lần

nhìn thấy mẹ là tôi lại tỏ thái độ, chẳng hạn như nói những câu móc máy cũ rích, "Quả là người tốt đẹp làm sao," "Đừng nên lừa gạt một người nhẹ dạ như cha chứ." Về phần mẹ, sau khi việc gửi thư thất bại thì bà chỉ còn biết lặng lẽ quan sát thái độ của tôi.

Rắc rối ở chỗ, trong tình trạng khó xử hiện tại, chúng tôi lại có vấn đề vô cùng quan trọng cần trao đổi.

Đó là về kỳ thi vào cấp ba.

Ngày thi càng lúc càng gần trong khi tôi vẫn hoang mang vì mối quan hệ với nhà Kobayashi và chưa ra được quyết định cuối cùng nào về việc chọn trường. Tôi thì khăng khăng, "Con chỉ thi vào trường công lập thôi." Hai bậc phụ huynh thì khuyên, "Nguyện vọng một thì con để trường công lập cũng được, nhưng đăng ký thêm cả trường tư thục để dự phòng nhé." Đến cả Mitsuru cũng bắt đầu lên tiếng, "Tao sẽ đi học Y khoa bằng học bổng nên Makoto cứ chọn nguyện vọng đơn vào trường tư thục đi." Mọi việc càng lúc càng nằm ngoài tầm kiểm soát.

Với thành tích tệ hại của tôi thì mọi người lo lắng không hề thừa, tôi cũng hiểu tư tưởng không muốn con em mình thành một thằng thất học. Nhưng đứng ở vị trí của tôi, nghĩ đi nghĩ lại cũng vẫn thấy việc bỏ ra một số tiền lớn để học trường tư thục trong vỏn vẹn năm tháng là một hành động hết sức ngu ngốc.

Tình hình quá lộn xộn nên tôi vẫn né tránh việc nói chuyện với cha mẹ, nhưng giờ không thể né thêm được nữa.

Giáo viên, phụ huynh và thí sinh dự thi.

Tổ hợp phiền phức này sắp phải đối mặt với ngày xác nhận nguyện vọng sau chót.

"Ừm, cũng hơi trễ nhưng các buổi gặp gỡ trao đổi ba bên sẽ bắt đầu từ tuần sau. Đây là dịp cuối cùng nên phụ huynh của các

trò nhất định phải đến đấy."

Thầy Sawada thông báo trong tiết sinh hoạt chủ nhiệm cuối ngày thứ Hai, 14 tháng Mười hai. Ba ngày nữa là kỳ thi cuối học kỳ hai, và khoảng mười ngày sau sẽ bắt đầu kỳ nghỉ đông.

"Mỗi học sinh có thời gian trao đổi là mười lăm phút, thay đổi tùy tình hình mỗi trò. Thứ tự sẽ được sắp xếp theo danh sách lớp, nhưng do diễn ra trong ba ngày nên phụ huynh của trò nào bất tiện về thời gian có thể báo trước với tôi. Giờ tôi sẽ đọc tên từng trò lên lấy lịch hẹn."

Thầy Sawada vừa đảo mắt nhìn quanh lớp, vừa đọc to từng cái tên.

Tôi được phát một tờ giấy viết tay với dòng chữ: Thứ Hai, chiều, từ 5:30 đến 5:45. Chắc đây sẽ là mười lăm phút cực kỳ căng thẳng, nhưng thôi, mặc kệ.

Điều tôi lo lắng là khi đưa tờ giấy này, thầy Sawada kèm theo một câu khá bí ẩn.

"Ừm, tôi đã trao đổi nhiều lần với mẹ của trò Kobayashi rồi."

Thầy nở nụ cười nhẹ, nhìn gương mặt đờ đẫn của tôi và đột ngột đổi hướng câu chuyện.

"A, nhắc mới nhớ, thầy Amano có nhờ tôi chuyển lời cho trò."

"Thầy Amano ạ?"

"Sau khi tan học, trò đến gặp thầy ấy nhé. Hình như thầy ấy có thứ muốn đưa cho trò thì phải."

"Dạ?"

Cái gì vậy nhỉ, tôi nghiêng đầu tự hỏi.

Thầy Amano - cố vấn câu lạc bộ mỹ thuật - là một ông già ít nói đến mức tôi cảm thấy dường như thầy dùng cọ và màu thay cho miệng. Thỉnh thoảng thầy cũng tư vấn rất xác đáng, nên thật tâm tôi âm thầm tin tưởng thầy. Từ khi không đến câu lạc bộ mỹ thuật nữa, tôi cũng chưa gặp thầy Amano, không hiểu thầy muốn đưa cho tôi thứ gì.

Dù thấy hơi lạ nhưng tôi vẫn đến phòng dụng cụ nằm bên cạnh phòng mỹ thuật. Hầu như lúc nào thầy Amano cũng ở đó, nhưng hôm nay gõ cửa mãi mà không có động tĩnh gì. Chẳng lẽ thầy đang ở phòng giáo viên?

Tôi bỏ cuộc, quay người đi.

Đột nhiên, tóc như bị kéo giật về đằng sau, tôi buộc phải xoay người lại lần nữa.

Ở phía đó là phòng mỹ thuật.

Mùi sơn dầu xộc vào mũi khiến lòng nôn nao. Bị kéo lại bởi một lực hấp dẫn thần bí, tôi đứng trước cửa phòng mỹ thuật thân quen. Căn phòng tối tăm sau lớp kính mờ không có lấy một bóng người. Nhắc mới nhớ, tất cả các câu lạc bộ đều bị cấm hoạt động trước kỳ thi thì phải. Nghĩ đến đây, lòng tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Tôi hoan hỉ mở cửa.

Vừa bước vào, cảnh tượng kỳ dị trong căn phòng tưởng như không người khiến tôi giật nảy mình.

Rèm dày buông bốn phía, những tia nắng chiều màu đỏ gạch không thể lọt qua nổi. Ngay giữa không gian trống trải ảm đạm là chiếc giá vẽ duy nhất dựng trơ trọi, có treo một khung tranh. Chỉ cần thoáng nhìn mảng màu xanh mướt trên nền vải, tôi lập tức nhận ra bức tranh của mình. Bức tranh do Makoto bắt đầu và tôi là

người tiếp tục. Tôi đã định sẽ hoàn thành nó đàng hoàng sau kỳ thi lên cấp ba kết thúc.

Một bóng người nhỏ nhắn đứng ngay trước giá vẽ.

Xung quanh người ấy dường như có không khí hắc ám, hẳn là do tuýp màu vẽ đen sì "hắn" đang cầm.

Tuýp không đậy nắp, màu dầu đen bóng mấp mé tràn ra ngoài. "Hắn" từ từ giơ tay, chực tô lên bức tranh của chúng tôi. Gương mặt nhìn nghiêng kia..."

"Hiroka?"

Không thể nào, tôi vừa tự nhủ vừa cất tiếng gọi.

"Hắn" giật mình quay lại.

Quả nhiên là Hiroka, cô đang nhìn chằm chằm vào tôi bằng đôi mắt chất chứa sự căm ghét mơ hồ, tuýp màu trong tay vẫn hướng về phía khung tranh.

"Tại sao..."

Tại sao? Hiroka... và bức tranh của tôi...

Tôi muốn hỏi nhưng không thể thốt nên lời. Ánh mắt tăm tối của Hiroka khiến lòng tôi chùng xuống.

Giữa căn phòng mỹ thuật đắm chìm trong sắc màu u buồn của buổi chạng vạng, dường như Hiroka đang sợ hãi. Tôi bỗng hằn học, bỗng tức giận vô cớ, và đồng thời cũng hoảng sợ với chính những cảm xúc của bản thân.

"Được rồi."

Định thần lại, tôi cất tiếng thì thầm.

"Bức tranh đó tôi vẽ cho Hiroka, Hiroka muốn làm gì cũng được."

Trong khoảnh khắc đó, sinh vật quyến rũ mê hoặc tôi từ trước tới giờ đột nhiên biến thành một cô gái nhỏ vô cùng mỏng manh.

Như được giải tỏa, Hiroka cụp mắt xuống. Và rồi không báo trước, những giọt nước mắt to tướng lã chã rơi, cùng lúc màu vẽ trào ra khỏi cái tuýp không đóng nắp nhỏ xuống sàn phòng.

"Kỳ lạ quá... Hiroka, kỳ lạ quá... Hiroka điên mất rồi..."

Bỏ tuýp màu dầu lên giá vé, Hiroka òa khóc như thể bùng cháy.

"Hiroka rất thích những thứ xinh đẹp, thích lắm, vô cùng thích, nhưng thi thoảng lại muốn phá hủy chúng. Hiroka muốn tự tay phá hủy chúng thật thê thảm. Điên rồi, Hiroka điên rồi."

Tôi bước lại gần Hiroka, đặt tay lên bờ vai run rẩy của cô.

"Không chỉ mình Hiroka đâu..."

...

Sắc màu tươi tắn từ Hiroka đã rọi sáng cho những tháng ngày tăm tối của Makoto. Đáng tiếc tôi không thể nói điều đó cho cô.

Nhiều khi ta không nhận ra, chính bản thân đang vô tình cứu giúp hoặc làm tổn thương ai đó.

Cuộc đời này đa sắc đến nỗi chúng ta luôn lạc lối.

Không biết màu nào mới là màu thật sự.

Không biết màu nào mới là bản thân mình.

"Muốn làm chuyện đó ba ngày một lần rồi lại muốn vào tu viện

một tuần một lần. Muốn mua quần áo mới mười ngày một lần rồi lại muốn mua trang sức mới hai mươi ngày một lần. Muốn ăn thịt bò hằng ngày, muốn sống thật lâu, thế nhưng cứ cách một ngày lại muốn chết đi. Hiroka thực sự kỳ lạ lắm phải không?"

Tôi nhìn Hiroka đang bất an điểm lại cuộc sống của mình.

"Hoàn toàn không, như thế là quá bình thường đấy chứ."

Tôi dứt khoát khẳng định, rồi nói khẽ.

"Có điều nên bỏ ngay ý tưởng muốn chết đi."

Không hiểu sao tôi lại lo lắng, nhưng khóc đã đời rồi, Hiroka lập tức khôi phục trạng thái bình thường, hớt hải la lên "Hiroka trễ giờ hẹn mất rồi!" và chạy biến.

"Hiroka không thể nhận bức tranh được, nếu không một lúc nào đó, Hiroka sẽ phá tanh bành cho mà xem. Thế nhưng, Makoto hãy vẽ đến cùng, và trân trọng nó nhé." Hiroka nhắn tôi kèm theo một nụ cười.

Một cô gái nhỏ đầy màu sắc, vừa khóc lại cười ngay, vừa tự làm khổ bản thân lại vừa giày vò người khác. Tôi hứng thú với cô như với một sinh vật bí ẩn hơn là một người con gái, tiếc là chẳng mấy chốc tôi sẽ không còn được nhìn thấy cô nữa.

Băng qua một quãng đường dài để đến phòng giáo viên, quả nhiên thầy Amano ở đó.

"Ôi chao, trò Kobayashi đến trễ vậy."

Thầy nói bằng giọng khàn khàn như mọi khi và trao cho tôi một phong bì khổ lớn.

"Đây là thứ mà mẹ trò đã nhờ thầy đưa cho trò."

Thứ?

"Thầy định nhờ thầy Sawada đưa cho trò vào buổi trao đổi giữa giáo viên và gia đình học sinh, nhưng, ừm, thầy nghĩ thứ như thế này nên đưa sớm thì hơn."

Thứ như thế này?

Không đoán ra được "thứ như thế này" là gì, tôi nhận lấy phong bì, nó không dày, có thể cuộn lại cầm bằng một tay.

"Ừm, việc học cũng quan trọng, nhưng sau kỳ thi, hãy quay lại câu lạc bộ mỹ thuật nhé. Không có trò, dường như nơi ấy không còn được như xưa..."

Thầy Amano cúi xuống nhìn tôi với vẻ ngượng ngùng, tôi cũng gật đầu ngượng ngùng đáp lại, cảm ơn thầy rồi rời khỏi phòng giáo viên.

Tôi nhanh chóng quay về phòng học, vội vàng mở phong bì ra.

Bên trong là một thứ mà tôi không ngờ tới...

13.

Bữa tối cùng ngày, tôi bước xuống cầu thang với phong bì xanh cầm trên tay. Hiếm khi tất cả thành viên gia đình tập trung đầy đủ ở phòng khách như thế này.

Cha, mẹ, Mitsuru, sắc thái trên mặt ba người căng thẳng khác thường.

"Mọi người có chuyện thực sự cần nói với Makoto."

Khi cả ba người đồng loạt quay sang nhìn tôi, mẹ lên tiếng đại diện.

"Ừm, con cũng có chuyện muốn nói."

Tôi khẽ gật đầu và chìa phong bì trên tay ra.

"Cái này do thầy giáo ở câu lạc bộ mỹ thuật đưa cho con."

Sắc mặt mẹ thay đổi ngay lập tức, cha và Mitsuru cùng nhìn nhau rồi đồng thanh kêu "A" một tiếng. Rõ ràng ngoài tôi ra, tất cả mọi người đều biết

Tôi đưa phong bì cho mẹ rồi ngồi xuống bên cạnh Mitsuru. Mùi bắp cải cuộn trên bàn xộc vào mũi, những món ăn bày trên bàn bắt đầu nguội lạnh nhưng chẳng ai muốn đụng đũa.

"Xin lỗi con nếu mọi người làm những chuyện thừa thãi."

Mẹ vẫn là người phá tan sự tĩnh lặng.

"Chuyện trường cấp ba, cha mẹ vẫn trông chờ vào ý chí của Makoto, nhưng đây là một trong rất nhiều khả năng... Không nói

chuyện thi đỗ hay không, mọi người chỉ mong con có thể vui vẻ đến trường mỗi ngày."

"Con biết..." Tôi nói, "... con biết rồi, cả nhà mất công quá..."

Giây phút mở phong bì, tôi hiểu, đây không gì khác hơn là tấm lòng của mẹ.

Trong phong bì là một tập tài liệu về trường cấp ba tư thục nghệ thuật. Tôi đã từng nghe nói về ngôi trường đặc biệt này - nơi có các khoa chuyên đào tạo âm nhạc và mỹ thuật, ngoài ra, các khoa khác được phép lựa chọn số lượng học trình. Học sinh khoa mỹ thuật có thể học vẽ đến mười sáu giờ một tuần.

Tôi say sưa đọc ngấu nghiến những tư liệu ấy.

Trang thiết bị đương nhiên cũng vô cùng đầy đủ. Trong hình chụp, phòng mỹ thuật y hệt thảo nguyên rộng lớn, những bức tượng thạch cao làm mẫu xếp phía sau như một đàn cừu đông đúc. Giảng viên đều là tên tuổi lớn từ các đại học mỹ thuật, từng giảng dạy tại những trường đại học danh tiếng ở Paris hay New York. Nhà trường còn chu đáo tổ chức các buổi hội thảo với khách mời là nghệ sĩ đang hoạt động trong giới. Tỉ lệ đỗ vào các trường đại học mỹ thuật hay học viện nghệ thuật rất cao, và tất nhiên, phí nhập học và học phí cũng cao khủng khiếp.

"Mitsuru đã nói với cha mẹ về ngôi trường này đấy. Nếu vào đây, việc học của Makoto sẽ rất thú vị đúng không?"

Ánh mắt tôi và Mitsuru chạm nhau, anh im lặng quay đi chỗ khác.

"Mẹ hoàn toàn không biết có ngôi trường như vậy, nhưng khi nghe chuyện, mẹ cảm thấy đây là nơi thích hợp với Makoto... Mẹ đã thử gọi điện cho thầy Sawada...

Khi thảo luận với mẹ, thầy Sawada đã giải thích rằng, khoa mỹ

thuật của trường này tỉ lệ cạnh tranh cao nhưng không quá chênh lệch trình độ. Trong quá trình học sẽ có các bài thực hành được tính rất nhiều điểm đánh giá bên cạnh việc kiểm tra lý thuyết, nên tôi có cơ hội đạt kết quả tốt.

"Hai hôm trước, mẹ con đã cất công đến đây để khảo sát đấy."

Cha xen vào giữa chừng, mẹ ngượng ngùng nhìn xuống.

"Trường nằm ở rìa thành phố, nhưng vẫn trong nội thành Tokyo nên mẹ muốn đi thử xem từ nhà mình đến đó là bao xa. Mẹ không muốn mang lại cho Makoto niềm vui không trọn vẹn. Hơi xa một chút nhưng vẫn đi được, mất khoảng một tiếng nếu đi xe buýt và tàu điện. Có một quãng đi bộ từ trường ra ga nhưng đường rất yên tĩnh, lại nhiều cây xanh."

Nói đến đây, mẹ đứng dậy ra ngoài. Khi quay trở lại, trên tay bà là quyển giới thiệu về trường cấp ba ấy.

Tôi đón lấy tập sách nặng nề được in màu toàn bộ, vô cùng hào nhoáng. Trên bìa là một ngôi trường hiện đại màu xám bạc.

"Một nơi thật tuyệt vời, đúng không?"

Mẹ nói với tôi đang chăm chú vào tập sách.

"Đây là sách nội bộ trường tự phát hành, đương nhiên sẽ toàn những điều tốt đẹp. Mẹ thì muốn nhiều thông tin hơn nữa nên đã nhờ thầy Sawada nói chuyện với thầy giáo ở câu lạc bộ mỹ thuật để tìm giúp thêm tư liệu."

Thế là hôm nay, những tư liệu đó đã đến tận tay tôi.

"Mẹ đã định giấu Makoto, chờ hôm nay có mặt cha và Mitsuru, cả nhà cùng nói chuyện với con."

Từ nãy đến giờ mẹ nói rất nhiều, giống như đang tự bào chữa.

Hẳn là do trông gương mặt tôi đáng sợ quá, nhưng tôi không hề giận dữ.

Mẹ. Cha. Mitsuru. Thầy Sawada. Thầy Amano. Nghĩ đến việc họ bí mật làm tất cả những điều này vì tôi, lòng tôi chợt bối rối, trái tim giao động một cách kỳ lạ.

"Mày học ở đây được đó, Makoto."

Mitsuru nhìn thẳng vào tôi.

"Mày là một thằng ngốc, yếu đuối, chậm chạp, chẳng làm được gì ra hồn nhưng từ xưa đến giờ lại vẽ rất đẹp. Đi học trường này và vẽ những gì mày thích đi."

"Con đừng lo lắng chuyện tiền nong." Cha cũng quay sang nhìn tôi. "Lúc trước cha mẹ có khuyên con thi vào công lập, nhưng không hẳn chỉ vì tiền đâu. Cha mẹ muốn Makoto có mục tiêu rõ ràng thay vì sống hời hợt cho qua ngày. Nói sao nhỉ... Cha muốn nhìn thấy dáng vẻ của con khi cố gắng hết sức. Nhưng hướng đến điều mình yêu thích cũng là một mục tiêu đúng không?"

"Thầy Sawada kể rằng giáo viên ở câu lạc bộ đánh giá rất cao tranh của Makoto." Giờ lại đến phiên mẹ nhìn tôi. "Thầy nhận xét là những bức con vẽ đều rất thu hút, chưa bàn đến kỹ thuật nhưng có nhiều người hâm mộ lắm đấy... Nghe đến đây, mẹ đã rơi nước mắt..."

Thậm chí bây giờ mẹ cũng đang rưng rưng nước mắt rồi.

Tôi đón nhận ánh mắt của ba người, chưa bao giờ lòng tôi hét lên mạnh mẽ đến thế.

Makoto, cậu đã quá vội vàng.

Không phải tất cả đã quá muộn rồi sao?

Cậu đã quá vội vàng rồi...

"Con cảm ơn."

Vừa hồi hộp vừa đau đớn, tôi ngó xuống bìa quyển giới thiệu một lần nữa.

Những hàng cây xanh mướt bao bọc sân trường. Những gương mặt tươi cười của học sinh lên lớp trong bộ đồng phục thật đẹp. Cả khu trường khổng lồ như một sân vận động Olimpic.

"Mẹ đã vô cùng ngạc nhiên khi xem các tư liệu của thầy Amano. Mẹ hoàn toàn không biết có một môi trường như thế, càng đọc thêm tư liệu, mẹ càng phấn khích; càng biết nhiều hơn, mẹ càng thấy tuyệt vời. Nếu con được học ở một thiên đường như vậy, thật tốt biết bao..."

"Thế nhưng..." Tôi ngắt lời mẹ, "... thế nhưng con đã quyết định sẽ học ở một trường công lập bình thường rồi."

"Tại sao?"

"Sao cơ?"

"Thằng khốn, mày nói gì vậy?"

Trước ba người vừa đồng thanh lên tiếng, tôi nặn ra nụ cười gượng gạo.

"Tại vì con đã hứa rồi. Con đã hứa với Saotome là sẽ cùng thi vào một trường."

"Saotome?"

"Một người bạn cùng lớp con."

"Con đã quyết định thi vào trường nào rồi à?"

"Chuyện quan trọng mà mày quyết định chỉ vì lý do đó sao?"

Tôi nói với Mitsuru đang nổi giận.

"Cậu ấy là người bạn đầu tiên của em mà."

Có gì đó nóng ran trào lên trong cổ họng. Nếu khóc bây giờ thì thật thảm thương, nhưng tôi rất muốn khóc.

"Người bạn đầu tiên mà em có được."

Sống mũi rồi mắt tôi cay xè, bìa quyển sách nhòe dần rồi biến mất.

Dù có bị cười là thằng ngớ ngẩn đi chăng nữa, đối với tôi, đôi giày thể thao 2.180 yên mà Saotome đã chỉ cho tôi là đôi giày quý giá nhất trên thế gian này, không gì có thể thay thế được.

"Thật sự con đã sợ hãi... Không chỉ chuyện thi cử, mà con hoàn toàn không tự tin vào việc học phổ thông..."

Trái tim vẫn đang dao động dữ dội, nhưng tôi phải nói cho bằng hết.

"Con đã thất bại ở cấp hai vì xuất phát quá chậm, không thể bắt nhịp với mọi người. Một bước chậm ban đầu đã khiến cả quá trình rối loạn, dần dà không thể tiến lên được nữa. Càng bị bỏ xa, cơ thể càng cứng ngắc, và rồi con trở thành một đứa vô dụng."

Đúng rồi, có lẽ mọi thứ là như vậy...

Nghĩ về tâm trạng của Makoto khi bị bỏ rơi lại phía sau, tôi cao giọng hơn.

"Nhưng vẫn có người chịu đứng lại và ngoái nhìn về đằng sau, giống như Saotome vậy. Có lẽ con đã quá ngây thơ, nhưng quả thật con hạnh phúc lắm, cơ thể cũng khỏe khoắn trở lại... Con tin nếu trở thành bạn của Saotome, con cũng có thể kết bạn với những

người khác nữa. Từng người một, từng chút một, con sẽ có nhiều bạn hơn và dũng cảm đối diện với cuộc sống cấp ba bằng cách nào đó. Ban đầu chậm một bước nhưng con vẫn tin mình có thể từ từ lấy lại phong độ. Đi học, đùa giỡn với bạn bè, tan trường cùng nhau ghé đến chỗ này chỗ kia... Con muốn cuộc sống học đường như vậy, muốn những điều giản đơn như vậy..."

Tôi cũng muốn Makoto thực sự có thể trải qua thời phổ thông bình thường ấy. Cố kìm những giọt nước mắt trực trào ra, tôi suy nghĩ từ tận đáy lòng.

Nỗi cô độc của Makoto.

Sự bất an của Makoto.

Mong ước của Makoto.

Tôi hiểu rõ hơn ai hết.

"Nhưng... con thật sự ổn chứ? Đây là cơ hội để con tập trung cho chuyên ngành yêu thích mà?"

Cha vươn người về phía tôi nhắc nhở và nhận lại cái gật đầu dứt khoát.

"Lên cấp ba rồi, con sẽ tiếp tục tham gia câu lạc bộ mỹ thuật. Con vẫn chưa xác định mình có theo đuổi và lựa chọn hội họa làm nghề nghiệp tương lai hay không, đến bây giờ, con vẫn chỉ vẽ vì niềm yêu thích."

Dù đã có lỗi với mẹ - người đã cất công đến tận trường khảo sát, nhưng tôi vẫn còn một tương lai rất dài, việc học mỹ thuật chuyên môn để lên đại học vẫn chưa muộn.

Tôi đã nói xong mà trong phòng vẫn im lặng như tờ, chỉ có tiếng lạch cạch của cửa sổ bị gió lay và tiếng đồng hồ điểm từng giây tích tắc. Cha mẹ và Mitsuru đều không nói gì, chỉ lặng im nhìn

chằm chằm vào tôi. Dù chẳng ai lên tiếng nhưng qua ánh mắt ấy, tôi biết mọi người đã chấp nhận quyết định này.

"Con đói rồi."

Người đầu tiên mở miệng là Mitsuru.

"Được rồi, ăn thôi nào. Hôm nay mọi người đều làm một ly nhé."

Tiếp đến là cha, ông nói với nụ cười toe toét, miệng rộng đến tận mang tai như thần Ebisu.

"Makoto cũng uống nhé, con đã trở thành người lớn thật rồi."

Thế là vấn đề nguyện vọng đã được giải quyết. Tôi sẽ tiếp tục ôn thi trường công lập theo đúng mong muốn của mình và đăng ký nguyện vọng cả trường tư thục để dự phòng.

Câu chuyện khép lại ở đó.

Dường như mọi người đều vui vẻ đây là lần đầu tiên tôi bày tỏ nỗi lòng.

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của tôi, không phải của Makoto thực sự. Cùng lắm chỉ là những cảm xúc của Makoto mà tôi tưởng tượng ra thôi. Tình cảm của cha mẹ và Mitsuru cũng là dành cho Makoto, không phải cho tôi.

Có ổn không?

Câu hỏi ấy vẫn nôn nao trong lòng tôi. Uống với cha một lúc, tôi quay về phòng tiếp tục ôn thi.

Cha. Mẹ. Mitsuru. Mối quan hệ với gia đình ở trọ càng chuyển biến tốt đẹp, tôi lại càng áy náy một cách vô cớ. Tôi muốn đi học cấp ba thay cho Makoto, tôi muốn kết giao thêm bạn bè, muốn vẽ nhiều tranh hơn. Càng có nhiều mong muốn, tôi càng cảm thấy có

lỗi với Makoto "xịn". Bị một kẻ khác bắt đầu lại cuộc đời hộ mình, nghe qua đã thấy phi lý.

Trên hết, chừng nào tôi còn là tôi thì cái kết hạnh phúc thật sự vẫn chưa đến với nhà Kobayashi. Tôi chỉ đem đến cho họ niềm vui từ kẻ thế thân giả dạng mà thôi. Hơn nữa đó còn là thứ hạnh phúc thoáng qua kèm theo hạn sử dụng nữa...

Bao suy nghĩ tràn ngập trong đầu, tôi không có tâm trạng để ôn thi mà cũng chẳng ngủ nổi.

12 giờ đêm. Thời gian nửa vời chết tiệt.

Tôi đứng dậy xuống bếp, định bụng uống một ly cà phê để xốc lại tinh thần.

Đi ngang qua phòng khách, bên kia cánh cửa kéo vẫn còn ánh sáng. Khi tình cờ nhòm vào khe hở giữa cánh cửa, tôi nhìn thấy lưng mẹ trên chiếc bàn thấp.

"A..."

Nhận ra tôi, mẹ lúng túng giấu vội thứ gì đó trên mặt bàn xuống dưới đầu gối.

"Makoto vẫn còn đang học sao?"

Bộ dạng mẹ hớt hải cứ như một nữ sinh vừa bị phát hiện gian lận.

Cái gì đáng ngờ vậy? Nhưng thôi, mặc kệ, tôi không có hứng thú tìm hiểu, định cứ thế đi qua luôn. Khi giật mình nghĩ lại, tôi lùi một bước và ló mặt qua cánh cửa.

"Xin lỗi mẹ."

"Hả?"

"Mẹ đã cất công đến tận trường lấy sách giới thiệu cho con, vậy mà..."

Mẹ thoáng ngây người, rồi mỉm cười, "Không sao đâu." Nụ cười tươi sáng, như thể tầng sương mù bấy lâu chợt tan đi.

"Do mẹ hấp tấp thôi, mẹ không ngờ con đã suy nghĩ kỹ đến vậy nên toàn làm chuyện dư thừa, mẹ phải xin lỗi con mới đúng."

Tôi gượng cười rồi định bước đi.

"Chờ đã." bất ngờ, cất tiếng gọi từ phía bên kia cánh cửa.

"Con vào đây một chút được không?"

Tôi bước vào phòng theo lời mẹ nói. Khi tôi đã đứng bên cạnh, mẹ rụt rè lấy thứ giấu dưới đầu gối đặt lên bàn trở lại.

Tôi liếc qua, vật này giống như một tập sách quảng cáo in trắng đen mỏng dính. Trên trang bìa là dòng chữ: Bạn cũng có thể. Kịch rối tay vui nhộn phấn khích.

Kịch rối tay vui nhộn phấn khích?

"A, à, ừm, cái này là... quyển sách giới thiệu về đoàn kịch rối mà vợ của một người mẹ quen đang làm."

Mẹ bắt đầu ngượng ngùng giải thích.

"Một tháng một lần, đoàn sẽ biểu diễn ở các viện dưỡng lão. Ngày trước cô ấy từng rủ mẹ tham gia, nhưng mẹ từ chối. Mẹ đã quyết định sẽ chỉ sống với vai trò là mẹ của các con thôi, giờ lại là thời điểm quan trọng, Makoto sắp thi chuyển cấp... Thế nhưng, do không đủ người, cô ấy cứ nài nỉ mãi, và mẹ xem cuốn sách này rồi dần dần... Nói thế nào nhỉ... ừm, mẹ cảm thấy như môn kịch rối rất thích hợp với mẹ. Thật kỳ lạ!"

Thích một thứ nhanh như thế còn kỳ lạ hơn ấy. Tôi chỉ nghĩ

mà không nói câu nào, giữ im lặng tuyệt đối.

"Thật là... tại sao mẹ lại thế này chứ?"

Hình như mẹ cũng rất ngạc nhiên về bản thân mình.

"Mẹ... có lẽ từ tận đáy lòng, mẹ vẫn đang tìm kiếm cái gì đó. Dù mẹ không biết mình đang tìm kiếm điều gì, nhưng mẹ không thể ngừng lại được. Mẹ cũng ghét chính bản thân mình, mẹ quá tham lam, quá cứng đầu phải không?"

Mẹ cứ tự dằn vặt bản thân mình như vậy. Kể cả những lúc không dằn vặt, chắc hẳn bà cũng cảm thấy rất đau khổ.

"Mẹ không tham lam cũng không cứng đầu." Đến giờ, tôi mới nói ra suy nghĩ của mình. "Mọi việc không đến mức trầm trọng như vậy, chỉ đơn giản mẹ là người mau chán thôi."

"Sao?"

Mẹ mở to mắt kinh ngạc.

"Mẹ chưa bao giờ nghĩ như vậy sao?"

Tôi nhìn người mẹ đang sững sờ và chợt nhận ra, bà giống như một đứa trẻ chưa chín chắn và không chịu trưởng thành hơn là một người lớn tội lỗi. Một người kỳ quặc và khó hiểu, nhưng trên hết, tôi không thể gạt bỏ được cảm giác khó chịu khi nghĩ đến hình ảnh bà và thầy giáo dạy flamenco.

Thế nhưng, nếu tôi có thêm thời gian...

Một năm, ba năm, năm năm... Nếu như tôi có nhiều thời gian hơn nữa...

Không, dứt khoát đó không phải nhiệm vụ của tôi.

Suy nghĩ đó gần đây cứ quẩn quanh mãi trong đầu óc tôi. Và

lúc này, tôi đưa ra quyết định, không thể chần chừ thêm được nữa.

"Kịch rối cũng được."

Trước khi rời khỏi phòng khách, tôi nói thêm như vô tình.

"Nhưng mẹ đừng làm phiền người ta vì bỏ dở giữa chừng nữa đấy."

"Hả? Vậy mẹ có thể tham gia sao?"

"Chẳng liên quan gì đến con. Nhưng cha thì thích mẹ như vậy."

Đôi mắt mẹ chợt sáng bừng, tôi không quên đưa thêm một lời cảnh báo.

"Và mẹ đừng lừa dối cha nữa."

"Ừm," mẹ gật đầu. "Nhưng, ngày xưa cha con cũng trăng hoa lắm."

"Hả?"

...

Tôi quay trở về phòng, nuối tiếc dằn vặt...

"Purapura, tôi có một nguyện vọng."

"Sao?" - Purapura đột ngột xuất hiện trên trần nhà.

"Dạo này cậu mất tích đi đâu thế hả?"

"Cậu có khả năng tự quyết định mọi thứ rồi mà, đâu cần đến tôi nữa đâu..."

"Không vòng vo nữa... Bây giờ có cách nào để cho linh hồn Makoto sống lại không? Cậu ấy đã bỏ lỡ quá nhiều thứ, cậu ta đã

quá vội vàng. Tôi không muốn Makoto cứ thế ra đi như vậy."

"Chuyện này là do sếp quyết định, có lẽ sếp sẽ lắng nghe nguyện vọng của cậu, xem như ngoại lệ. Nhưng có một vấn đề."

"Vấn đề gì?"

"Cậu đó."

"Tôi?"

"Cậu là vấn đề."

Purapura nói nhẹ tênh.

"Để đưa linh hồn Makoto trở về cơ thể này thì trước hết, linh hồn cậu phải thoát khỏi nó đã. Mà muốn như vậy, cậu phải nhớ lại lỗi lầm mình gây ra ở kiếp trước."

"A..." Tôi thốt lên.

Lỗi lầm ở kiếp trước. Đúng rồi, đúng là có luật như thế.

"Cậu quên rồi à?"

Purapura trừng mắt nhìn tôi.

"Mà thôi, không sao, cố nhớ lại đi. Cậu còn hai mươi bốn tiếng nữa."

"Hai mươi bốn tiếng?"

"Nếu cậu thành công đúng hạn định, tôi sẽ chuyển giao cậu cho sếp để cậu bình yên vào vòng luân hồi, và linh hồn Kobayashi thứ thiệt sẽ quay về với cơ thể này. Chúc mừng, chúc mừng! Tuy nhiên, nếu quá giờ dù chỉ một phút, cậu cũng không có cơ hội thứ hai đâu. Tất cả công sức của cậu sẽ đổ sông đổ biển."

"Chờ đã." Tôi nói trong khi cố kiềm chế nỗi hoang mang. "Nếu vậy, tôi sẽ nỗ lực... Tôi sẽ thử... nhưng mà tại sao lại là hai mươi bốn tiếng?"

"Con số chẳng có ý nghĩa gì đặc biệt cả, chỉ là, nếu thời gian bị giới hạn thì vui hơn, kích thích hơn."

"Ai mà vui được với cái loại cảm giác mạnh này hả?"

"Tôi và sếp tôi."

"Cút xuống địa ngục đi!"

Tôi hét lên rồi ôm lấy đầu mình, liếc nhanh qua bên cạnh. Chiếc đồng hồ ở đầu giường đang chỉ 0 giờ 35 phút sáng. Đã gần bốn tháng tôi chẳng có manh mối nào, vậy mà trước giờ này ngày mai phải nhớ lại đầy đủ mọi chuyện. Đúng là khó hơn bắc thang lên trời.

"Quyết định vậy nhé."

Mặc kệ tôi đang tuyệt vọng, Purapura cười lanh lảnh rồi biến mất

"Hãy mở mắt thật to. Nhìn kỹ vào. Manh mối ở khắp nơi."

Manh mối ở khắp nơi...?

14.

Phòng của Makoto. Bức tường màu ngà voi. Trần nhà có vài vết bẩn. Ánh sáng trắng của đèn huỳnh quang phản chiếu trên tấm thảm xanh da trời.

Bức tường phía nam có cửa sổ lồi và chiếc bàn học. Tôi mở cả hộc bàn mà không tìm thấy manh mối nào cả. Ngăn thứ nhất đựng dụng cụ học tập. Ngăn thứ hai đựng sách vở. Ngăn thứ ba là máy chơi game và những thứ linh tinh, thêm cả sách khiêu dâm nữa.

Sách giáo khoa, sách tham khảo, vài cuốn truyện cổ tích bìa đã phai màu. Tôi còn tìm thấy bốn cuốn album ảnh khá dày. Tôi mở thử cuốn nằm ngoài cùng bên trái, trong đó có hình Makoto hồi nhỏ đang nở nụ cười ngây thơ. Không ngờ lúc còn bé cậu ta lại dễ thương đến thế. Chắc thời điểm đó, Makoto vẫn chưa biết số phận phải tiếp tục sống với thân hình thấp bé thế này.

Góc phòng hướng Đông Bắc là một tủ quần áo bằng gỗ thô, quần áo bên trong được phân loại rất chính xác. Ngăn trên cùng là quần áo thường ngày đã cũ, bên dưới là những bộ quần áo gần như còn mới, và ngăn dưới cùng có một chiếc áo đỏ chót nguyên mác bị nhét sâu tận đáy. Makoto định thay đổi hình tượng nhưng lại thấy chiếc áo này quá lòe loẹt nên e ngại chăng...

Giường kê sát tường phía bắc. Dưới gầm giường là đôi giày nâng chiều cao bí mật đang yên lặng ngủ say, một món đồ bỏ thì thương vương thì tội. Có thể đây chính là manh mối chăng? Không thể nào.

Mở mắt thật to. Và nhìn cho kỹ.

Nhưng tôi vẫn không thấy gì. Chẳng có bất cứ manh mối nào.

Ở phía Tây chỉ có cánh cửa dẫn ra hành lang. Thức trắng cả một đêm, rốt cuộc, tôi lại mở cánh cửa này bước ra ngoài và bắt đầu ngày mới. Tôi chưa bao giờ đón vầng mặt trời đang mọc và tỏa những quầng sáng nhợt nhạt với cảm giác khó chịu thế này.

Thời gian chỉ còn khoảng mười bảy tiếng.

Tôi lê cơ thể rã rời do thức suốt đêm của mình đến nhà bếp. Mùi thơm của súp miso tỏa ra ngào ngạt.

"Chào buổi sáng." Mẹ quay sang và nở nụ cười tươi rói, trái ngược hẳn với vẻ mệt mỏi in hằn trên mặt tôi. Một tay mẹ quấy nồi súp miso, ngón trỏ trên tay kia cứ gập vào duỗi ra theo nhịp một, hai, một, hai.

"Ha ha, mẹ bắt đầu luyện kịch rối luôn rồi đấy."

Đúng là một người phụ nữ tràn đầy năng lượng, nhưng giờ đang lãng phí năng lượng thì đúng hơn... Tôi nghiêng đầu suy nghĩ rồi vào nhà tắm.

Vệ sinh. Rửa mặt. Thay quần áo. Ăn sáng. Đánh răng. Chải đầu. Vẫn các bước y như mọi ngày, nhưng nay tôi cẩn trọng hơn bình thường. Từ bồn rửa mặt cho đến lông bàn chải đánh răng, tôi chăm chú quan sát từng món đồ một cách cẩn thận. Cả bánh xà phòng màu hồng nhạt. Cả món trứng chiên cho bữa sáng. Đến cả lượng keo vuốt tóc mà tôi vừa lấy ra lòng bàn tay.

Nhưng tôi vẫn không thấy gì. Chẳng có bất cứ manh mối nào.

Kết quả, chẳng khám phá được gì, tôi cứ như vậy rời khỏi nhà và đi đến trường.

Hôm nay, tôi mất đến ba mươi phút để đi hết con đường bình thường chỉ tốn hai mươi phút. Quang cảnh hằng ngày nhìn thấy,

có ngắm kỹ thế nào cũng vẫn chỉ là đường phố quen thuộc. Gió sớm mai lạnh cắt da cắt thịt, những đám mây nặng nề treo lơ lửng trên bầu trời, mọi thứ đều khiến tâm trạng tôi rơi thẳng vào tuyệt vọng. Bước chân qua cổng trường, tôi vẫn chẳng thu hoạch được gì.

Thời gian chỉ còn khoảng mười lăm tiếng rưỡi.

Tiết đầu tiên là thể dục, lại còn là môn bóng đá tôi vô cùng tệ. Trong suốt trận đấu, nếu như có tên cao to nào xông vào thì cái đứa nhỏ bé như tôi sẽ chần chừ rồi nhảy qua một bên tránh trong vô thức.

"Kobayashi, sao trò không đứng lại đối mặt?" Ngày hôm sau chẳng khác gì mọi lần, thầy Sawada la lên tức giận. "Đừng có lỉnh đi như một tên trộm thế chứ." Đúng lúc đó, một cơn chấn động chạy dọc người tôi giống như một khẩu bazooka vừa đột nhiên bắn tới. Trong khoảnh khắc ấy, mặt đất, bầu trời, thế giới xung quanh bỗng vỡ vụn, quang cảnh chói lòa hiện lên trong đầu tôi. Đó là tôi, trùm đầu bằng chiếc khăn tay, choàng chiếc khăn lớn có hoa văn Ả Rập sau lưng và lén lén lút lút trên mái nhà. Đúng rồi, đúng là vậy rồi, tôi hét lên và đập tay xuống nền sân. "Kiếp trước tôi chính là một tên trộm nào đó."

Tất nhiên không có chuyện ngu ngốc như vậy. Tôi chỉ bị thầy Sawada mắng và trận bóng đá kết thúc, đó là điều đương nhiên.

Các tiết học khác cũng diễn ra tương tự. Không có gì đặc biệt, từng giây từng phút trong ngày đều trôi qua bình thường. Tôi chú ý đến mỗi chi tiết, nhìn chằm chằm vào mọi thứ, đến mức các nếp nhăn trên mặt muốn giãn hết cả ra.

"Hôm nay có gì lạ đâu?"

Đến giờ cơm trưa, tôi rũ rượi ngả mình xuống chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ. Saotome lo lắng hỏi, "Nhìn mắt cậu sợ quá. Mệt à?"

"Thiếu ngủ."

Tôi ngước đôi mắt đỏ ngầu lên.

"Ôi ôi, cố gắng quá, bộ học cả đêm hay sao?"

Saotome hiểu lầm hay thật.

"Tớ cũng phải có mới được, cố một đứa hay cả hai đứa cùng rớt thì cũng đều chẳng vui vẻ gì."

Câu nói giản đơn đó đem lại niềm vui nhộn nhạo và chút tự tin nhỏ nhoi, thành thật mà nói, tôi bỗng cảm thấy hối tiếc khi chia tay cơ thể Makoto.

Tôi lâm vào trầm tư. Muốn học chung cấp ba với Saotome quá.

Tôi cũng cảm thấy bất an về Makoto. Khi bình yên quay lại với cơ thể này rồi, liệu Makoto có thể thân thiết được với Saotome không? Liệu có trân trọng người bạn mà tôi đã rất khó khăn mới có được này hay không? Nhờ cậu cả đấy, Makoto, tôi chắc chắn sẽ bàn giao mọi thứ cho cậu.

Nhưng với tính cách của cậu ta, tôi không thể nào yên tâm cho được.

"Này, Saotome."

Tôi quyết định phải giải thích cho Saotome.

"Nếu như... nếu như thôi nhé, ngày mai tớ đột nhiên trở lại làm một người u ám, ít nói, khó gần như xưa, thì cậu đừng bỏ mặc mà hãy tiếp tục kiên nhẫn bên cạnh tớ, được không?"

"Hả?"

Dĩ nhiên Saotome bối rối ra mặt.

"Gì vậy chứ, chuyện này... Cậu định như vậy sao?"

"Tớ vẫn chưa biết nhưng... Nói sao nhỉ, tớ... thần kinh vẫn chưa ổn định, nên không biết khi nào chuyện đó sẽ xảy ra."

"Ừm." Nghe tôi lúng túng giải thích như vậy, Saotome chỉ ậm ừ và ngồi xuống chiếc ghế đẳng trước, tựa cằm vào lưng ghế rồi bắt đầu đăm chiêu suy nghĩ.

Mọi người đã rời phòng đi lấy đồ ăn, trong lớp im phăng phắc, chỉ còn sót lại hai đứa chúng tôi. Trái với sự yên ắng tĩnh mịch này, sân trường bên ngoài cửa sổ vô cùng nhộn nhịp.

Số nhóm người chơi bóng chuyền còn nhiều hơn bóng đá. Trong không gian âm u, vô số trái bóng được đồng loạt tung lên trời.

"Khi còn ở tiểu học ấy mà..."

Saotome bất ngờ lên tiếng. Tôi quay sang, cậu đang đăm đăm nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Từ nhỏ đến giờ tớ giao tiếp khá, có thể kết bạn với hầu hết mọi người, nhưng lại cảm thấy bất lực với một đứa. Trong cùng một nhóm, chỉ với nó là tớ không thể nói chuyện thoải mái, nếu có mỗi hai người thì lại càng im lặng, cứ gượng gạo thế nào ấy. Hình như nó cũng tránh phải ngồi riêng với tớ nên tớ nghĩ mình bị ghét rồi. Thế nhưng, một ngày nọ sau giờ tan học, cả đám ở lại sân trường và cùng chơi với nhau, tớ với nó lại vô cùng hợp rơ, nói chuyện tự nhiên, cười như nắc nẻ. Bấy giờ, không hiểu tại sao thấy vui kinh khủng. Tớ tự nhủ, được rồi, từ ngày mai mình sẽ làm thân với cậu ấy. Khổ nỗi sáng hôm sau, khi tớ hớn hở tới trường, nó lại gượng gạo y như mọi khi."

Saotome bật cười khe khẽ.

"Lúc đó, trái tim một đứa trẻ nghĩ rằng, hôm nay và ngày mai

hoàn toàn khác nhau. 'Ngày mai' không phải là sự nối tiếp của hôm nay đâu."

Tôi im lặng gật đầu. Hơn cả đồng ý, tôi còn đồng cảm với nỗi buồn của cậu lúc này.

"Nếu ngày mai Kobayashi đột nhiên trở lại làm Kobayashi lúc trước, nếu như tớ lại gần mà cậu bỗng nhiên kỳ lạ và có thái độ phòng thủ thì chắc chắn tớ cũng cảm thấy như vậy thôi. Khá là buồn đấy."

"Thế nhưng," Saotome nói tiếp, "thế nhưng không sao, dù gì cậu cũng đã thông báo với tớ nên trước mắt tớ vẫn sẽ tiếp tục dõi theo cậu."

Nét mặt giãn ra, Saotome nở nụ cười nhẹ nhàng.

Có thứ gì đó dâng đầy trong lồng ngực, tôi chỉ thốt được hai tiếng, "Cảm ơn."

Không phải năm ngàn năm trước, cũng không phải năm ngàn năm sau.

Gặp được Saotome ngay giữa thời đại này là một điều tuyệt vời.

Nhưng nếu tôi không nhớ ra tội lỗi của mình thì Makoto chân chính chẳng thể nào quay lại, lời nhắn nhủ với Saotome cũng trở thành công cốc."

Đến chiều, nền trời càng trở nên u ám, tôi càng luống cuống mất kiên nhẫn hơn. Dù có giương mắt lên như hai chiếc kính hiển vi, lục lọi từng ngóc ngách trong trường, tôi vẫn không thấy manh mối nào cả. Về nhà cũng vô ích, tôi đã tìm kiếm ở nhà Kobayashi không biết bao nhiêu lần.

Thời gian chỉ còn chưa đầy chín tiếng nữa.

Sau giờ tan học, giữa ngôi trường rộng lớn, tôi điên cuồng quanh quẩn khắp các dãy phòng trong tuyệt vọng với nỗ lực tìm kiếm một ánh sáng nhỏ nhoi.

Trước kỳ thi, không gian vắng vẻ, yên ắng hệt như rạp chiếu phim sau khi đóng cửa.

Tiếng sấm gầm thét trên khoảng trời phía xa làm rung chuyển bầu không khí tĩnh lặng như tờ đó, chẳng mấy chốc, mưa đã rơi rào rào hòa lẫn với sấm rền, nhưng tâm trí đâu mà để ý đến thời tiết? Tôi chỉ mải miết đi xung quanh rồi đứng lại, đứng lại rồi nhìn chăm chú, chăm chú nhìn rồi lại đi tiếp để tìm ra một điều gì đó.

Phòng thể thao. Kho chứa đồ. Phòng lao công. Phòng họp. Phòng nghe nhìn. Phòng phát thanh. Phòng vệ sinh nam. Những nơi có thể kiểm tra tôi đều kiểm tra cả rồi. Phòng kỹ thuật. Phòng học kỹ nghệ gia đình. Phòng thí nghiệm. Phòng âm nhạc. Và một nơi cuối cùng...

Nơi chất chứa những ký ức dù ngắn ngủi của tôi, phòng mỹ thuật.

Thực lòng tôi tin rằng, nếu có, manh mối sẽ nằm trong này. Nỗi sợ hãi không tên khiến tôi chừa lại nó sau chót.

Cả hành lang chìm trong những lằn chớp chói lòa xuyên qua các ô cửa sổ, tôi bước từng bước đến phòng mỹ thuật. Bóng tối u ám như bị bao trùm trong lớp khói đen khiến nỗi bất an càng nặng nề hơn. Căn phòng đó, nơi trú ẩn của cả tôi và Makoto, liệu có tồn tại manh mối nào không? Nếu thất bại, tôi sẽ không còn cơ hội mang linh hồn Makoto trở lại nữa.

ẦM!

Một tiếng sấm rền vang đúng lúc tôi chạm tay vào nắm đấm cửa.

Sàn nhà thoáng rung lên như thể có bước chân giậm xuống, một giây sau, từ căn phòng mỹ thuật tối om, một giọng nữ hét lên thất thanh.

Ai vậy nhỉ?

Tôi hốt hoảng xông vào phòng, quờ quạng trong bóng tối. Không có ánh sáng, đôi mắt không chịu làm việc. Bật được đèn lên, tôi bắt gặp một nữ sinh đang co ro dưới gầm bàn giáo viên.

Bị chói, cô gái chớp mắt lia lịa, khi nhận ra tôi là ai thì nín thở rồi mới kêu "A" một tiếng, hàng lông mi cũng thôi rung rung.

"Kobayashi..."

Shoko.

"Ôi."

Tôi cũng giật mình.

Kể từ sau vụ việc lần trước, đây là lần đầu tiên tôi đàng hoàng đối diện với Shoko.

"Tại... tại sao, cậu làm gì ở đây?"

Tôi lắp bắp cất tiếng hỏi, Shoko yếu ớt đáp.

"Vẽ than chì."

"Vẽ?"

"Và rồi đột nhiên sấm chớp..."

Dưới gầm bàn, Shoko rụt rè ngẩng mặt lên.

Khi ánh mắt chúng tôi chạm nhau, cả hai vội vã nhìn sang chỗ khác.

"Vẽ ở chỗ tối tăm thế này sao?"

"Được mà, tại tôi muốn vẽ."

"Chí ít cũng bật đèn lên mà vẽ chứ."

Tôi vẫn thấy hơi thở trắng xóa của con bé từ dưới gầm bàn, đúng là đồ cứng đầu.

"Này, về thôi."

"..."

"Bộ cậu định ở mãi chỗ này sao?"

"..."

"Sẽ có sấm sét nữa đấy."

"..."

"Tôi đoán ba mươi giây nữa là có."

"..."

Ba mươi giây đã trôi qua.

Tôi bắt đầu bực mình.

"Để cậu bị sét đánh luôn cho rồi."

Tôi quăng lại lời hờn dỗi trẻ con rồi quay lưng bước đi. Hoàn toàn quên béng mất mục đích đến đây, tôi bực bội giậm chân và dứt khoát quay ra hành lang.

"Không..."

Shoko bất ngờ lên tiếng, ngay khi tôi vừa mới bước một chân ra khỏi phòng.

"Không phải tôi nghĩ Kobayashi đặc biệt như Hoàng tử bé đâu."

Giọng cô ta cao vút. Khi tôi ngoái đầu lại, Shoko đang đứng trước bàn giáo viên, vai gồng lên.

"Tôi hoàn toàn không nghĩ Kobayashi là người tuyệt vời hay gì cả."

Đôi mắt như chú chó nhỏ đang xù lông ấy bỗng khiến ngực tôi thắt lại.

"Không phải một chàng hoàng tử mà là một dân thường, một Kobayashi tội nghiệp... Tôi biết rất rõ. Lúc nào tôi cũng thấy dáng vẻ đáng thương của cậu. Năm lớp Sáu, cậu từng bị bọn nam sinh trong lớp bắt nạt đúng không? Tôi biết. Tôi luôn luôn, luôn luôn trông thấy. Bởi vì khi ấy, tôi cũng đang bị bắt nạt ở lớp bên cạnh."

Tiếng mưa bên ngoài càng lúc càng to còn giọng Shoko thì quá nhỏ. Tôi chậm chạp quay người bước lại gần cô.

"Từ khi nhập học, tôi đã bị cho ra rìa. Mọi người trong lớp luôn nói chuyện như người lớn, khác xa hồi tiểu học. Thật khó để bắt kịp những người bạn mới. Họ luôn nói tôi lạc lõng so với họ, họ chán nản khi ở bên cạnh tôi. Nếu tội gặng hỏi, họ sẽ nói tôi lằng nhằng. Tôi dần dần bị ngó lơ, giày dép bị giấu đi, thế nhưng tôi tuyệt đối không khóc, nếu khóc thì sẽ xấu xí lắm. Thế rồi tôi bị bắt nạt nhiều hơn, lúc đó Kobayashi cũng đang bị rượt đuổi ở hành lang. Một đám đông vây quanh cậu, tụi nó đem cậu làm đích tập dượt mấy kỹ thuật đấu vật, có khi còn suýt tụt quần cậu ra. Cậu là một món đồ chơi hay ho với bọn nam sinh. Một Kobayashi như thế không thể coi là ngầu được, phải không? Thế nhưng..."

Shoko mỉm cười, gương mặt cô giãn ra.

"Thế nhưng, Kobayashi cũng không khóc, nên tôi nghĩ mình đã có bạn đồng hành."

Tôi nhắm nghiền mắt, đột nhiên hình ảnh một Shoko đáng thương hiện ra trong tâm trí, dù gương mặt méo xệch như sắp khóc tới nơi nhưng vẫn kiên quyết không khóc.

"Không chỉ không khóc, Kobayashi luôn luôn tỏ ra bình thản hơn tôi nhiều. Vẻ mặt không cảm xúc, đôi mắt tĩnh lặng, lúc nào cũng im lặng chịu đựng như một cái cây đang chờ cơn bão đi qua. Tôi thường lấy làm lạ, tại sao cậu có thể vững vàng đến vậy. Chắc hẳn có điều gì đó, thế là tôi cứ để ý đến Kobayashi suốt. Một ngày nọ sau giờ học, tôi vô tình theo Kobayashi đến phòng mỹ thuật."

Shoko nhẹ nhàng khép mắt hồi tưởng.

"Khi nhìn Kobayashi vẽ, tôi đã hiểu. Ra vậy, Kobayashi có một thế giới của riêng mình. Thế giới của Kobayashi sâu thẳm và trong veo, ở đó sẽ rất an toàn. Tôi ghen tị vô cùng. Tôi cũng muốn có một thế giới như thế, liền gửi đơn tham gia câu lạc bộ ngay lập tức."

"Thế là cậu vào câu lạc bộ mỹ thuật?"

"Ừm, từ lúc đó trở đi, tôi luôn luôn dõi theo Kobayashi. Ở bên cạnh Kobayashi, nhìn và vẽ theo Kobayashi, để tìm kiếm thế giới của tôi. Dù chuyện gì xảy ra vẫn có thể vượt qua không chút dao động, tôi cũng muốn có một thế giới mạnh mẽ như cậu. Thế nhưng rốt cuộc, tôi không thể tìm được thế giới của riêng mình, thậm chí còn không thể vẽ một cách đàng hoàng."

Shoko lè lưỡi.

"Nhưng khi vẽ tranh, lòng tôi nhẹ nhõm hơn nhiều. Mỗi lần gặp chuyện, tôi lại đến phòng mỹ thuật sau giờ học để những bức tranh cuốn trôi cảm giác u ám của mình. Và dần dần, tôi muốn đến trường hơn."

Một lần chớp lại rạch sáng bầu trời.

Thế nhưng Shoko không còn la lên sợ hãi nữa, con bé vẫn đứng vững trên đôi chân mình và tiếp tục câu chuyện.

Phòng mỹ thuật chỉ có hai người thật lạnh lẽo, cơn gió luồn vào làm mấy pho tượng thạch cao bên cửa sổ lay cạch cạch.

"Khi lên lớp Chín, tôi rất vui vì được học cùng lớp với Kobayashi. Đúng là tôi có chút lý tưởng hóa cậu. Ấn tượng của tôi về Kobayashi quá lớn, nên có khi tôi đã tự dựng nên hình ảnh cậu như vậy đấy. Nhưng dù thế nào, Kobayashi vẫn rất đặc biệt. Khác với mọi người, cậu sống trong thế giới của riêng mình. Đối với một người cứ quẩn quanh ở thế giới này như tôi, những bức tranh của Kobayashi chính là cánh cửa sổ dẫn vào thế giới của cậu. Thế mà... Một buổi sáng nọ, khi Kobayashi trở lại trường sau một thời gian dài nghỉ học, cảm giác của tôi đột nhiên thay đổi."

Lầm bầm như người có lỗi, Shoko tiếp tục nói một cách gượng gạo.

"Lúc đó tôi thật sự bất ngờ lắm. Cậu đã nghỉ học rất lâu, cuối cùng, khi tôi được gặp lại cậu thì Kobayashi đột nhiên trở thành người thuộc thế giới này. Thế giới của Kobayashi như biến mất, cậu sống bình thường, vô cùng bình thường, hay nói cách khác, cậu đã biến thành một đứa con trai giống như vô vàn những đứa con trai khác xung quanh. Tôi đã sốt ruột, đã kinh ngạc, và không hiểu sao lại thấy cô đơn."

"... Xin lỗi."

Tôi bỗng hối hận vì hồi nọ đã mắng cô ta tới tấp bằng những lời lẽ quá quắt. Đối với Shoko, Makoto không phải là một sự tồn tại tưởng tượng mà giống như kim chỉ nam giúp cuộc sống hiện thực khó khăn này trở nên dễ dàng hơn.

Tôi xấu hổ. Quá ám ảnh với nỗi đau của Makoto, tôi đã vô tình quên đi nỗi đau của người khác.

Không chỉ Makoto.

Không chỉ Shoko.

Không chỉ Hiroka.

Trong thế giới đau thương này, chắc chắn ai cũng có những nỗi đau tương tự.

"Nhưng với tôi, thế là đủ rồi."

Đứng trước tôi đang vô cùng rầu rĩ, giọng nói Shoko bỗng thật tươi vui.

"Tôi đã vỡ lẽ, những lời Kobayashi nói vào ngày hôm đó khiến tôi suy nghĩ rất nhiều, và lần này tôi thật sự đã tỉnh ngộ."

"Tỉnh cái gì?"

"Không phải Kobayashi thay đổi. Cậu chỉ trở về hình dạng gốc của mình mà thôi."

"Hình dạng gốc?"

"Ừm. Kobayashi vốn dĩ là một cậu bé ở thế giới này, là một người bình thường giống như bao người khác nhưng vô tình bị tôi và cả mọi người nhốt vào thế giới kia. Hình như Kobayashi cũng cảm thấy thoải mái hơn khi ở đó. Tự dưng một hôm, không hiểu vì nguyên nhân gì, cậu bỗng trở lại thế giới này. Trở về với hình dạng gốc của mình, nhỉ?"

Nhẹ nhàng ngẩng lên, Shoko cười toe toét.

"Chúc mừng cậu, Kobayashi."

Đúng lúc đó.

Một cảm giác kỳ lạ lan khắp người tôi, giống như bản thân

cuối cùng cũng nhận ra mình đã bấm nhầm một cái công tắc suốt cả thời gian dài. Có thứ gì đó chẹn vào tim tôi. Shoko vẫn như mọi khi, luôn tin tưởng mạnh mẽ vào các nhận định của bản thân, thế nhưng tôi cảm thấy trong lời cô nói đang ẩn chứa những điều khác nữa.

"Đối với tôi, Kobayashi trước kia rất tốt, tuy nhiên Kobayashi bây giờ cũng không xấu. Dù miệng lưỡi cay nghiệt, thi thoảng còn thô lỗ nữa, nhưng lại dễ nói chuyện hơn, cảm thấy cậu thế này mới thực sự là một người đang sống."

"Vả lại..." Shoko nói, ngước nhìn trần nhà. "Vả lại, tôi hiểu ra thật rồi. Kobayashi thay đổi rất nhiều, nhưng bản chất vẫn không đổi. Tôi chỉ luôn muốn một Kobayashi theo ý mình, nhưng giờ tôi biết, Kobayashi ở thế giới kia và Kobayashi ở thế giới này, tuy hoàn toàn khác nhau nhưng là một."

"Tại sao?"

Trái tim đập thình thịch trong lồng ngực.

"Tại sao cậu lại nghĩ như thế?"

"Vì tranh Kobayashi vẽ không hề thay đổi."

"Tranh?"

"Ừm, tranh của Kobayashi. Cách sử dụng màu rất đặc trưng. Từ nhát cọ cho đến cách hướng mắt vào khung vẽ, quả thật Kobayashi vẫn là Kobayashi."

Đúng vào khoảnh khắc Shoko nói ra câu đó.

Mọi vật đang phản chiếu trong mắt tôi bỗng nhiên phát sáng rực rỡ.

Tôi chầm chậm ngẩng mặt lên, nhìn quanh căn phòng một lần

nữa.

Những bức tường màu vỏ trứng trông ấm áp ngay cả trong mùa đông. Mấy chiếc kệ màu gạch non chiếm trọn cả phần phía sau căn phòng. Bức rèm màu chàm buông bên khung cửa sổ nhuộm màu bóng đêm. Phía trước là chiếc bảng phấn xanh thẫm. Các giá vẽ đã lốm đốm gỉ. Bức tượng thạch cao trắng toát, được ai đó đội cho chiếc mũ bê rê màu hạt dẻ. Màu vẽ vẩy đầy trên sàn. Ánh sáng trắng tỏa ra từ chiếc đèn huỳnh quang phủ đầy bụi. Mái tóc đen của Shoko phản chiếu thứ ánh sáng mờ nhạt ấy. Manh mối ở mọi nơi... Phải rồi, manh mối đúng là ở khắp mọi nơi.

Vẫn không dám tin, tôi quay lại nhìn Shoko.

Trên má Shoko vô tình dính ít bụi than chì, tôi đưa ngón tay lên nhẹ nhàng chùi nó đi. Cô giật mình rồi cứng người lại, thấy thế, tôi chỉ muốn ôm chầm lấy cô nhưng kiềm chế được.

Trong mắt Kobayashi Makoto, Sano Shoko không còn là một con bé chibi nữa.

Cô gái nhỏ này đã cứu Kobayashi Makoto...

"Chờ tôi ở đây nhé." Tôi nắm lấy vai Shoko. "Tôi sẽ quay lại ngay, nên cậu chờ chút nhé."

"Cậu đi đâu?"

"Không sao, chờ tôi nhé, sau đó tôi sẽ đưa cậu về nhà."

"Được rồi..."

"Ừm, nhất định, nhất định phải chờ đấy."

Tôi nói với Shoko đang lúng túng rồi chạy như bay ra khỏi phòng mỹ thuật. Phải tìm một chỗ kín đáo, tôi vội vã leo lên cầu thang. Hào hứng leo lên tầng trên cùng, mở tung cánh cửa dẫn ra

sân thượng. Mưa ngớt, sấm chớp cũng đã ngừng rồi.

Thứ ánh sáng vẫn đang lóe lên nãy giờ chỉ tồn tại trong đầu tôi mà thôi...

15.

Cơn mưa phủ ướt khoảng sân xi măng như vừa âm thầm trải lên đó một tấm vải lụa vô cùng mềm mịn. Những đám mây dày vẫn lơ lửng, đêm tối đã căng màn trên bầu trời. Mặt đất phía xa cũng mất hút vào sắc đen sâu thẳm.

Giữa muôn trùng bóng tối và bóng tối, tôi run rẩy dưới cơn mưa lạnh ngắt, chờ cậu ấy đến.

Cậu ấy nhất định sẽ đến. Chắc chắn cậu sẽ vung vẩy cây dù trắng trong tay, miệng nở nụ cười hư ảo...

Chẳng mấy chốc, tiếng bước chân lộp cộp vang lên sau lưng.

Tôi quay lại.

Purapura vung vẩy cây dù trắng, đang đứng đó với nụ cười hư ảo.

"Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi..."

Bốn mắt giao nhau, Purapura giơ cây dù lên.

"Đây là hàng được cấp phát."

Tôi bất ngờ bật cười.

"Tội lỗi kiếp trước, tôi đã biết rồi."

Purapura im lặng gật đầu.

Giữa những dòng nước mưa đang chảy ướt đẫm trên người, chúng tôi đăm đăm nhìn nhau.

Đôi mắt xanh màu ngọc lưu ly của Purapura khiến tim tôi đập chậm dần, lòng bỗng dịu lại một cách kỳ lạ.

Tôi phải nói hết suy nghĩ của mình.

"Tôi đã phạm tội sát nhân phải không?"

Biểu cảm trên gương mặt của Purapura vẫn không thay đổi.

"Tôi đã giết người."

"..."

"Đã giết chính mình."

"..."

"Tôi đã giết tôi."

Cắn chặt môi lại, tôi nói tiếp.

"Linh hồn này chính là linh hồn của Kobayashi Makoto, người đã tự sát."

Purapura tung cây dù trắng lên cao và cất giọng lanh lảnh.

"Kính coong."

Colorful

Mori Eto
www.dtv-ebook.com

16. (End)

"Kính coong."

Đúng lúc Purapura la lên, bóng đêm bỗng biến thành ánh sáng, tôi đảo mắt nhìn luồng sáng chói lòa xung quanh. Thật kỳ lạ, tôi đang bình tĩnh nhớ lại mọi việc trong cảm giác xây xẩm, đầu óc như đang quay mòng mòng.

Về tôi, trước khi tự sát.

Về những ký ức đã thất lạc cho đến giờ.

Khoảng thời gian mười bốn năm của Kobayashi Makoto.

Từ khi nhận biết được mọi thứ, tôi đã yêu thích những bức tranh. Hồi nhỏ, tôi cũng thích ra ngoài chơi với bạn bè.

Tôi nhút nhát rụt rè, nhưng được nhiều người yêu mến hơn nhờ tài năng hội họa. Từ những năm đầu tiểu học cho tới khi gần lên cấp hai, cứ giờ nghỉ giải lao là bạn cùng lớp lại vây quanh bàn tôi, đưa cho tôi những tờ giấy trắng, tôi vẽ cho họ các nhân vật trong truyện tranh và trò chơi điện tử. Đó là thời kỳ hoàng kim trong cuộc đời mười bốn năm của tôi.

Nhưng lên lớp cao hơn, mọi chuyện đã thay đổi. Bạn bè xung quanh đã trưởng thành, chẳng còn ai quan tâm đến tranh của tôi. Thậm chí có người lịch sự trả lại những bức tôi vẽ lúc trước , bảo rằng, "Tớ không cần nữa." Lời nói đó hệt như "Bọn tao không cần mày nữa" vậy. Tôi dần đánh mất giá trị của mình. Chưa hết, kể từ lúc ấy, chiều cao của tôi bị chững lại, những đứa bạn hồi trước thấp bé đều nhổ giò cao vượt qua tôi. Tôi giống như một ca sĩ

đang rớt hạng thê thảm.

Tôi rơi xuống đáy vực vào năm đầu cấp hai. Ngay từ khi nhập học, có một đám lúc nào cũng đi với nhau, chỉ cần tôi mở miệng là sẽ có đứa chen vào, "Mày thảm hại quá." Chúng lớn giọng như cố tình để xung quanh nghe thấy. Rồi mọi người dần dần hùa theo, "Mày thảm hại quá." Tôi vốn đã không phải người nói nhiều, vì chuyện đó mà ngày càng kiệm lời hơn. Việc khơi mào trò bắt nạt chỉ còn là vấn đề thời gian. Chẳng mấy chốc chúng đã bắt đầu ra tay. Chuyện đã qua rồi. Tôi vẫn hoàn toàn không muốn nhớ lại.

Cứu tinh lúc đó của tôi chỉ có gia đình và phòng mỹ thuật.

Mặc dù Mitsuru rất xấu tính, nhưng cha mẹ lại thoải mái đến mức nuông chiều tôi. Mẹ là một người vui vẻ dù tinh thần hơi mất ổn định, còn cha lúc nào cũng thật ôn hòa. Chỉ ở bên hai người đó, tôi mới cảm thấy nhẹ nhõm.

Ở phòng mỹ thuật, tôi quên đi tất cả và đắm chìm vào những bức tranh. Cũng có thể nói rằng tôi vẽ tranh hòng quên đi đời thực. Đó là thời gian tâm hồn được nghỉ ngơi. Một cách trốn tránh vô cùng hữu hiệu. Niềm đam mê bị bẻ cong, tôi hoàn toàn không nhận ra Shoko đã quan sát tôi suốt thời gian ấy.

Khi lên lớp Tám, chuyện bắt nạt đã lắng xuống nhưng tôi vẫn bị cô lập khi chuyển sang lớp mới. Lần này, mọi người xa lánh tôi. Chỉ cần vô tình mở miệng, cảm giác ai đó đang nói "Mày thảm hại thật!" lại trỗi dậy. Đôi khi tôi tiếp tục bị bắt nạt hội đồng. Chẳng ai ngăn cản chúng. Chẳng ai cứu giúp tôi. Chẳng có ai để tôi nương tựa. Tôi không còn niềm tin nữa.

Tôi nhốt bản thân vào thế giới của riêng mình.

Những bức tranh ảm đạm mang sắc màu tối và lạnh ngày một tăng lên.

Chính tôi cũng cảm thấy run sợ.

Tôi sống an ổn ở thế giới riêng, nhưng sâu thẳm trong tim, tôi vẫn đang tìm kiếm một thứ gì đó. Càng lúc tôi càng trở nên u uất, lên lớp Chín, tôi bắt đầu nôn mửa không rõ lý do. Tôi không nói gì với cha mẹ vì ngại cái tính ưa làm quá mọi chuyện của họ, nhưng tâm trạng đột ngột xấu đi trông thấy, tôi thường xuyên nôn trong phòng vệ sinh. Tôi linh cảm được nguyên nhân xuất phát từ những bất ổn trong lòng mình, và điều đó càng làm tôi thêm kinh sợ.

Cứ như vậy thì không được. Tôi suy nghĩ rất nghiêm túc. Thực sự không ổn... Tôi phải làm gì đó...

Thế nhưng, biết làm gì đây?

Trước tiên, tôi muốn thử vẽ một bức tranh tươi sáng.

Một màu xanh trong vắt, màu của đại dương đang gợn sóng. Từ dưới đáy biển âm u sâu thẳm, một chú ngựa đang bơi hướng lên mặt biển, xuất hiện và tỏa sáng.

Tôi vẽ như đang sống trong một giấc mộng. Vừa vẽ tôi vừa tự nhủ, khi bức tranh này hoàn thành từng chút một cũng là lúc tôi dần dần thoát khỏi vũng lầy tăm tối kia.

Nhưng cái ngày ma quỷ đó đã đến nhanh hơn một bước. Hiroka.Mẹ. Cha. Những người đã cứu rỗi linh hồn tôi, từng người từng người một liên tiếp giáng cho tôi những cú đánh chí tử.

Chuyện gì phải đến sẽ đến, nhưng đối với tôi, đòn đả kích này quá lớn. Thế giới bỗng chốc tối đen, đôi mắt tôi không còn phản chiếu được bất cứ sắc màu nào nữa. Nỗi u uất và hiện tượng nôn mửa ngày càng trầm trọng, năng lực suy nghĩ trở nên hỗn loạn, lúc ấy, đầu tôi luôn trong tình trạng mông lung mờ mịt.

Chữ "chết" thi thoảng thoáng qua não tôi từ năm đầu cấp hai, giờ đây hiển hiện rõ ràng đến lạ.

Tôi có nên chết không?

Ngày hôm ấy, khi bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, tôi không thể loại bỏ ý niệm đó ra khỏi đầu được nữa. Cái chết dường như thoải mái hơn, hấp dẫn hơn cuộc sống này rất nhiều.

Có dạo mẹ bị mất ngủ, một người quen đã mua giúp thuốc ngủ bên nước ngoài. Về sau cha nói uống thứ này không tốt nên đã cất đi. Tôi nhớ rất rõ cha cất chúng ở đâu, và thế là vào cái đêm định mệnh, tôi len lén lấy chúng ra.

Trong tâm lý hết sức tự nhiên chứ không phải quyết định hằn học muốn kết liễu mọi thứ, tôi nốc hết nắm thuốc ngủ trong tay.

Và thế là tôi chết.

Chắc chắn tôi đã chết.

"Cậu đã trúng số may mắn, xin chúc mừng."

Rồi một thiên sứ kỳ lạ bất ngờ xuất hiện trước khi linh hồn tôi trôi dạt đi...

"Xin chúc mừng. Cậu đã hoàn thành xuất sắc lần tái thử thách của mình."

Trong khoảnh khắc, những cơn sóng của ký ức chợt trôi xa, khi định thần lại, tôi đã đứng ở khoảng trời giữa thiên giới và trần gian, nơi tôi từng ghé qua.

Lần này tôi đã có một cơ thể đàng hoàng, trước mắt là Purapura đang khoác áo thụng trắng toát, để lộ đôi cánh trắng sừng sững phía sau lưng. Đó là trang phục của thiên sứ mà lâu lắm rồi tôi mới thấy lại. Cậu ta nói chuyện với phong thái lịch thiệp như ngày đầu tiên gặp nhau.

"Tôi đoán cậu cũng đã nhận ra tất cả rồi, tóm lại mọi chuyện là

như thế đấy."

Purapura nhận xét.

"Việc ở trọ không đơn thuần là quá trình tu hành của một linh hồn, mà là để kiểm tra xem những linh hồn đã từng vứt bỏ bản thân mình giống như cậu có thể quay lại cuộc sống bình thường một lần nữa hay không. Nói cách khác, đây là thời gian vận hành tạm thời. Nơi ở trọ đương nhiên sẽ chính là gia đình của cậu. Cậu sẽ nhìn nhận lại những vấn đề của mình ở chính nơi cậu từng thất bại... Mà thôi, chuyện này hợp lý đúng không? Nếu cho biết chân tướng ngay từ đầu thì chẳng còn gì thú vị, nên tôi mới giấu nhẹm đi đấy."

Nghe những lời thú nhận trơ tráo của Purapura, vai tôi dần thả lỏng.

Nói gì bây giờ?

Thôi, không cần thiết.

Ngẫm lại, ngay từ đầu, Purapura đã có cả đống điểm đáng nghi rồi.

"Xét cho cùng thì," cuối cùng tôi cũng mở miệng, "mấy câu hướng dẫn của cậu lúc nào cũng ngưng giữa chừng, toàn bỏ sót những điều quan trọng. Hậu quả là tôi phải chịu bao nhiêu gian khổ. Hóa ra cậu cố tình làm thế?"

"Đương nhiên rồi." Purapura ưỡn ngực lên. "Cậu đã may mắn trúng cơ hội tái sinh duy nhất, phải để cho cậu trải qua vài thử thách chứ. Làm gì có chuyện chỉ cần rút được số là cứ thế sống lại đâu."

"Nhưng chính cậu đã kêu tôi trúng số rồi lại gạt người ta, làm tôi khổ sở chết đi được..."

"Và kết quả là trong lòng cậu đang thầm cảm ơn vì mình có thể sống thêm lần nữa với tư cách là Kobayashi Makoto. Quá tốt!"

Tôi buông tiếng thở dài, chẳng thể nói lại tên thiên sứ kỳ cục này.

Quả đúng như lời Purapura, vốn dĩ tôi đã chết rồi, nếu cứ ôm những cảm xúc u ám cách đây bốn tháng mà chết đi thì sẽ có bao nhiêu hiểu lầm chưa được hóa giải, không biết được vụ tự sát của mình đã ảnh hưởng đến gia đình thế nào, không gặp được Saotome, không được ôm Hiroka khóc sướt mướt trong tay, và cũng không biết đến sự tồn tại của Shoko - người đã cứu sống mình.

Cứ như vậy mà chết đi, vĩnh viễn bị loại khỏi vòng luân hồi...

Quả là đáng mừng khi mọi chuyện kết thúc mà tôi không bị tan biến như đám bọt soda. Từ tận đáy lòng, tôi thực sự cảm kích.

"Sao cậu không thành thật biểu lộ sự cảm kích đó đi?"

Purapura nói và dang rộng hai cánh tay. Tôi bèn suy nghĩ một chút.

"Trước hết, đó không phải tính cách của tôi."

"Ra vậy."

"Thứ hai, tôi đang lạc lối vì mọi chuyện diễn biến quá nhanh."

"Ồ."

"Thứ ba, tôi ghét bị lừa lắm."

"He he."

"Cuối cùng..."

"Cuối cùng?"

"Dù gì tôi vẫn cảm thấy sợ."

Lầm bầm xong, tôi ngước nhìn Purapura.

"Từ nay trở đi, tôi sẽ thế nào đây?"

Câu trả lời của Purapura rất ngắn gọn.

"Phải thế nào thì sẽ thế ấy, cậu chỉ cần sống tiếp như Kobayashi Makoto trước giờ thôi."

"Cậu sẽ làm gì?"

"Tôi lại tham dự phiên xổ số kế tiếp và đi theo linh hồn đã trúng số."

"Việc hướng dẫn tôi kết thúc rồi sao?"

"Cậu không cần tôi phải hướng dẫn nữa."

"Vậy à?"

"Ừm, vậy đấy."

Giống như muốn khẳng định thêm sự kết thúc, Purapura bắt đầu đập cánh phần phật. Nhìn đôi cánh ấy, không chỉ dũng khí trong người tôi chìm nghỉm mà cả tâm trạng cũng chẳng thể phấn chấn lên nổi.

"Khi nãy, tôi đã nhớ về cuộc sống trước khi tự sát. Và rồi, tôi lại cảm thấy mất tự tin lần nữa."

"Tự tin?"

"Liệu tôi có thể làm tốt khi quay về cuộc sống cũ hay không?

"Tại sao?" Purapura nhăn mặt. "Không phải cậu đã làm rất tốt

trong thời gian tái thử thách ư?"

"Vì đó là chuyện của người khác."

Đúng thế. Trong thời gian tái thử thách, Kobayashi Makoto đối với tôi hoàn toàn là một người xa lạ, và nhà Kobayashi chỉ là nơi cư trú tạm thời mà thôi. Chính vì vậy tôi mới có thể cư xử nhởn nhơ đến thế. Tôi cứ thoải mái tiêu tiền, mua những thứ mình muốn mua, nói những điều mình muốn nói, chẳng quan tâm đến bất cứ điều gì.

"Thế nhưng, mọi thứ sẽ thay đổi nếu là chuyện của bản thân mình. Tôi sẽ trở nên dè chừng hơn, bất an hơn, và cũng keo kiệt hơn nữa."

Bằng chứng là tôi đang bắt đầu phát điên vì hối hận khi đã nướng tận 28.000 yên vào đôi giày thể thao.

Purapura ngừng đập cánh và nhìn chăm chăm vào tôi. Đôi mắt xanh như ngọc lưu ly vẫn trong veo không chút tỳ vết.

Đôi mắt đã lừa gạt tôi, nổi giận với tôi, trêu chọc tôi, nhưng vẫn luôn dõi theo tôi mọi lúc, mọi nơi.

"Cậu có thể xem đó là một chuyến ở trọ của mình."

"Ở trọ?"

"Phải, trải qua một thời gian nữa dưới trần gian, rồi trước sau gì, cậu cũng sẽ quay lại nơi này thôi. Đời người chỉ vỏn vẹn vài chục năm là tối đa. Cậu cứ thoải mái nghĩ rằng, chẳng qua là việc ở trọ kéo dài thêm một chút ấy mà."

"Có thể làm vậy sao?"

Đời người vỏn vẹn vài chục năm.

Chỉ là một chuyến ở trọ dài hạn.

Có thể nghĩ được như vậy, quả đúng là nhẹ nhõm hơn nhiều.

"Việc ở trọ không hề có luật lệ, mọi người cứ tự nhiên sống theo cách mình thích. Chỉ trừ việc tự rút lui thì không được phép thôi."

"Và cũng không thể từ chối được."

Khi tôi xen vào, Purapura bất ngờ nhướng một bên lông mày lên.

"Cậu muốn từ chối sao?"

Tôi không trả lời. Nói đi nói lại, cũng không hẳn là tôi không muốn quay lại thế giới đó thêm lần nữa.

Purapura gật đầu như nhìn thấu được suy nghĩ của tôi.

"Nếu cậu lại co ro sợ hãi, hãy nhớ tới bốn tháng tái thử thách của mình. Hãy nhớ tới cảm giác cậu đã tự do tự tại mà không trói buộc bản thân như thế nào. Và hãy nhớ tới những người đã ở bên cạnh tiếp xúc cho cậu."

Tôi im lặng nhìn xuống chân mình và nhớ lại bốn tháng qua. Bốn tháng mà tôi đã có rất nhiều ký ức, liên quan đến biết bao người.

Chỉ cần thiếu một trong số họ, có lẽ tôi cũng không còn là tôi.

"Nào, chuẩn bị trở về trần gian thôi."

Purapura nói như thể đang thông báo sắp đến ga tàu cuối cùng.

"Ở phòng mỹ thuật, Shoko đang lo lắng vì sao cậu mãi vẫn chưa quay lại đấy."

Tôi chợt nhớ ra. Đúng rồi, tôi vẫn để Shoko trông ngóng trong

căn phòng lạnh lẽo.

"Ở nhà còn có gia đình đang chờ đợi, họ đang bàn bạc về món quà sinh nhật cho cậu vào hai tuần tới."

Tôi gật đầu.

"Mau trở về và ôn bài đi, còn phải thi vào cùng trường cấp ba với Saotome nữa mà."

Tôi gật đầu.

"Hiroka cũng chờ cậu hoàn thành xong bức vẽ màu xanh đó."

Tôi gật đầu.

"Cậu phải ở lại thôi."

Tôi gật đầu. Đúng vậy, tôi phải ở lại...

Sâu trong đáy mắt mình, tôi hình dung đến thế giới đó. Có nhiều người đang mong chờ tôi.

Có đôi lúc, nơi ấy tràn đầy màu sắc đến mức mắt phải hoa lên.

Hãy trở lại vòng xoáy rực rỡ đó.

Để tiếp tục sống, và tràn ngập màu sắc cùng mọi người.

Cho dù ta không biết là màu gì đi nữa...

"Cảm ơn, Purapura." Tôi quay lại nhìn Purapura lần nữa. "Tôi sẽ không bao giờ quên cậu."

"Tôi cũng không quên đâu." Purapura nói với gương mặt vô cảm y như mọi khi. "Tôi đã vất vả biết bao."

"Cậu là người đầu tiên mà tôi tâm sự đấy."

"Bây giờ tôi sẽ bắt đầu công đoạn hướng dẫn cuối cùng."

"Kỳ lạ thật, tôi có thể kể cho cậu nghe bất cứ chuyện gì."

"Đây là hướng dẫn để cậu trở về trần gian. Hãy làm theo lời tôi."

"Ở bên cậu thật sự rất vui đấy."

"Trước hết là im lặng và tập trung."

"Có lẽ bởi vì cậu là thiên sứ..."

"Ngậm miệng vào."

"Có lẽ vì cậu không phải là con người, sẽ không bị tổn thương hay làm tổn thương người khác, nên tôi thực sự rất vui."

"Tôi bảo im lặng."

Cú đánh vào đầu khiến tôi giật bắn mình. Khi tôi rên rỉ ngước lên, Purapura đang liếc xéo tôi với vẻ nhăn nhó.

"Cậu định lừng khừng đến khi nào hả? Mau làm theo lời tôi nói, nhanh nhanh trở về đi. Tôi còn bận phiên xổ số khác kia kìa."

Đây mới đúng là Purapura. Cách nói chuyện có vẻ thô lỗ, nhưng đôi mắt màu xanh lưu ly lại phảng phất nét buồn. Dù chỉ một chút thôi, nhưng với tôi, thế là đủ mãn nguyện rồi.

"Trước tiên, hãy nhắm chặt mắt lại."

Tôi nhắm chặt mắt. Tức khắc, một giọt lệ nóng ấm lăn dài xuống má.

"Hít thật sâu vào."

Tôi hít một hơi thật sâu, ngực tôi căng lên khó chịu.

"Tự nhủ 'Trở về nào!' và cất bước đi đầu tiên. Chỉ có như vậy, cậu mới trở về thế giới của cậu được. Đi đi, Kobayashi. Phải sống thật kiên cường đấy."

Thế là tôi cất bước đi đầu tiên, trở về thế giới của mình...

_____ END _____

*Xàm xíu: Để kiên trì viết được tới đây cũng không phải là nhanh ạ... Mọi người thông cảm nếu có sai sót gì ạ.... Cảm ơn đã đọc đến đây.... <3 Gamsa..... *Cúi đầu-ing*